

Project Madurai

மதுரை தமிழ் இலக்கிய
மின்தொகுப்புத் திட்டம்

ponniyin celvan of kalki, part 1E (in tamil script, unicode format)

அமரர் கல்கி அவர்களின்
பொன்னியின் செல்வன்

முதலாவது பாகம் - புது வெள்ளம்

நூலடக்கம்

முதலாவது பாகம் - புது வெள்ளம்

இரண்டாம் பாகம் - சுழற்காற்று

மூன்றாம் பாகம் - கொலை வாள்

நான்காம் பாகம் - மணிமகுடம்

ஐந்தாம் பாகம் - தியாகச் சிகரம்

முடிவுரை

Acknowledgements:

Etext donation : AU-KBC Research Center
(Mr. Baskaran), Anna University, Chennai,
India

Proof-reading: Mr. S. Anbumani, Mr. N.D.
Logasundaram, Mr. Narayanan
Govindarajan, Ms. Pavithra Srinivasan,
Mr. Ramachandran Mahadevan, Ms.
Sathya, Mr. Sreeram Krishnamoorthy, Dr.
Sridhar Rathinam, Mrs. Srilatha Rajagopal,
Mr. Vinoth Jagannathan

Web version: Mr. S. Anbumani,
Blacksburg, Virginia, USA

This webpage presents the Etxt in Tamil
script but in Unicode encoding.

To view the Tamil text correctly you need
to set up the following:

i). You need to have Unicode fonts
containing Tamil Block (Latha,
Arial Unicode MS, TSCu_Inaimathi,
Code2000, UniMylai,...) installed on your

computer

and the OS capable of rendering Tamil Scripts (Windows 2000 or Windows XP).

ii) Use a browser that is capable of handling UTF-8 based pages

(Netscape 6, Internet Explorer 5) with the Unicode Tamil font chosen as the default font for the UTF-8 char-set/encoding view.

. In case of difficulties send an email request to kalyan@geocities.com or kumar@vt.edu

© Project Madurai 1999 - 2003

Project Madurai is an open, voluntary, worldwide initiative devoted to preparation of electronic texts of tamil literary works and to distribute them free on the Internet. Details of Project Madurai are available at the website

<http://www.projectmadurai.org/>

You are welcome to freely distribute this file, provided this header page is kept intact.

முதலாவது பாகம் - புது வெள்ளம்

நாற்பத்தொன்றாம் அத்தியாயம் - நிலவறை
நாற்பத்திரெண்டாம் அத்தியாயம் - நட்புக்கு
அழகா?

நாற்பத்து மூன்றாம் அத்தியாயம் - பழையாறை
நாற்பத்து நான்காம் அத்தியாயம் - "எல்லாம்
அவள் வேலை!"

நாற்பத்து ஐந்தாம் அத்தியாயம் - குற்றம் செய்த
ஒற்றன்

நாற்பத்தாறாம் அத்தியாயம் - மக்களின்
முணுமுணுப்பு

நாற்பத்தேழாம் அத்தியாயம் - ஈசான சிவபட்டர்
நாற்பத்தெட்டாம் அத்தியாயம் - நீர்ச் சுழலும்
விழிச் சுழலும்

நாற்பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம் -

விந்தையிலும் விந்தை!

ஐம்பதாம் அத்தியாயம் - பராந்தகர் ஆதுரசாலை

நாற்பத்தொன்றாம் அத்தியாயம்
நிலவறை

இருண்ட சுரங்கப் பாதையில் வந்தியத்தேவன்
காலை ஊன்றி வைத்து, விழுந்து விடாமல்
நடந்தான். படிகள் கொஞ்ச தூரம் கீழே
இறங்கின. பிறகு சமநிலமாயிருந்தது.
மறுபடியும் படிகள். மீண்டும் சமதரை. இரண்டு
கைகளையும் எட்டி விரித்துப் பார்த்தான் சுவர்
தட்டுப்படவில்லை. ஆகவே, அந்தச் சுரங்க வழி
விசாலமானதாகவே இருக்க வேண்டும். மறுபடி
சற்றுத் தூரம் போனதும் படிகள் மேலே ஏறின.
வளைந்து செல்வதாகவும் தோன்றியது.
அப்பப்பா! இத்தகைய சும்மிருட்டில் தட்டுத்
தடுமாறி இன்னும் எத்தனை தூரம் நடக்க
வேண்டுமோ தெரியவில்லையே!

ஆகா! இது என்ன! இருள் சிறிது குறைந்து வருகிறதே! மிக மிக மங்கலான ஒளி தோன்றுகிறதே! இந்த மங்கிய ஒளி எப்படி எங்கிருந்து வருகிறது? மேலே கூரையில் எங்கிருந்தாவது வரும் நிலவின் ஒளியா? அல்லது சு வர்களில் உள்ள பலகணி வழியாக வரும் ஒளியா? மறைவான இடத்தில் வைத்திருக்கும் விளக்கிலிருந்து பரவும் ஒளியா?...

இல்லை, இல்லை! இது என்ன அற்புதம்? நம் கண் முன்னால் தெரியும் இந்தக் காட்சி மெய்யான காட்சிதானா? அல்லது நமது மூளை கலங்கியதால் ஏற்பட்ட தோற்றமா?

அது ஒரு விசாலமான மண்டபம். கல்லைக் குடைந்து எடுத்து அமைத்த நிலவறை மண்டபம். அதனாலேதான் தலையை இடித்து விடும் போல் அவ்வளவு தாழ்வாகச் சமமட்டமான மேல் தளம் அமைந்திருக்கிறது. அந்த நிலவறையில் குடிகொண்டுள்ள மங்கிய நிலவொளி வெளியிலிருந்து வருவது அல்ல;

கூரை வழியாகவோ பலகணி வழியாகவோ
வருவதும் அல்ல. அங்கங்கே அந்த
நிலவறையில் சும்பல் சும்பலாகவும் சில
இடங்களில் பரவலாகவும் வருகிறது. ஆ!
அப்படி நிலவொளி வீசும் அப்பொருள்கள்
எத்தகைய பொருள்கள்! ஒரு மூலையில் மணி
மகுடங்கள்; முத்தும் மணியும் வைரமும் பதித்த
மகுடங்கள்; இன்னொரு பக்கத்தில் ஹாரங்கள்;
முத்து வடங்கள்; நவரத்தின மாலைகள், அதோ
அந்த வாயகன்ற அண்டாவில் என்ன?
கடவுளே! அவ்வளவும் புன்னை
மொட்டுக்களைப் போன்ற வெண் முத்துக்கள்!
குண்டு குண்டான கெட்டி முத்துக்கள்! அதோ
அந்தப் பானையில் பளபளவென்று மஞ்சள்
வெயில் வீசும் பொற்காசுகள். இதோ இங்கே
குவிந்து கிடப்பவை தங்கக் கட்டிகள். தஞ்சை
அரண்மனையின் நிலவறைப் பொக்கிஷம்
இதுதான் போலும்! தனாதிகாரி
பழுவேட்டரையரின் மாளிகையையொட்டி
இந்த இருள் மாளிகையும் அதில் இந்தப்
பொக்கிஷ நிலவறையும் இருப்பதில்
வியப்பில்லையல்லவா? அம்மம்மா! இந்த

நிலவறைக்குள் நாம் வந்து சேர்ந்தோமே?
பாக்கிய லட்சுமியும் அதிர்ஷ்ட தேவதையும்
சேர்ந்தல்லவா நம்மை இங்கே கொண்டு வந்து
சேர்த்திருக்கிறார்கள்? எப்படிப்பட்ட
அதிசயமான, அபூர்வமான இரகசியத்தை,
நம்முடைய முயற்சி ஒன்றும் இல்லாமலே நாம்
தெரிந்து கொண்டோம்! இதை எப்படிப் பய
ன்படுத்துவது? பயன்படுத்துவது அப்புறம்
இருக்கட்டும்; இங்கிருந்து போவதற்கே மனம்
வராது போலிருக்கிறதே! இங்கேயே சுற்றிச்
சுழன்று கொண்டிருக்கலாம் போலத்
தோன்றுகிறதே! இங்கேயே இருந்தால் பசி,
தாகம் தெரியாது! உறக்கம் அருகிலும்
அணுகாது! நூறு வருஷ காலமாகச் சோழ நாட்டு
வீர சைன்யங்கள் அடைந்த வெற்றிகளின்
பலன்கள் எல்லாம் இங்கே இருக்கின்றன.
நவநிதி என்று சொல்வார்களே; அவ்வளவும்
இங்கே இருக்கிறது! குபேரனுடைய
பொக்கிஷத்தையும் தோற்கடிக்கும் செல்வக்
களஞ்சியம் இங்கே இருக்கிறது இதை விட்டு
எதற்காகப் போக வேண்டும்!

வந்தியத்தேவன் அந்த நிலவறையைச் சுற்றிச்
சுற்றி வந்தான். ஒரு மூலையில் கிடந்த
மணிமகுடங்களைத் தொட்டுப் பார்த்தான்.
இன்னொரு பக்கத்தில் கிடந்த ரத்தின
ஹாரங்களைக் கையில் எடுத்துப்
பார்த்தான். அவற்றைப் போட்டுவிட்டு
இன்னொரு பக்கம் சென்று செப்புப் பானையில்
நிறைந்திருந்த முத்துக்களில் கைகளை விட்டு
அளைந்தான். வேறொரு பானையில் கையை
விட்டுப் பொற்காசுகளை அள்ளிச் சொரிந்தான்.
ஒரு மூலையில் தரையில் பளபளவென்று ஏதோ
பரவலாக ஜொலிப்பதைக் கண்டு அங்கே
சென்றான். முதலில் என்னவென்று
தெரியவில்லை பிறகு, குனிந்து உற்றுப்
பார்த்தான். ஐயோ! ஆண்டவனே! அது ஓர்
எலும்புக்கூடு! ஒரு காலத்தில் சதையும்
இரத்தமும் தோலும் உரோமமும் மூக்கும்
முகமும் கண்ணும் காதுமாக இருந்த மனித
உடலின் எலும்புக்கூடு!

ஆ! இந்த எலும்புக்கூடு அசைகிறதே!
உயிர் பெற்று எழுகிறதே! பொற்காசுகளைப்

போலவே சத்தமிடுகிறதே! நமக்கு ஏதோ சேதி சொல்ல எழுந்திருப்பதாய்க் காண்கிறதே!.....
வல்லவரையனுடைய உடம்பிலிருந்து ஒவ்வொரு ரோமமும் குத்திட்டு நின்றது.
தனக்குப் பைத்தியந்தான் பிடித்து விட்டது என்று நினைத்தான். சீச்சீ! எலும்புக்கூடு எழுந்திருக்கவில்லை! அதற்குள்ளேயிருந்து ஒரு பெருச்சாளி ஓடி வருகிறது! நம் கால் மீது விழுந்து ஓடுகிறது!... ஆம்; இப்போது பார்த்தால் எலும்புக்கூடு தரையிலேதான் விழுந்து கிடக்கிறது! ஆனால் அது நமக்கு ஒரு சேதி சொல்லுகிறது என்பது உண்மை. "ஓடிப் போ! இங்கே தாமதியாதே! நானும் உன்னைப் போல் உடல் படைத்த மனிதனாயிருந்தேன். இங்கு வந்து அகப்பட்டுக் கொண்டேன். இங்கேயே மாண்டு மடிந்தேன்! இப்போது எலும்புக்கூடாகக் கிடக்கிறேன்! ஓடிப் போ!" என்று அது நம்மை எச்சரிக்கிறது. இங்கிருந்து, உடனே தப்பிச் சென்றோமோ, பிழைத்தோம். இல்லாவிட்டால் அதோகதி தான்; அந்த மனிதனுக்கு ஏற்பட்ட கதிதான்.

வந்தியத்தேவன் அந்த நிலவறையிலிருந்து
வெளியேற எண்ணினான். ஆனால்
வெளியேறும் வழிதான் தெரியவில்லை. வந்த
வழியைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை.
நிலவறையின் ஓரமாக எங்கே போனாலும்
இருள் என்னும் பூதம் வாயைப் பிளந்து
கொண்டிருந்தது. கீழே பார்த்தால் அதலபாதாளப்
படுகுழியாகத் தோன்றியது. ஏறி வந்த படிக்கட்டு
எங்கேயோ ஓரிடத்தில் இருக்கத்தான்
வேண்டும். அதைக் கண்டுபிடிக்க
வந்தியத்தேவன் மேலும் முயன்றான். தேடித்
தேடி அலைந்தான். அப்படி அலையும் போது
ஓரிடத்தில் சுவர் ஓரமாக ஒரு குப்பல் தங்கக்
காசுகள் கிடப்பதைக் கண்டான். அந்தக்
குப்பலின் மீது ஏதோ வலை பின்னியது
போலிருந்தது. உற்றுப் பார்த்தபோது,
அக்குவியலின் பேரில் சிலந்தி வலை
கட்டியிருப்பதாகத் தெரிந்தது. சிலந்தியின் வலை
அவனது சிந்தனையைத் தூண்டியது.

பெரியோர்கள் மண்ணாசை, பெண்ணாசை,
பொன்னாசைகளைச் சிலந்தி வலைக்கு

ஒப்பிட்டிருக்கிறார்கள். வலையை விரித்துக்
கொண்டு சிலந்தி காத்திருக்கிறது. எங்கிருந்தோ
பறந்து வந்து ஈ அதில் அகப்பட்டுக் கொள்கிறது.
பிறகு சிறிது சிறிதாகச் சிலந்தி ஈயை இழுத்து
விழுங்குகிறது. மூன்று வித ஆசைகளும்
அப்படித்தான். மனிதன் வழி தவறிச் செ ற்று
அந்த ஆசை வலைகளில் விழுந்து அகப்பட்டுக்
கொள்கிறான்; அப்புறம் மீளுவதில்லை!
மண்ணாசை, பெண்ணாசை, பொன்னாசை
ஆகிய மூன்று ஆசைகளின் இயல்பையும்
அன்று ஒரே நாளில் நாம் அனுபவித்தாகி
விட்டது. நந்தினி என்னும் பழுவூர்
இளையராணி தன்னுடைய வலையில் நம்மை
அகப்படுத்தப் பார்த்தாள். பழைய வாணர்குல
ராஜ்யத்தை அடையலாம் என்னும்
மண்ணாசையும் காட்டினாள்.கடைசியாக,
இங்கே இந்தப் பயங்கரமான பொன்னாசைப்
பூதம் நம்மை அடியோடு விழுங்கப் பார்க்கிறது.
முதலாவது இரண்டிலிருந்தும் தப்பினோம்,
இந்த மூன்றாவது அபாயத்திலிருந்தும் தப்ப
வேண்டும். நமக்கு எதற்காக இந்த
வம்பெல்லாம்? இராஜ்யம் எதற்கு? செல்வம்

எதற்கு? பெண்களின் கூட்டுறவுதான் எதற்காக?
வானத்தைக் கூரையாகப் பெற்ற அகண்டமான
பூமியே நமது அரண்மனை! "யாதும் ஊரே
யாவரும் கேளிர்" என்று பண்டைத் தமிழ்
நாட்டுப் பெரியோர்கள்
சொல்லியிருக்கிறார்களே! எல்லா ஊரும்
நம்முடைய ஊர்தான். எல்லா மனிதர்களும்
நம்முடைய உறவினர்கள் தான். ஊர் ஊராகப்
போக வேண்டியது; புதுவெள்ளம் பொங்கி
வரும் நதிகளையும், புதிய இலைகள் தளிர்ந்து
விளங்கும் மரங்களையும், பல வர்ணப்
பட்சிகளையும், மகான்களையும்,
மயில்களையும் மலைகளையும் மலைகளின்
சிகரங்களையும், வானத்தையும், மேகத்தையும்,
கடலையும் கடல் அலைகளையும் பார்த்துக்
களிக்க வேண்டியது; பசிக்கு உணவு
கிடைக்கின்ற இடத்திலே உண்ண வேண்டியது;
உறக்கம் வந்த இடத்தில் உறங்க வேண்டியது!
ஆகா! இதுவல்லவா இன்ப வாழ்க்கை! எளிதில்
கிடைக்கக்கூடிய இத்தகைய ஆனந்த
வாழ்க்கையை விட்டு விட்டு, தொல்லைகளும்
சூழ்ச்சிகளும் ஆசைகளும் அபாயங்களும்

நிறைந்த வாழ்க்கையை ஏன் மேற்கொள்ள வேண்டும்? எப்படியாவது இந்த நிலவறையை விட்டு இப்போது வெளியேறி விட்டால் போதும்; பிறகு இந்த இருள் மாளிகையையும் தஞ்சாவூர்க் கோட்டையையும் விட்டு வெளியேறி விடவேண்டும். பின்னர், இத்தகைய தொல்லைகளில் என்றைக்கும் அகப்பட்டுக் கொள்ளவே கூடாது.....

ஆகா! கதவு திறந்து மூடும் ஓசை!... மறுபடியும் காலடி ஓசை!... இன்றைய இரவின் அதிசயங்களுக்கு முடிவே கிடையாது போலும்! அதிசயங்களுக்கும் அளவில்லை! பயங்கரங்களுக்கும் எல்லையில்லை! இம்முறை வெகு தூரத்திலிருந்து அந்தக் காலடிச் சத்தங்கள் கேட்டன. இரண்டு பக்கங்களிலிருந்தும் வருவதாகத் தோன்றியது. வந்தியத்தேவன் காது கொடுத்துக் கவனமாகக் கேட்டான். பொக்கிஷ நிலவறையில் நாலுபுறமும் சூழ்ந்திருந்த இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு பார்ப்பவனைப் போல் உற்றுப் பார்த்தான். சிறிது நேரத்துக்கெல்லாம் அவன் எதிர்பார்த்தது

போலவே அபூர்வமான காட்சியைக் கண்டான்.

கூத்து மேடையிலிருந்து மிகத் தொலைவிலே உட்கார்ந்திருப்பவனுக்கு மேடையில் தோன்றும் காட்சிகள் எப்படியிருக்குமோ அப்படியிருந்தது வந்தியத்தேவன் அப்போது கண்ட காட்சி.

அவன் அச்சமயம் இருந்த இடத்துக்கு உயரமான ஓர் இடத்தில், தொலை தூரம் என்று தோன்றிய தூரத்தில் அது நடந்தது. கூத்து மேடையின் ஒரு பக்கத்திலிருந்து ஒரு தீவர்த்தி வந்தது. இன்னொருபுறத்துப் பக்கம் படுதாவை நீக்கிக் கொண்டு மற்றொரு தீவர்த்தி வந்தது. தீவர்த்திகள் இரண்டும் நெருங்கி நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தன. ஒரு தீவர்த்தி வெளிச்சத்தில் இரு நெடிய கரிய உருவங்கள் தெரிந்தன. இன்னொரு தீவர்த்தியின் ஒளியில் மற்றும் இரு உருவங்கள் காணப்பட்டன. அவற்றில் ஒற்று நெடிய கம்பீரமான உருவம்; மற்றொன்று சிறிது குட்டையான மெல்லிய வடிவம். இருதரப்பு உருவங்களும் ஒன்றையொன்று நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தன. வந்தியத்தேவன் மேலும் கண் விழிகள் பிதுங்கும்படி உற்றுப் பார்த்து அந்த

உருவங்கள் யாருடையவை என்பதை ஒருவாறு தெரிந்து கொண்டான். இடது பக் கத்திலிருந்து வந்த இரு உருவங்கள் மதுராந்தகத்தேவரை அழைத்துச் சென்ற கந்தமாறனும் காவலனும்; வலது புறத்திலிருந்து வந்த உருவங்கள் பெரிய பழுவேட்டரையரும் அவருடைய இளையராணி நந்தினி தேவியும்.

இந்த இரு கோஷ்டியாரும் சந்திக்கும் போது என்ன நடக்கும்? ஏதாவது விபரீதமாக நடக்குமா? அல்லது ஒருவருக்கொருவர் வழி விட்டு விட்டுச் சாவதானமாகப் போய் விடுவார்களா?... வந்தியத்தேவன் அந்தப் பரபரப்பில் மூச்சு விடுவதைக் கூட நிறுத்திக் கொண்டு அத்தனை கவனமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

இரு கோஷ்டியாரும் சந்தித்தார்கள். அவர்கள் தடுமாறித் தயங்கி நின்றதிலிருந்து இரு சாராருக்கும் அச்சந்திப்பு வியப்பையும் திகைப்பையும் அளித்திருக்க வேண்டுமென்று தோன்றியது. ஆனால் விபரீதம் ஒன்றும்

நேர்ந்துவிடவில்லை. பழுவேட்டரையர் கந்தமாறனைப் பார்த்து ஏதோ கேட்டார். அதற்குக் கந்தமாறன் ஏதோ விடை சொன்னான். கேள்வியும் விடையும் என்னவென்பது வந்தியத்தேவனின் காதில் விழவில்லை. பிறகு, பழுவேட்டரையர் கையினால் சமிக்கை செய்து சுரங்க வழியின் படிக்கட்டைச் சுட்டிக்காட்டினார். கந்தமாறன் அவரைப் பணிவுடன் வணங்கினான். வணங்கி விட்டுப் படிக்கட்டில் இறங்கினான். அவனுக்குப் பின் கையில் தீவர்த்தியுடன் வந்த காவலனைப் பார்த்துப் பழுவேட்டரையர் ஏதோ சமிக்கை செய்தார். அவனும் மறு மொழி சொல்லாமல் ஒரு கையினால் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு வணங்கினான். பிறகு கந்தமாறனைத் தொடர்ந்து படிக்கட்டில் இறங்கினான். பழுவேட்டரையரும் இளையராணியும் இடதுபக்கம் நோக்கிச் சென்றார்கள்.

நிழலாட்டத்தையும் பொம்மலாட்டத்தையும் ஒத்த மேற்கூறிய நிகழ்ச்சிகள் எல்லாம் சில கண நேரத்தில் நடந்து விட்டன. இவ்வளவும் சுரங்க

வழியில் இறங்கும் படிக்கட்டின் அருகில்
நிகழ்ந்தன என்பதை வந்தியத் தேவன்
கவனித்துக் கொண்டான். ஆகா! நாம் வழியில்
எங்கும் நில்லாமல் இந்த நிலவறையில் வந்து
சுற்றிச் சுழன்று கொண்டிருந்தது எவ்வளவு
நல்லதாய்ப் போயிற்று! நாம் மட்டும் அந்த இரு
கோஷ்டிக்கும் நடுவில் அகப்பட்டுக்
கொண்டிருந்தால் நம் கதி என்னவாகியிருக்கும்?
ஏதோ அந்த மட்டுக்கும் பிழைத்தோம்.
தப்பித்துக் கொள்ள வழி என்ன? கந்தமாறன்
மதுராந்தகத்தேவரை அழைத்து வந்த சுரங்க
வழியில் திரும்பிச் செல்கிறான் என்பதில்
ஐயமில்லை. அந்த வழியிலிருந்து நாம் சிறிது
விலகி இந்தப் பொக்கிஷ நிலவறைக்கு
வந்திருக்க வேண்டும். இப்போது கந்தமாறன்
போகும் வழியைத் தொடர்ந்து சென்றால்,
எப்படியும் வெளியேறும் வாசலைக் கண்டு
கொள்ளலாம். பிறகு ஏதேனும் உபாயம் செய்து
தப்பிக்கலாம். அப்படி அவசியம் நேர்ந்தால்,
கந்தமாறனிடமே உதவி கேட்கலாம்.
இல்லாவிட்டால் அவனையும் அந்தக்
காவலனையும் ஒரு கை பார்த்து விட்டுத் தப்பிச்

செல்லலாம். எனவே, கந்தமாறனை இப்போது
பின் தொடரலாம்.

முதலில், தீவர்த்தி வெள்ளச்சம் நிலவறைக்கு
அருகில் வருவது போலிருந்தது.

வந்தியத்தேவன் மூச்சைப் பிடித்துக் கொண்டு
நின்றான். பிறகு அவ்வெள்ளச்சம் அகன்று
செல்வது போலிருந்தது. அதற்குள்
வந்தியத்தேவன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான். அந்த
நிலவறைக்குள் பிரவேசித்த படிக்கட்டு எது
என்பதை அறிந்து கொண்டான். அதன்
வழியாகக் கீழே இறங்கி மீண்டும்
மேலேறினான். தீவர்த்தி வெள்ளச்சத்தை விட்டு
விடாமல், அதிகமாகவும் நெருங்காமல், காலடி
ஓசை கேட்காதபடி மெதுவாக அடிவைத்து
நடந்து சென்றான். வளைந்தும் நெளிந்தும்
சுற்றியும் சுழன்றும் ஏறியும் இறங்கியும் சென்ற
அந்தச் சுரங்கப் பாதையில் நாமாக இருளில்
நடந்து வழி கண்டுபிடித்துப் போவது எவ்வளவு
அசாத்தியமான காரியம்! வாழ்க கந்தமாறன்!
அவன் இப்போது தன்னை அறியாமல் நமக்குச்
செய்யும் உதவிக்கு எப்போது என்ன கைம்மாறு

செய்யப் போகிறோம்!...

அதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் அவ்வளவு
சீக்கிரத்திலேயே கிடைக்கும் என்று
வந்தியத்தேவன் எண்ணவேயில்லை!...

சுரங்கப் பாதையின் முடிவு வந்து விட்டது.
எதிரில் ஒரு பெருஞ்சுவர் தெரிந்தது. அதில் ஒரு
வாசலோ, கதவோ இருக்கும் என்று யாரும்
கருத முடியாது. ஆயினும் இருக்கத்தான்
வேண்டும்! சுரங்கப் பாதைக்கு ஒரு இரகசிய
வாசல் இருந்தே தீர வேண்டுமல்லவா?

காவலன் தன் வலது கையிலிருந்த தீவர்த்தியை
இடது கைக்கு மாற்றிக் கொள்கிறான். வலது
கையினால் சுவரில் ஓரிடத்தில் கைவைத்து
ஏதோ செய்கிறான். திருகாணியைத் திருகுவது
போல் திருகுகிறான். சுவரில் மெல்லிய கோடு
போல் ஒரு பிளவு தோன்றுகிறது. அப்பிளவு
வரவரப் பெரிதாகி வருகிறது. ஓர் ஆள்
நுழையும்படியான பிளவாகிறது. காவலன் ஒரு
கையினால் அதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறான்.

கந்தமாறன் அவனிடம் ஏதோ சொல்லிவிட்டுச்
சுவரில் தோன்றிய பிளவில் ஒரு காலை
வைக்கிறான். ஒரு கால் இன்னும் சுரங்கப்
பாதையிலேதான் இருக்கிறது. இப்பொழுது
அவனுடைய முதுகுப் பிரதேசம் முழுதும்
புலனாகிறது!

ஆகா! இது என்ன? இந்தக் காவலன் என்ன
செய்கிறான்? அரையில் செருகியிருந்த கூரிய
வளைந்த சிறு கத்தியை எடுக்கிறானே?
கடவுளே! கந்தமாறனுடைய முதுகில் ஓங்கிக்
குத்தி விட்டானே! படு பாதகன்! ஒருவனுக்குப்
பின்னாலிருந்து முதுகில் குத்தும் சண்டாளன்!...

வந்தியத்தேவன் தான் ஒதுங்கி நின்று
கொண்டிருந்த இடத்திலிருந்து வெள வந்தான்.
ஒரே பாய்ச்சலாகப் பாய்ந்தான்! அந்தச்
சத்தத்தைக் கேட்டுக் காவலன் திரும்பினான்!
தீவர்த்தியின் ஒளி வந்தியத்தேவனின்
கோபாவேச முகத்தில் விழுந்தது.

நாற்பத்திரெண்டாம் அத்தியாயம்
நட்புக்கு அழகா?

வந்தியத்தேவனுடைய முதலாவது எண்ணம், எப்படியாவது கந்தமாறனைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்பதுதான். ஆனால் அவனைக் காப்பாற்றும் பிரயத்தனம் முதலில் செய்தால், அவனுடைய கதிதான் நமக்கும் ஏற்படும். ஆகையால் இந்தக் கொடூரக் காவலனை முதலில் சரிப்படுத்த வேண்டும். எனவே, பாய்ந்து சென்றவன் காவலனுடைய கழுத்தில் தன்னுடைய ஒரு கையைச் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டான். இன்னொரு கையால் தீவர்த்தியைத் தட்டிவிட்டான். தீவர்த்தி தரையில் விழுந்தது. அதன் ஒளிப் பிழம்பு சுருங்கிப் புகை அதிகமாயிற்று. காவலனுடைய கழுத்தை ஒரு இறுக்கு இறுக்கி வந்தியத்தேவன் தன்

பலத்தையெல்லாம் பிரயோகித்து அவனைக்
கீழே தள்ளினான். காவலனுடைய தலை சுரங்கப்
பாதையின் சுவரில் மோதியது அவன் கீழே
விழுந்தான். வந்தியத்தேவன் தீவர்த்தியை
எடுத்துக் கொண்டு அவன் அருகில் சென்று
பார்த்தான். செத்தவனைப் போல் அவன்
கிடந்தான். ஆயினும் முன் ஜாக்கிரதையுடன்
அவன் அங்கவஸ்திரத்தை எடுத்து இரண்டு
கையையும் சேர்த்து இறுக்கிக் கட்டினான்.
இவ்வளவையும் சில வினாடி நேரத்தில் செய்து
விட்டுக் கந்தமாறனிடம் ஓடினான். அவன்
முதுகில் குத்திய கத்தியுடன் பாதி உடம்பு
சுரங்கப் பாதையிலும் பாதி உடல்
வெளியிலுமாகக் கிடப்பதைக் கண்டான்.
அவனுடைய வேலும் பக்கத்தில் விழுந்து
கிடந்தது. வந்தியத்தேவன் வெளியில் சென்று
கந்தமாறனைப் பிடித்து இழுத்து
வெளியேற்றினான்; வேலையும் எடுத்துக்
கொண்டான். உடனே கதவு தானாகவே மூடிக்
கொண்டது. சுவர் அந்தப் பெரும் இரகசியத்தை
மறைத்துக் கொண்டு இருள் வடிவமாக ஓங்கி
நின்றது. ஓங்கி அடித்த காற்றிலிருந்து

கோட்டைக்கு வெளியே வந்தாகிவிட்டது
என்பதை வந்தியத்தேவன் அறிந்து கொண்டான்.

அடர்ந்த மரங்களும் கோட்டைச் சுவர்
கொத்தளங்களும் சந்திரனை மறைத்துக்
கொண்டிருந்தபடியால் நிலா வெளச்சம் மிக மிக
மங்கலாகத் தெரிந்தது. கந்தமாறனைத் தூக்கி
வந்தியத்தேவன் தோளில் போட்டுக்
கொண்டான். ஒரு கையில் கந்தமாறனின்
வேலையும் எடுத்துக் கொண்டான். ஓர் அடி
எடுத்து வைத்தான். சடசடவென்று மண் சரிந்து
செங்குத்தாகக் கீழே விழும் உணர்ச்சி
ஏற்பட்டது. சட்டென்று வேலை ஊன்றிக்
கொண்டு பெரு முயற்சி செய்து நின்றான். கீழே
பார்த்தான். மரங்களும் கோட்டைச் சுவரும்
அளித்த நிழலில் நீர்ப் பிரவாகம் தெரிந்தது.
அதிவேகமாகப் பிரவாகம் சுழல்கள் சுழிகளுடன்
சென்று கொண்டிருந்ததும் ஒருவாறு தெரிந்தது.
நல்ல வேளை! கரணம் தப்பினால் மரணம் என்ற
கதி நேரிட்டிருக்கலாம். கடவுள் காப்பாற்றினார்!
அந்தக் கொடும் பாதகக் காவலன் - ஆனால்
அவனை நொந்து என்ன பயன்? எஜமான்

கட்டளையைத் தானே அவன்
நிறைவேற்றியிருக்க வேண்டும்! வாசற்படியில்
முதுகில் குத்தி அப்படியே இந்தப் பள்ளப் புனல்
வெள்ளத்தில் தள்ளிவிட உத்தேசித்திருக்க
வேண்டும். நம்முடைய கால் இன்னும் சிறிது
சறுக்கி விட்டிருந்தால் இரண்டு பேரும் இந்த
ஆற்று மடுவில் விழுந்திருக்க நேர்ந்திருக்கும்.
நாம் ஒருவேளை தப்பிப் பிழைத்தாலும்
கந்தமாறன் கதி அதோகதிதான்!

தஞ்சைக் கோட்டைச் சுவரை ஓரிடத்தில்
வடவாறு நெருங்கிச் செல்வதாக
வந்தியத்தேவன் அறிந்திருந்தான். இது
வடவாறாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.
வடவாற்றில் அதிக வெள்ளம் அப்போது
இல்லையென்றாலும் இந்தக் கோட்டை ஓரத்தில்
ஆழமான மடுவாக இருக்கலாம். யார் கண்டது?
வேலைத் தண்ணீரில் விட்டு ஆழம் பார்த்தான்
வந்தியத்தேவன். வேல் முழுவதும்
தண்ணீருக்குள் சென்று முழுகியும் தரை
தட்டுப்படவில்லை! ஆகா! என்ன கொடூரமான
பாதகர்கள் இவர்கள்!... அதைப் பற்றி யோசிக்க

இது சமயமில்லை. நாமும் தப்பிக்
கந்தமாறனையும் தப்புவிக்கும் வழியைத் தேட
வேண்டும். வெள்ளப் பிரவாகத்தின் ஓரமாகவே
கால்கள் சறுக்கி விடாம ஂ் கெட்டியாக அழுத்திப்
பாதங்களை வைத்து வந்தியத்தேவன் நடந்தான்.
தோளில் கந்தமாறனுடனும் கையில்
அவனுடைய வேலுடனும் நடந்தான்.
கந்தமாறன் இரண்டு மூன்று தடவை முக்கி
முனகியது அவனுடைய நண்பனுக்குத்
தேரீயத்தையும் மன உறுதியையும் அளித்தது.
கொஞ்ச தூரம் இப்படியே சென்ற பிறகு
கோட்டைச் சுவர் விலகி அப்பால் சென்றது.
கரையோரத்தில் காடு தென்பட்டது. கீழே
முட்கள் நிறையக் கிடந்தபடியால் கால் அடி
வைப்பதும் கஷ்டமாயிருந்தது.

ஆகா! இது என்ன? ஒரு மரம் ஆற்றில் விழுந்து
கிடக்கிறதே! நல்ல உயரமான
மரமாயிருந்திருக்க வேண்டும். வெள்ளம்
அதனுடைய வேரைப் பறித்துவிட்டது போலும்!
பாதி ஆறு வரையில் விழுந்து கிடக்கிறது. அதில்
ஏறித் தட்டுத் தடுமாறி நடந்தான். வெள்ளத்தின்

வேகத்தில் மரம் அசைந்து கொண்டிருந்தது.
மரத்தின் கிளைகளும் இலைகளும் தண்ணீரில்
அலைப்புண்டு தவித்தன. காற்றோ
அசாத்தியமாக அடித்துக் கொண்டிருந்தது.
மரத்தின் நுனிக்கு வந்ததும் வேலை விட்டு
ஆழம் பார்த்தான். நல்லவேளை! முருகன்
காப்பாற்றினார். இங்கே அவ்வளவு
பள்ளமில்லை! வந்தியத்தேவன் மரத்திலிருந்து
நதியில் இறங்கிக் கடந்து சென்றான். அங்கங்கே
பள்ளம் மேடுகளைச் சமாளித்துக் கொண்டு
சென்றான். வெள்ளத்தின் வேகத்தையும்
காற்றின் தீவிரத்தையும் தன் மன உறுதியினால்
எதிர்த்துப் போராடிக் கொண்டு சென்றான்.
அவன் உடம்பு வெடவெடவென்று சில சமயம்
நடுங்கியது.

தோளில் கிடந்த கந்தமாறன் சில சமயம் நழுவி
விழுந்துவிடப் பார்த்தான். இந்த
அபாயங்களையெல்லாம் தப்பி வந்தியத்தேவன்
அக்கரையை அடைந்தான். கொஞ்ச தூரம்
இடுப்பு வரை நனைந்த ஈரத் துணியுடன்
ஆஜானுபாகுவான கந்தமாறனுடைய கனமான

உடலைத் தூக்கிக் கொண்டு தள்ளாடிச் சென்ற
பிறகு மரநிழலில் சிறிது இடைவெளி ஏற்பட்ட
ஓரிடத்தில் கந்தமாறனைக் கீழே மெதுவாக வை
்தான். முதலில் சிறிது சிரமபரிகாரம் செய்து
கொள்ள விரும்பினான். அத்துடன்
கந்தமாறனுடைய உடம்பில் இன்னும் உயிர்
இருக்கிறதா என்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொள்ள
விரும்பினான். உயிரற்ற உடலைச் சுமந்து
சென்று என்ன உபயோகம்? அதைக் காட்டிலும்
அக்காவலன் உத்தேசித்தது போல்
வெள்ளத்திலேயே விட்டுவிட்டுச் செல்லலாம்.
இல்லை! இல்லை! உயிர் இருக்கிறது;
பெருமூச்சு வருகிறது. நாடி வேகமாக அடித்துக்
கொள்ளுகிறது; நெஞ்சு விம்முகிறது. இப்போது
என்ன செய்யலாம்? முதுகிலிருந்து கத்தியை
எடுக்கலாமா? எடுத்தால் இரத்தம் பீறிட்டு
அடிக்கும். அதனால் உயிர் போனாலும்
போய்விடும். காயத்துக்கு உடனே சிகிச்சை
செய்து கட்டுக் கட்ட வேண்டும். ஒருவனாகச்
செய்யக் கூடிய காரியமல்லவே? வேறு யாரை
உதவிக்குத் தேடுவது?....சேந்தன் அமுதனுடைய
நினைவு வந்தது. அவனுடைய தோட்டமும்

வீடும் வடவாற்றின் கரையிலேதான் இருக்கிறது.
இங்கே சமீபத்திலேயே இருக்கக் கூடும்.
எப்படியாவது சேந்தன் அமுதனுடைய
வீட்டுக்குத் தூக்கிக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்தால்
கந்தமாறன் பிழைக்க வழியுண்டு. ஒரு முயற்சி
செய்து பார்க்கலாம்.

கந்தமாறனை மறுபடியும் தூக்க முயன்ற போது
அவனுடைய கண்கள் திறந்திருப்பதைக் கண்டு
வந்தியத்தேவன் வியப்பும் மகிழ்ச்சியும்
கொண்டான்.

"கந்தமாறா! நான் யார் தெரிகிறதா?" என்று
கேட்டான்.

"தெரிகிறது, நன்றாய்த் தெரிகிறது.
வல்லவரையவன் நீ! உன்னைப் போல்
அருமையான நண்பனைத்
தெரியாமலிருக்குமா? மறக்கத்தான் முடியுமா?
பின்னால் நின்று முதுகிலே குத்தும்
ஆப்தசினேகிதன் அல்லவா நீ?" என்றான்
கந்தமாறன்.

வல்லவரையனை இந்தக் கடைசி வார்த்தைகள் சவுக்கினால் அடிப்பது போலிருந்தது.

"ஐயோ! நானா உன்னைப் பின்னாலிருந்து குத்தினேன்...?" என்று ஆரம்பித்தவன் ஏதோ ஞாபகம் வந்து சட்டென்று நிறுத்தினான்.

"நீ குத்தவில்லை... உன் கத்தி என் முதுகைத் தடவிக் கொடுத்தது..... அடபாவி!

உனக்காகவல்லவா இந்தச் சுரங்க வழியில் அவசரமாகக் கிளம்பினேன்.

பழுவேட்டரையருடைய ஆட்கள் உன்னைப் பிடிப்பதற்குள் நான் பிடிப்பதற்காக

விரைந்தேன். உன்னை யாரும் எந்தவித

உபத்திரவமும் செய்யாமல் தடுப்பதற்காக ஓடி

வந்தேன். உன்னைத் தேடிப் பிடித்து வந்து

சின்னப் பழுவேட்டரையரின் கோட்டைக்

காவல் படையில் சேர்த்து விடுவதாகச் சபதம்

கூறிவிட்டு வந்தேன். இப்படி உனக்கு நன்மை

செய்ய நினைத்த நண்பனுக்கு நீ இவ்வாறு

துரோகம் செய்துவிட்டாய்? இதுதானா நட்புக்கு

அழகு? நாம் ஒருவருக்கொருவர் உதவி செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று எத்தனை தடவை கையடித்துச் சத்தியம் செய்து கொடுத்திருக்கிறோம்! அவ்வளவையும் காற்றில் பறக்கும்படி விட்டு விட்டாயே! இந்தச் சோழ நாட்டு இராஜாங்கத்தில் நடக்கப் போகும் ஒரு பெரிய மாறுதலைப் பற்றியும் உனக்குச் சொல்லி எச்சரிக்க எண்ணியிருந்தேனே! அடாடா! இனி இந்த உலகத்தில் யாரைத்தான் நம்புவது?" என்று சொல்லிக் கந்தமாறன் மறுபடியும் கண்களை மூடினான். இவ்வளவு அதிகமாகவும் ஆத்திரமாகவும் பேசியது அவனை மீண்டும் மூர்ச்சையடையும்படி செய்திருக்க வேண்டும்.

"நம்புவதற்கு மனிதர்களா இல்லை? பழுவேட்டரையர்களை நம்புவது?" என்று வந்தியத்தேவன் முணுமுணுத்தான். ஆயினும் அவனுடைய கண்களில் கண்ணீர் துளித்தது. தான் சொல்ல எண்ணியதைச் சொல்லாமல் விட்டதே நல்லது என்று எண்ணிக் கொண்டான். கந்தமாறனுடைய உடலை மறுபடி தோளில் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு

நடக்கலுற்றான்.

இரவில் மலரும் பூக்களின் நறுமணம் குபீரென்று வந்தது. சேந்தன் அமுதனுடைய வீடு சமீபத்தில்தான் இருக்க வேண்டும் என்று அவன் எண்ணியது வீண் போகவில்லை. விரைவில் தோட்டம் வந்தது ஆனால் அந்தத் தோட்டம்! முதலாவது ந ள் பார்த்ததற்கும் இன்று பார்ப்பதற்கு எவ்வளவு வித்தியாசம்? அனுமார் அழித்த அசோகவனத்தையும் வானரங்கள் அழித்த மதுவனத்தையும் அத்தோட்டம் அப்போது ஒத்திருந்தது. ஆகா! தன்னைத் தேடிக்கொண்டு பழுவேட்டரையரின் ஆட்கள் இங்கே வந்திருந்தார்கள் போலிருக்கிறது. வந்தவர்கள் இத்தகைய அக்கிரமங்களைச் செய்து விட்டுப் போயிருக்கிறார்கள்! அடடா! சேந்தன் அமுதனும் அவனுடைய அருமை அன்னையும் எவ்வளவு அரும்பாடுபட்டு இந்த நந்தவனத்தை வளர்த்திருக்க வேண்டும்? அவ்வளவும் பாழாய்ப் போய்விட்டதே!

நந்தவனம் அழிந்ததில் அனுதாபம் சட்டென்று

விலகியது. தன்னுடைய அபாயகரமான நிலைமை நினைவு வந்தது. ஒற்றர்களும் கோட்டைக் காவல் வீரர்களும் இங்கே சமீபத்தில் எங்கேயாவது காத்திருந்தால் என்ன செய்வது?... அவர்களை ஒரு கை பார்த்துச் சமாளிக்க வேண்டியதுதான். நல்லவேளையாக, அதோ நமது குதிரை, கட்டிய மரத்திலேயே இன்னும் இருக்கிறது!...ஒருவேளை தன்னைப் பிடிப்பதற்காகவே அதைவிட்டு வைத்திருக்கிறார்களோ? எப்படியிருந்தாலும் என்ன செய்ய முடியும்? இவனை இக்குடிசையில் உள்ள நல்ல மனிதர்களிடம் ஒப்புவித்து விட்டுக் குதிரையில் ஏறித் தட்டிவிட வேண்டியதுதான். இங்கே புறப்படும் குதிரை பழையாறை போய்த்தான் நிற்க வேண்டும்.

மெள்ள மெள்ள அடிமேல் அடி வைத்து நடந்து குடிசை வாசலை அடைந்தான் வாசல் திண்ணையில் படுத்திருந்த சேந்தன் அமுதனைத் தட்டி எழுப்பினான். தூக்கி வாரிப் போட்டுக் கொண்டு எழுந்த அமுதனுடைய வாயைப் பொத்தினான். பிறகு மெல்லிய குரலில்

சொன்னான்; "தம்பி! நீதான் எனக்கு உதவி செய்ய வேண்டும். பெரிய சங்கடத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன். இவன் என் அருமை சிநேகிதன். கடம்பூர் சம்புவரையர் மகன் கந்தமாறன். நான் வரும் வழியில் யாரோ இவனை முதுகிலே குத்திப் போட்டிருந்தார்கள். எடுத்து வந்தேன்" என்றான்.

"படுபாவிகள்! முதுகிலே குத்தியிருக்கிறார்களே! எப்பேர்பட்ட சுத்த வீரர்கள்!" என்றான் அமுதன்.

பிறகு, "இவனை என்னால் முடிந்த வரை பார்த்துக் கொள்கிறேன். இன்று மாலையிலிருந்து கும்பல் கும்பலாகப் பல வீரர்கள் வந்து உன்னைத் தேடிவிட்டுப் போனார்கள். அவர்களால் நந்தவனமே அழிந்து போய் விட்டது. போனாலும் போகட்டும் நீ தப்பிப் பிழைத்தால் சரி. நல்லவேளையாக உன் குதிரையை அவர்கள் விட்டுப் போய் விட்டார்கள். குதிரையில் ஏறி உடனே புறப்படு!"

"அப்படித்தான் என் உத்தேசமும். ஆனால் இவன் உயிரைக் காப்பாற்ற ஏதேனும் செய்ய வேண்டும்!"

"அதைப் பற்றி உனக்குக் கவலை வேண்டாம். என் தாயார் இம்மாதிரி விஷயங்களில் கைதேர்ந்தவள். காயங்களுக்குச் சிகிச்சை செய்ய அவளுக்கு நன்றாய்த் தெரியும்!" என்று சொல்லி, சேந்தன் அமுதன் குடிசையின் கதவை இலேசாக இரண்டு தட்டுத் தட்டினான். உடனே கதவு திறந்தது. சேந்தன் அமுதனுடைய அன்னை வாசற்படியில் நின்றாள்.

கந்தமாறனை இருவருமாகத் தூக்கிக் கொண்டு போய் உள்ளே கூடத்தில் போட்டார்கள். கைவிளக்கின் வெளிச்சத்தில் சேந்தன் அமுதன் தன் அன்னையுடன் சமிக்ஞையினால் பேசினான். அதை அவள் நன்கு அறிந்து கொண்டதாகத் தோன்றியது. கந்தமாறனை உற்றுப் பார்த்தாள். முதுகில் செருகியிருந்த கத்தியைப் பார்த்து, பிறகு உள்ளே போய்ச் சில

பச்சிலைத் தழைகளையும் பழந்துணியையும்
எடுத்துக் கொண்டு வந்தாள். இருவரையும்
நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

கந்தமாறனைச் சேந்தன் அமுதன் இறுக்கிப்
பிடித்துக் கொண்டான். முதுகில் இத்தனை
நேரமாய் நீட்டிக் கொண்டிருந்த கத்தியை
வல்லவரையன் பலங்கொண்டு இழுத்து
வெளியேற்றினான்.

இரத்தம் குபீரென்று வெளியிட்டுப் பாய்ந்தது.
உணர்ச்சியற்ற நிலையில் கந்தமாறன் ஓ'வென்று
கத்தினான்.

வந்தியத்த வன் அவனது வாயைப்
பொத்தினான்.

காயத்தைச் சேந்தன் அமுதன் அமுக்கிப்
பிடித்துக் கொண்டான்.

அமுதனுடைய அன்னை பச்சிலைத்
தழைகளைக் காயத்தில் வைத்துக் கட்டினாள்.

கந்தமாறன் மறுபடியும் முக்கி முனகினான்.

தூரத்தில் திடுதிடுவென்று மனிதர்கள் ஓடிவரும் சத்தம் கேட்டது.

"போ! போ! சீக்கிரம்!" என்றான் அமுதன்.

இரத்தக் கறை படிந்த கத்தியையும் வேலையும் கையில் எடுத்துக் கொண்டான் வந்தியத்தேவன். புறப்பட்டவன் தயங்கி நின்றான்.

"தம்பி! நீ என்னை நம்புகிறாயா?" என்று கேட்டான்.

"நான் கடவுளை நம்புகிறேன். உன்னிடம் பிரியம் வைத்திருக்கிறேன். எதற்காகக் கேட்டாய்?"

"எனக்கு ஓர் உதவி செய்ய வேணும். இந்தப் பக்கத்தில் எனக்கு அவ்வளவாக வழி தெரியாது. அவசரமாகப் பழையாறைக்குப் போக

வேண்டும். குந்தவைப் பிராட்டிக்கு முக்கியமான செய்தி ஒன்று கொண்டு போக வேண்டும். கொஞ்ச தூரம் வழிகாட்டுவதற்கு வருகிறாயா?"

உடனே சேந்தன் அமுதன் தன் அன்னையிடம் இன்னும் ஏதோ ஜாடையாக சொன்னான். இதிலெல்லாம் அவள் அதிக வியப்பு அடைந்ததாகத் தோன்றவில்லை. போய் வரும்படி சமிக்ஞையினால் தெரிவித்தாள். காயம் பட்டவனைத் தான் கவனித்துக் கொள்வதாகவும் ஜாடை காட்டினாள்.

சேந்தனும் தேவனும் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். முதலில் தேவனும் பின்னால் சேந்தனும் குதிரை மேல் ஏறிக் கொண்டார்கள்.

குதிரையின் சத்தம் கேளாதபடி மெதுவாகவே செலுத்தினான் வந்தியத்தேவன். சற்றுத் தூரம் போன பிறகு தட்டி விட்டான். குதிரை பாய்ச்சலில் பிய்த்துக் கொண்டு சென்றது.

குதிரை புறப்பட்ட அதே நேரத்தில் ஐந்தாறு

வீரர்கள் குடிசைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.
கதவைத் தடதடவென்று தட்டினார்கள்.

அமுதனின் தாய் கதவைத் திறந்தாள்.
வாசற்படியில் நின்றாள்.

"இங்கே என்னமோ கூச்சல் கேட்டதே? து
என்ன?" என்று இரைந்தான் ஒரு வீரன்.

அமுதனின் அன்னை ஏதோ உளறிக்
குளறினாள்.

"இந்தச் செவிட்டு ஊமையிடம் பேசி என்ன
பயன்? உள்ளே போய்ப் பார்க்கலாம்!" என்றான்
ஒருவன்.

"இவள் வழிமறித்துக் கொண்டு நிற்கிறாளே?"

"அந்தப் பூக்குடலைப் பையன் எங்கே
போனான்?"

"ஊமையைத் தள்ளிவிட்டு உள்ளே

நுழையுங்களடா!"

சேந்தன் அமுதனுடைய தாயார் மேலும்
ஊமைப் பாஷையில் ஏதேதோ கத்தினாள்.

தன்னைத் தள்ள முயன்ற வீரனை அவள்
தள்ளிவிட்டுக் கதவைத் தாளிட பார்த்தாள்.
நாலைந்து பேராகக் கதவைப் பிடித்துத் தள்ளிச்
சாத்த முடியாதபடி செய்தார்கள்.

அமுதனுடைய தாய் இன்னும் உரத்த கூச்சல்
புலம்பலுடன் திடீரென்று கதவை விட்டாள்.

இரண்டு மூன்று பேர் கீழே உருட்டியடித்துக்
கொண்டு விழுந்தார்கள்.

மற்றவர்கள் அவர்களை மிதித்துக் கொண்டு
உள்ளே புகுந்தார்கள்.

"ஆள் இங்கே இருக்கிறான்!" என்று ஒருவன்
கத்தினான்.

"அகப்பட்டுக் கொண்டானா?" என்றான்
இன்னொருவன்.

"ஓடப் போகிறான்! பிடித்துக் கட்டிப்
போடுங்கள்!" என்றான் இன்னொருவன்.

ஊமை மேலும் புலம்பினாள்.

"ஓரே இரத்த விளாறாக இருக்கிறதே!" என்று
ஒருவன் கூவினான்.

ஊமை கைவிளக்கைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கீழே
கிடந்தவனைச் சுட்டிக் காட்டி, "பே!பே!பே"
என்றாள்.

"அடே! இவன் வேறு ஆள் போலத்
தோன்றுகிறதே!"

"பே! பே!"

"நேற்று இங்கு வந்திருந்தவன் தானா இவன்?"

"பே! பே!"

"உன் மகன் எங்கே?"

"பே! பே!"

"ஊமைப் பிணமே! சற்றுச் சும்மா இரு! அடே!
இவனை நன்றாய்ப் பாருங்கள்! அடையாளம்
யாருக்காவது தெரியுமா?"

"அவன் இல்லை!"

"அவன்தான்!"

"இல்லவே இல்லை!"

"பே! பே!"

"எப்படியிருந்தாலும் இவன் வேற்று ஆள்!
தூக்குங்கள் இவனை! கொண்டு போகலாம்!"

"பே! பே! பே! பே!"

"சனியனே! சும்மா இரு!"

நாலுபேர் சேர்ந்து கந் மாறனைத் தூக்கினார்கள்.

"பே! பே! பே! பே!" என்று அமுதனுடைய அன்னை இடைவிடாமல் அலறினாள்.

"அடே! குதிரைச் சத்தம் கேட்கிறதடா!"

"பாதிப் பேர் இவனைத் தூக்குங்கள்! பாதிப் பேர் ஓடிப் போய்ப் பாருங்கள்!"

"எல்லோரும் ஓடுங்கள்! இவன் எங்கும் போய்விட மாட்டான்."

தூக்கிய கந்தமாறனைக் கீழே போட்டுவிட்டு எல்லோரும் ஓடினார்கள்.

"பேப்பே! பேப்பே! பேப்பே!" என்ற அமுதன் அன்னையின் ஓலம் அவர்களைத் தொடர்ந்து வந்தது.

பக்க தலைப்பு

நாற்பத்துமூன்றாம் அத்தியாயம்
பழையாறை

வந்தியத்தேவன் வழியில் பல கஷ்டங்களுக்கு உள்ளாகி, பல அபாயங்களுக்குத் தப்பிப் பழையாறை நகருக்கு வந்து சேர்வதற்கு முன்னால், நம்முடன் பழையாறைப் பதிக்கு விஜயம் செய்யும்படி நேயர்களை அழைக்கிறோம்.

அரிசிலாற்றுக்குத் தென் கரையில் நின்று அந்நகரைப் பார்ப்போம். அடடா! வெறும் நகரமா இது? தமிழ்த்தாயின் அழகிய நெற்றியில் தொங்கும் ஆபரணத்தைப் போல அல்லவா விளங்குகிறது? பச்சை மரகதங்களும், சிவந்த

ரத்தினங்களும், நீலக்கற்களும் பதித்த நெற்றிச்
சுட்டியைப் போல அல்லவா திகழ்கிறது!

நதிகளும் ஓடைகளும் தடாகங்களும்
கழனிகளும் புதுநீர் நிறைந்து ததும்புகின்றன.
அவற்றில் பல வர்ண மலர்கள் பூத்துத்
திகழ்கின்றன. தென்னை மரங்களும் புன்னை
மரங்களும் குளிர்ச்சியான பசுமையைப்
பரப்புகின்றன. இவ்வளவுக்கும் இடையிடையே
விண்முட்டும் மணி மாடமாளிகைகளின்
பொற்கலசங்களும், கோயில் கோபுரங்களின்
உச்சியில் உள்ள தங்க ஸ்தூபிகளும்
ஒளிவீசுகின்றன.

அப்பப்பா! பழையாறை என்னும் இந்த ஒரு
பெரும் நகரத்துக்குள்ளே எத்தனை சிறிய
ஊர்கள்? நந்திபுர விண்ணகரம்,
திருச்சத்திமுற்றம், பட்டச்சுரம், அரிச்சந்திரபுரம்
முதலிய ஊர்களும் அந்த ஊர்களின்
ஆலயங்களும் இந்தப் பழைய ாறை என்னும்
சோழர் தலைநகரில் அடங்கியுள்ளன.
பழையாறையின் நாலு திசைகளிலும் வடதளி,

கீழ்த்தளி, மேற்றளி, தென்தளி என்னும் நாலு
சிவனார் கோயில்கள் இருக்கின்றன. போர்
வீரர்கள் குடியிருக்கும் ஆரியப் படை வீடு,
புதுப்படை வீடு, மணப்படை வீடு,
பம்பைப்படை வீடு ஆகிய நாலு வீரபுரிகள்
காணப்படுகின்றன. இவ்வளவுக்கும்
நடுநாயகமாகச் சோழ மாளிகை என்றால், ஒரே
மாளிகையா? விஜயாலய சோழருக்கு முன்னால்
இது ஒரு தனி மாளிகையாக இருந்தது. பிறகு
ஒவ்வொரு அரசுகுமாரனுக்கும் ஒவ்வொரு
இளவரசிக்குமாகப் பழைய சோழ
மாளிகையை யொட்டிப் புதிய புதிய
மாளிகைகள் எழுந்து நிற்கும் காட்சியைக்
காண்பதற்கு ஆயிரம் கண்கள் வேண்டும்.
வர்ணிப்பதற்கோ பதினாயிரம் கவிஞர்களின்
கற்பனாசக்தி போதாது.

இருநூறு ஆண்டுகளுக்குப் பின்னால் வந்த
சேக்கிழார் பெருமான்,

"தேரின் மேவிய செழுமணி வீதிகள் சிறந்து
பாரில் நீடிய பெருமைசேர் பதி பழையாறை"

என்று வர்ணித்தார் என்றால், சுந்தர சோழரின் காலத்தில் இந்த நகர் எவ்வளவு கோலாகலமாக இருந்திருக்கும் என்று ஊகித்துக் கொள்ளலாம்.

எனினும், நாம் முதன் முதலில் இந்தப் பழம்பெரும் பதிக்குச் செல்லும் சமயத்தில் அதைப் பூரண கோலாகலத் தோற்றத்துடன் பார்த்து மகிழ முடியவில்லை.

சுந்தர சோழ சக்கரவர்த்தி இந்நகரின் சோழ மாளிகையில் வீற்றிருந்து அரசு செலுத்திய காலத்தில் இங்கு வந்து பார்க்க நமக்குக் கொடுத்து வைத்திருக்கவில்லை.

சக்கரவர்த்தி நோய்ப்பட்டுத் தஞ்சை மாநகர் சென்ற பிறகு வெள்ளநாடுகளிலிருந்து சிற்றரசர்களும் இராஜ தூதர்களும் மந்திரிப் பிரதானிகளும் சேனாதிபதிகளும் இங்கு வருவது நின்று போயிற்று. அவர்களுடன் வழக்கமாக வரும் பரிவாரங்களின் கூட்டமும்

குறைந்து விட்டது.

நாலு படை வீடுகளிலும் வசித்த போர்
வீரர்களில் பாதிப் பேர் இப்போது ஈழ நாட்டுப்
போர்க்களங்களில் தமிழர் வீரத்தை
நிலைநாட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மற்றவர்களில் ஒரு பகுதியார் வடதிசை
எல்லையிலும் இன்னொரு பகுதியினர்
மதுரையிலும் இருந்தார்கள்.

எனவே, படைவீட்டுப் பகுதிகளில் இப்போது
பெரும்பாலும் வயோதிகர்களும்
பெண்மணிகளும் சிறுவர் சிறுமிகளுமே
காணப்பட்டார்கள்.

மழவர்பாடியில் வாழ்ந்து வந்த வேளக்காரப்
படையினர் தத்தம் குடும்பங்களோடு
தஞ்சைக்குச் சென்று விட்டபடியால், நகரின்
அப்பகுதியானது பூட்டப்பட்ட வீடுகளுடன்
வெறிச்சென்று இருந்தது.

இராஜாங்க காரியங்களை நடத்தி வந்த அமைச்சர்கள், சாமந்தகர்கள், அதிகாரிகள் அனைவரும் தத்தம் குடும்பத்தோடு தஞ்சைபுரிக்குச் சென்று விட்டார்கள்.

இப்படியெல்லாமிருந்த போதிலும் பழையாறை வீதிகளில் கூட்டத்துக்கும் கலகலப்புக்கும் குறைவில்லை. இப்போது அவ்வீதிகளில் பெரும்பாலும் ஆலய ஸ்தபதிகள், சிற்பக் கலைஞர்கள், சிவனடியார்கள், தேவார ஓதுவார்கள், அரண்மனை ஊழியர்கள், ஆலயப் பணியாளர்கள், கோயில்களில் சுவாமி தரிசனம் செய்யவும் திருவிழாக் காட்சிகளைப் பார்க்கவும் வெளியூர்களிலிருந்து வரும் ஜனங்கள் ஆகியோர் அதிகமாகச் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இன்றைக்கு ஏதோ திருவிழா போலக் காண்கிறது. வீதிகளில் அழகிய ஆடை ஆபரணங்கள் அணிந்து ஆடவரும் பெண்டிரும் சிறுவர் சிறுமிகளும் உலாவி வருகின்றனர்.

தெருமுனைகளில் ஆங்காங்கு ஜனங்கள் கும்பல் கூடி நிற்கின்றனர். அக்கும்பல்களுக்கு மத்தியில் ஏதேதோ வேடம் புனைந்தவர்கள் நின்று ஆடிப் பாடுகிறார்களே! சற்றுக் கவனித்துப் பார்க்கலாம். ஆம்; இவர்கள் கிருஷ்ணனைப் போலவும் கோபாலர்களைப் போலவும் அல்லவா வேடம் புனைந்திருக்கிறார்கள்! இந்தக் கூட்டத்துக்கு நடுவில் ஒரு கிருஷ்ணர் ஒரு மலையைத் தூக்கிக் கொண்டு நிற்கிறாரே? அவரைத் தேவராஜனாகிய இந்திரன் வந்து வணங்குகிறானே? இன்னொரு கூட்டத்தின் நடுவில் கிருஷ்ணனை நாலு முகங்கள் உள்ள பிரம்மதேவர் வந்து தோத்தரித்து வணங்குகிறாரே! ஆகா! இப்போது தெரிகிறது. இன்று ஸரீஜயந்தி; கண்ணன் பிறந்த நாள். அந்த விழாவைத் தான் ஜனங்கள் இவ்வளவு குதூகலமாகக் கொண்டாடுகிறார்கள். அங்கங்கே உறியடித் திருநாள் நடைபெறுகிறது. மஞ்சள் நீரை வாரி இறைக்கிறார்கள்.

நந்திபுர விண்ணகரத்துப் பெருமாள் கோவிலைச் சுற்றி இந்தத் திருவிழாக் கொண்டாட்டங்கள்

அதிகமாக நடை பெறுகின்றன.

இது என்ன?

"கண்டேன் கண்டேன் கண்டேன்

கண்ணுக்கினியன கண்டேன்!"

என்று பாடுவது யார்? தெரிந்த
குரலாயிருக்கிறதே! இதோ நமது பழைய
சினேகிதர் ஆழ்வார்க்கடியார் நம்பி
சாக்ஷாத்காரமாக நிற்கிறார்! நின்று பாடுகிறார்.
அவரைச் சுற்றிலும் ஒரு கும்பல் கூடுகிறது. சிலர்
பக்தி சிரத்தையுடன் கேட்கிறார்கள். வேறு சிலர்
எகத்தாளம் பண்ணத் தொடங்குகிறார்கள்.
ஆழ்வார்க்கடியாரின் கைத் தடியினால்
யாருடைய தலைக்குச் சேதம் நேருமோ என்று
நாம் அஞ்சுகிறோம்.

விண்ணகரக் கோயிலின் வாசலில் ஒரு சலசலப்பு. வீதிப்புறத்தில் நிறுத்தியிருந்த ரதங்களும் பல்லக்குகளும் கோயில் வாசலுக்கு வருகின்றன. கோயிலுக்குள்ளேயிருந்து மாதரசிகள் சிலர் வருகிறார்கள். இப்பெண்மணிகள் பெரிய குலத்துப் பெண்டிராகவே இருக்க வேண்டும்.

ஆம்; ஆம்! பழையாறை அரண்மனைகளில் வாழும் மகாராணிகளும் இளவரசிகளுந்தான் இவர்கள்.

எல்லாருக்கும் முதலில் 'பெரிய பிராட்டி' என்று நாடு நகரமெல்லாம் போற்றும் செம்பியன் மாதேவி வருகிறார். இவர் மழவரையர் குலப் புதல்வி; சிவஞானச் செல்வரான கண்டராதித்தரின் பட்ட மகிஷி. வயது முதிர்ந்த விதவைக் கோலத்திலும் இவருடைய முகத்தில் எத்தகைய தேஜஸ் ஜொலிக்கிறது! அவருக்குப் பின்னால் அரிஞ்சய சோழரின் பத்தினியான வைத்யம்பராயர் குலப் புதல்வி ராணி கல்யாணி வருகிறார். ஆகா! இவருடைய அழகை

என்னவென்று சொல்ல! இந்த முதிய
பிராயத்திலும் இவர் முகத்தில் இப்படிக்களை
வீசுகிறதே! யௌவனப் பிராயத்தில் எப்படி
இருந்திருப்பாரோ? இவருடைய புதல்வராகிய
சுந்தர சோழர் வனப்பு மிக்கவர் என்று பிரசித்தி
பெற்றிருப்பதில் வியப்பு என்ன?

இவரைத் தொடர்ந்து சுந்தர சோழரின் மற்றொரு
பத்தினியான சேரமான் மகள் பராந்தகன் தேவி
வருகிறார்.

இன்னும் பின்னால், வானுலகிலிருந்து நேரே
இறங்கி வந்த தேவ கன்னிகையரையொத்தக்
குந்தவைப் பிராட்டி, வானதி, இன்னும் நாம்
அரிசிலாற்றங்கரையில் பார்த்த அரசகுலப்
பெண்கள் வருகிறார்கள்.

விஜயாலயன் காலத்திலிருந்து சோழ
வம்சத்தினர் சிவனையும் துர்க்கையையும்
குலதெய்வமாகக் கொண்டு வழிபடுகிறவர்கள்.
ஆனால் திருமாலிடமும் மற்ற சமயங்களிடமும்
இவர்களுக்குத் துவேஷம் என்பது கிடையாது.

இன்று கண்ணன் பிறந்த நாள் என்பதை முன்னிட்டுப் பெருமாள் கோவிலுக்கு வந்தார்கள் போலும்.

பெரியபிராட்டி செம்பியன் மாதேவி பல்லக்கில் ஏறும் சமயத்தில் ஆழ்வார்க்கடியாருடைய பாடல் அவருடைய காதில் விழுந்தது. அதற்காகவென்றே ஆழ்வார்க்கடியார் உரத்த சத்தம் போட்டுப் பாடினார் போலும். செம்பியன் மாதேவி அவரைத் தம் அருகில் அழைத்து வரச் செய்தார்.

ஆழ்வார்க்கடியார் அடக்க ஒடுக்கத்துடன் வந்து நின்றார்.

"திருமலை! சில நாட்களாக உன்னைக் காணாமே? ஸ்தல யாத்திரை சென்றிருந்தாயோ?" என்று கேட்டார்.

"ஆம், தாயே! ஸ்தல யாத்திரை சென்றிருந்தேன். திருப்பதி, காஞ்சி, வீரநாராயணபுரம் முதலிய பலக்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்தேன். சென்ற

இடங்களிலெல்லாம் பல விந்தைகளைக்
கண்டும் கேட்டும் வந்தேன்!"

"அரண்மனைக்கு நாளைக்கு வந்து, ய
ாத்திரையில் கண்டு கேட்ட விந்தைகளைச்
சொல்லு!"

"இல்லை, அம்மா! இன்றிரவு மறுபடியும் நான்
புறப்பட வேண்டும்."

"அப்படியானால் இன்று மாலையே
வந்துவிட்டுப் போ!"

"வருகிறேன் தாயே! தங்கள் சித்தம் என்
பாக்கியம்!"

பல்லக்குகள், ரதங்கள் எல்லாம் புறப்பட்டு
அரண்மனைக்கு விரைந்து சென்றன.

குந்தவைப்பிராட்டி, ஆழ்வார்க்கடியாரைச்
சுட்டிக்காட்டி ஏதோ கூற, மற்ற
அரசினங்குமாரிகள் 'கலீர்' என்று சிரித்தார்கள்.

சிரிப்புக்குக் காரணம் கண்டறிய
ஆழ்வார்க்கடியார் அந்தப் பக்கத்தை
நோக்கினார்.

குந்தவைப்பிராட்டியின் கண்கள்
ஆழ்வார்க்கடியாருடன் ஏதோ சங்கேத
பாஷையில் பேசின.

ஆழ்வார்க்கடியார் அச்செய்தியை அறிந்து
கொண்டதற்கு அறிகுறியாகத்
தலைவணங்கினார்.

சோழ மாளிகைகளிலே செம்பியன் மாதேவி
வசித்த மாளிகை நடுநாயகமாக இருந்தது.
அதன் சபா மண்டபத்தில், பொன்னால் செய்து
நவரத்தினங்கள் இழைத்த சிம்மாசனத்தில்
அந்தப் பெருமூதாட்டி அமர்ந்திருந்தார்.
காரைக்காலம்மையார், திலகவதியார் முதலான
பரம சிவ பக்தைகளின் வழித்தோன்றிய
அப்பெண்மணி வெண் பட்டாடை உடுத்தி,
விபூதியும், ருத்ராட்ச மாலையும் தரித்து, வேறு
எவ்வித ஆபரணங்களும் பூணாமல், அளவற்ற
செல்வங்களுக்கிடையில் -

அஷ்டைசுவரியங்களுக்கு மத்தியில்,
வைராக்கிய சீலையாக வாழ முடியும் என்பதை
நிரூபித்துக் கொண்டிருந்தாள். தலையில்
மணிமகுடமும் வேறு ஆபரணங்களும்
அணியாதிருந்த போதிலும் அவருடைய கம்பீரத்
தோற்றமும் சுயம் பிரகாசமான முகமும் அரச
குலத்தில் பிறந்து அரச குலத்தில் புகுந்த
அரசர்க்கரசி என்பதை புலப்படுத்தின. சோழ
அரச குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அத்தனை
பேரும் விதிவிலக்கின்றி இந்தப்
பெருமூதாட்டியைத் தெய்வமாக மதித்துப்
பாராட்டிக் கொண்டாடி அவருடைய
விருப்பத்துக்கு மாறாக எதுவும் சொல்லாமல்
நடந்து வந்ததில் யாதொரு வியப்பும் இல்லை
என்றே நினைக்கத் தோன்றும்.

ஆயினும் அத்தகைய பயபக்தி மரியாதைக்கு
இப்போது ஒரு களங்கம் ஏற்பட்டிருந்தது.
அந்தப் பெண்ணரசியின் புதல்வர் மதுராந்தகத்
தேவர் அன்னையின் கருத்துக்கு மாறாக,
அவருடைய கட்டளையை மீறி,
பழுவேட்டரையர் குலத்தில் மணம் புரிந்து

கொண்டார். அதுமட்டுமின்றி சோழ
சிம்மாசனத்துக்கு அவர் ஆசைப்படுகிறார் என்ற
சேதியும் பராபரியாக வந்து செம்பியன்
மாதேவியின் காதில் விழுந்து அவருக்குச் சிறிது
மனக் கவலையை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

செம்பியன் மாதேவியின் அரண்மனை
முற்றத்திலும் சபா மண்டபத்திலும் சிற்பிகளின்
கூட்டமும் தேவாரப் பாடகர்களின் கோஷ்டியும்
ஜேஜே என்று எப்போதும் கூடியிருப்பது
வழக்கம். தூர தூர தேசங்களிலிருந்து
சிவனடியார்களும் தமிழ்ப் புலவர்களும்
அடிக்கடி வந்து பரிசில்கள் பெற்றுப் போவது
வழக்கம். சிவ பூஜைப் பிரசாதம் கொண்டு வரும்
அர்ச்சகர்களின் கூட்டமும் அதிகமாகவே
இருக்கும்.

அன்றைக்குத் திருமுதுகுன்றம் (விருத்தாசலம்),
தென்குரங்காடுதுறை, திருமழபாடி முதலிய
ஊர்களிலிருந்து சிற்பிகளும் சிவபக்தர்களும்
வந்து தத்தம் ஊர்களில் கோயில்களில் கருங்கல்
திருப்பணி செய்வதற்கு மகாராணியின்

உதவியைக் கோரினார்கள். கோயில்களை எந்தெந்த ஊர்களில் என்ன முறையில் கட்ட உத்தேசம் என்பதற்குச் சித்திரங்களும் பொம்மைக் கோயில்களும் கொண்டு வந்திருந்தார்கள்.

முதலாவது இரண்டு கோயில்களின் திருப்பணியைச் செய்ய உதவி அளிப்பதாகச் சொல்லிவிட்டு, "மழபாடியா? எந்த மழபாடி?" என்று பெரிய பிராட்டி கேட்டார்.

"சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைக் குரல் கொடுத்து அழைத்துப் பாடல் பெற்றாரே, அந்தப் பெருமான் வீற்றிருக்கும் மழபாடிதான்!" என்று அந்த ஊர்க்காரர் சொன்னார்.

"அது என்ன சம்பவம்?" என்று மழவரையரின் செல்வி கேட்க, மழபாடிக்காரர் கூறினார்:

"சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் சோழ நாட்டு ஸ்தலங்களுக்கு யாத்திரை செய்து கொண்டிருந்தபோது ஒரு நதியைக் கடக்க

வேண்டியதாயிருந்தது.

நதியைத் தாண்டி அப்பால் செல்லத் தொடங்கினார். அப்போது, 'சுந்தரம்! என்னை மறந்தாயோ!' என்று ஒரு குரல் கேட்டது.

சுந்தரமூர்த்தி திடுக்கிட்டார் அது தம்மை ஆட்கொண்ட இறைவனுடைய குரல் என்பதை உணர்ந்தார்.

பக்கத்தில் இருந்த சீடர்களைப் பார்த்து 'இங்கே சமீபத்தில் எங்கேயாவது சிவன் கோயில் இருக்கிறதா?' என்று கேட்டார்.

'ஆம், சுவாமி! அந்தக் கொன்னை மரங்களின் மறைவில் மழபாடி கிராமத்துச் சிவன் கோயில் இருக்கிறது!' என்று சீடர்கள் சொன்னார்கள்.

உடனே சுந்தரமூர்த்தி அங்கே சென்றார். பூத்துக் குலுங்கிய கொன்னை மரங்களின் மறைவில் ஒரு சிறிய கோவில் இருந்தது. சுந்தரமூர்த்தி அங்கே சென்று சுவாமி தரிசனம் செய்துவிட்டு

மனமுருகிப் பாடினார். அன்றொரு நாள்
தன்னைத் தடுத்தாட்கொண்டது போல்,
இன்றைக்குத் தன்னைக் கூப்பிட்டு அருள்புரிந்த
கருணைத் திறனை வியந்தார். 'சுவாமி! தங்களை
நான் மறந்து விடுவேனா? என்ன கேள்வி
கேட்டீர்கள்? தங்களை மறந்துவிட்டு வேறு
யாரை நினைப்பேன்?' என்னும் கருத்து
அமைத்து,

பொன்னார் மேனியனே!

புலித் தோலை அரைக்கசைத்து

மின்னார் செஞ்சடைமேல்

மிளிர் கொன்றை அணிந்தவனே

மன்னே மாமணியே

மழபாடியுள் மாணிக்கமே!

அன்னே உன்னையல்லால்

இனி யாரை நினைக்கேனே?

என்று பாடினார். தாயே! இன்னும் அந்தக் கோயில் சிறிய கோயிலாகக் கொன்னை மரங்களின் மறைவிலேயே இருக்கின்றது. அதற்குத்தான் உடனே திருப்பணி ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று கோருகிறோம்."

"அப்படியேயாகட்டும்!" என்றார் செம்பியன் மாதேவி.

ஆழ்வார்க்கடியாரும் அவருடன் இ ன்னொருவரும் சற்று முன்னால் வந்து நடந்ததையெல்லாம் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

[பக்க தலைப்பு](#)

நாற்பத்துநான்காம்அத்தியாயம்

"எல்லாம்அவள் வேலை!"

மாமல்லபுரத்து மகா சிற்பிகளின் பரம்பரையில்
தோன்றிய சிற்பக் கலைஞர் ஒருவர் இப்போது
முன் வந்தார். புதிய முறையில் கருங்கற்றளி
அமைப்பதற்கு அவருடைய மனோதர்ம
கற்பனைப்படி சிறிய பொம்மைக் கோயில்
ஒன்று அவர் செய்து கொண்டு வந்திருந்தார்.
அதை இப்போது மகாராணியிடம் காட்டினார்.

அதைப் பார்த்து மகாராணி மிகவும் வியந்தார்.
ஆழ்வார்க்கடியானுக்கு அருகில் நின்றவரைப்
பார்த்து, "பட்டரே! இந்த ஆலய அமைப்பு
எவ்வளவு சிறப்பாயிருக்கிறது, பார்த்தீர்களா?
தமிழகத்திலுள்ள முக்கியமான
சிவஸ்தலங்களிலெல்லாம் இம்மாதிரி புது
முறையில் ஆலயம் எடுப்பிக்க வேண்டும் என்று
என்னுடைய உள்ளத்தில் ஆவல்

பொங்குகிறது!?" என்று சொன்னார்.

"தாயே! தங்கள் விருப்பம் நிறைவேறுவதில் தடை என்ன இருக்கிறது? தேவாரப் பதிகப் பாடல் பெற்ற சிவ ஸ்தலங்களில் இம்மாதிரி கற்றளிகள் எடுப்பிக்கலாம். இந்த ஆலய அமைப்பைப் பார்த்தவுடனே இது 'பாடல் பெற்ற ஸ்தலம்' என்பதை ஜனங்கள் உணர்ந்து கொள்வார்கள்!" என்று சொன்னார் ஈசான சிவபட்டர்.

"ஆம், ஆம்! அப்பர் பெருமானும் ஞானசம்பந்தரும் சுந்தரமூர்த்தியும் பாடிய பதிகங்களையெல்லாம் சேகரிக்க வேண்டும். அவர்களுடைய பாதங்கள் பட்டுப் புனிதமாகி, அவர்களுடைய பாடல்களினால் தெய்வீகமடைந்த ஸ்தலங்களில் எல்லாம் இம்மாதிரி வானளாவிய விமான கோபுரங்களுடன் கற்றளிகளை எடுக்க வேண்டும். இந்த இரண்டுந்தான் என் மனோரதங்கள். இவை நிறைவேறுமா என்று அடிக்கடி ஐயம் உண்டாகிறது. என்னுடைய

நாயகர் மட்டும் மேற்குத் திசை சென்று
அகாலத்தில் இறைவன் திருவடிகளைச்
சேராதிருந்தால்,-- ன்னும் சில காலம்
ஜீவித்திருந்தால், -- என் மனோரதங்கள் எல்லாம்
நிறைவேறியிருக்கும்....."

"இப்போது மட்டும் என்ன குறைவு, தாயே!
தாங்கள் நினைத்ததை நினைத்தபடி
நிறைவேற்றித் தர வேண்டும் என்று சக்கரவர்த்தி
கட்டளை பிறப்பித்திருக்கிறார் அல்லவா?
அவருடைய புதல்வர்கள் இருவரும் தங்கள்
மனத்தில் நினைப்பதற்கு முன்னாலேயே
தங்களுக்கு இது விருப்பமாயிருக்கும் என்று
ஊகித்தறிந்து, அதை நிறைவேற்றச்
சித்தமாயிருக்கிறார்கள்.
அப்படியிருக்கும்போது..."

"இருந்தாலும் என் மனத்தில் இப்போது
அவ்வளவு உற்சாகம் இல்லை. ஏதேதோ
கேள்விப்படுகிறேன். நான் செய்யும் கோவில்
திருப்பணியினால் அரசாங்கப் பொக்கிஷம்
காலியாகி விடுகிறதென்று சிலர்

குறைபடுகிறார்களாம். 'சிவனுக்கு இவ்வளவு ஆலயங்கள் என்னத்திற்கு?' என்று கேட்கிறார்களாம். மற்றவர்கள் கேட்பதைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. காஞ்சியில் உள்ள இளவரசர் கூட....."

இவ்விதம் பெரிய பிராட்டியார் சொல்லியபோது, ஆழ்வார்க்கடியான் ஓர் அடி முன்னால் வந்து நின்று, "தாயே! அந்த மாதிரி கேட்பவர்களில் அடியேனும் ஒருவன்!" என்றான்.

மகாராணி அவனைச் சற்று வியப்புடன் பார்த்தார். மற்றவர்கள், 'இது என்ன விபரீதம்?' என்ற முகபாவத்துடன் ஆழ்வார்க்கடியானை உற்று நோக்கினார்கள்.

ஆழ்வார்க்கடியான் மேலும் தொடர்ந்து ஆத்திரம் ததும்பிய குரலில், "அன்னையே! என் வயிறு கொதிக்கிறதே! இந்த மாதிரி அநியாயம் உண்டா? தர்ம தேவதையின் அவதாரமாக விளங்கும் தாங்கள் இந்த அநீதிக்கு இடம்

கொடுக்கலாமா?" என்று அலறினான்.

திருமலையப்பனுக்குப் பக்கத்தில் நின்ற ஈசான சிவபட்டர், "மகாராணி! என் சகோதரன் இப்படித்தான் ஏதாவது உளறுவான். திடீரென்று அவனுக்கு வெறி வந்துவிடும். தயவு செய்து மன்னித்து அருள வேண்டும்!" என்றார்.

அக்காலத்தில் சைவர்களும் வ ஷ்ணவர்களும் தனித் தனி சாதியாகப் பிரிந்திருக்கவில்லை. ஒரே குடும்பத்தில் சைவப் பற்றுள்ளவர்களும் வீர வைஷ்ணவர்களும் இருப்பார்கள். ஒரே பட்டர் சிவன் கோவிலிலும் திருமால் கோவிலிலும் பூஜா கைங்கரியம் செய்வார். ஈசான சிவ பட்டர் அத்தகைய பரந்த நோக்கம் கொண்டவர். திருமலையப்பன் அவருடைய ஒன்றுவிட்ட சகோதரன். இருவரும் பரஸ்பரம் மிக்க அன்பு கொண்டவர்கள். ஆகவே தம்பியின் பதற்றமான பேச்சுக்காக ஈசான சிவபட்டர் மகாராணியிடம் மன்னிப்புக் கோரினார்.

தேவி புன்னகை புரிந்து, "திருமலை! சற்று அமைதியாகப் பேசு! இப்போது என்ன அநியாயம் நடந்து விட்டது?" என்று கேட்டார்.

"அம்மா! பேயாண்டியும் கையில் கபாலம் ஏந்திப் பிசைவு எடுத்துப் பிழைப்பவனுமாகிய சிவனுக்கு எத்தனை ஆலயங்கள்? எத்தனை மாடக் கோயில்கள்? எத்தனை கற்றளிகள்? உலகத்தையெல்லாம் காத்து ரக்ஷிக்கும் விஷ்ணு மூர்த்திக்கு ஒரு திருக்கோயில் கூடக் கிடையாதா? ஒரு பழைய கோயிலைத் திருப்பணியாவது செய்யக் கூடாதா?" என்று திருமலையப்பன் ஓலமிட்டான்.

"அம்மா! அகில புவனமும் உய்ய ஆனந்த நடனமாடும் பெருமானுக்கு அரங்கமும் அம்பலமும் சிற்சபையும் பொற்சபையும் மாடக் கோயிலும் மதில் சூழ்ந்த மாளிகையும் வேண்டும். ஓயாமல் தூங்குகிற திருமாலுக்கு ஒரு சிறிய இடம் போதாதா? தீபம் இல்லாத இருட்டறைதானே அவருக்கு வேண்டும்? மாடக் கோயில்களும் கற்றளிகளும் என்னத்திற்கு?"

என்றார் ஈசான சிவபட்டர்.

"அண்ணா! ஓயாமல் தூங்கும் பெருமாள்தான் உலகளந்த பெருமாள்! மகாபலியைப் பாதாளத்தில் அழுத்திய பெருமாள்!" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

"அப்படிப்பட்ட உலகளந்த பெருமாள் எங்கள் சிவபெருமானுடைய பாதார விந்தங்களைத் தரிசிப்பதற்குத் தோண்டித் தோண்டிப் பாதாளம் வரையில் சென்றும் எம்பெருமான் பாதங்களைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை!" என்றார் ஈசான சிவபட்டர்.

"உங்கள் சிவன் அவ்வளவு பெரியவராயிருந்தால், அவருக்குக் கோயில் எதற்கு என்றுதான் கேட்கிறேன். கோயிலுக்குள் வரும்போது அவர் தலை இடித்துக் கோயில் இடிந்து விழுந்து விடுமே!" என்று சொன்னான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

மழவரையர் திருமகள் இதைக் கேட்டுச் சிரித்துக்

கொண்டே, "உங்கள் சண்டையைக் கொஞ்சம் நிறுத்துங்கள். திருமலை! நீ சொல்வது என்ன? பெருமாளுக்குக் கோயில் கட்டக் கூடாது என்று யார் சொன்னது? எந்த ஊர் விண்ணகரத்தைப் புதுபிக்க வேண்டும் என்கிறாய்? அதை நல்ல முறையில் சொல்லுவதுதானே?" என்றார்.

"அம்மணி! தங்களுடைய மாமனார், மூன்று உலகும் கீர்த்தி பெற்ற பராந்தக சக்கரவர்த்தி. அவருடைய பட்டப் பெயரால் விளங்கும் வீரநாராயணபுரத்துக்குப் போயிருந்தேன். அங்கே வீரநாராயணப் பெருமாள் அல்லும் பகலும் தூங்காமல், கண் மூடாமல், மாகடல் போன்ற வீரநாராயண ஏரியைக் காத்து அருள் புரிந்து வருகிறார். அத்தகைய பெருமானுடைய கோயிலில் செங்கல் சுவர்கள் இடிந்து விழுந்து வருகின்றன. கோயில் இடிந்தால் ஏரிக் கரையும் இடிந்து நூறு நூறு ஊர்கள் பாழாகிவிடும். வீரநாராயணப் பெருமாளின் கோயிலைக் கற்றளியாக்கித் திருப்பணி செய்ய வேண்டும்!" என்றான்.

"ஆகட்டும், செய்வோம்! அதைப் பற்றி விவரமாக என்னிடம் சொல்! இவர்கள் எல்லாரும் இப்போது போகட்டும்!" என்று சோழகுல மூதாட்டி கூறினார்.

அந்தக் குறிப்பை உணர்ந்து ஈசான சிவபட்டர் உள்பட அனைவரும் வெளியேறிச் சென்றார்கள்.

உடனே, செம்பியன் மாதேவி குரலைத் தாழ்த்திக் கொண்டு, "திருமலை! யாத்திரையில் எங்கெங்கே போயிருந்தாய்? என்னென்ன பார்த்தாய்? என்னென்ன கேள்விப்பட்டாய்? விவரமாய்ச் சொல்லு! ஏதோ முக்கியமான விஷயம் கொண்டு வந்திருக்கிறாய். அதனால் தான் அப்படிக் குறுக்கிட்டுப் பேசினாய், இல்லையா?" என்று சன்னார்.

"ஆம், தாயே! முக்கியமான விஷயம் பல கொண்டு வந்திருக்கிறேன். ஆயினும் தங்கள் திருவுள்ளத்தை நோக்கிக் காத்திருப்பேன். ஆனால் காஞ்சியில் உள்ள இளவரசரைப் பற்றி

ஏதோ சொல்லத் தொடங்கினீர்கள். அதற்காகவே தடை செய்தேன்.சற்று முன் இங்கே இருந்தவர்களில் உண்மையானவர் யார், ஒற்றர் யார் என்று யாருக்குத் தெரியும்? நாட்டில் எத்தனையோ விபரீதங்கள் நிகழ்ந்து வருகின்றன. எப்போது யாரால் என்ன துரோகம் நடக்கும் என்று சொல்வதற்கில்லை!" என்றான் திருமலையப்பன்.

பெரிய பிராட்டி பெருமூச்சு எறிந்தார். "ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள், இரத்த பாசம் உள்ளவர்கள், ஒருவரையொருவர் சந்தேகிக்கும்படி ஆகிவிட்டது. ஆதித்த கரிகாலன் ஒரு காலத்தில் என்னிடம் எவ்வளவு விசுவாசம் வைத்திருந்தான்? சொந்தத் தாயைக் காட்டிலும் நூறு மடங்கு அன்பும் மரியாதையும் கொண்டிருந்தானே? அவன் கூடவல்லவா என் பேரில் ஐயறும்படி ஆகிவிட்டது! திருமலை! என் நாயகருடன் நானும் இந்த மண்ணுலகை விட்டுப் போயிருந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்! என்னை வரக் கூடாதென்று தடுத்து விட்டாரே? இங்கே செய்ய வேண்டிய

பணிகளையும் கொடுத்து விட்டல்லவா போய் விட்டார்? என்ன துர்ப்பாக்கியசாலி நான்?" என்றார்.

"அம்மா! தங்கள் பதி முக்காலமும் உணர்ந்த மகான். கலியுகத்தில் ஜனக மகாராஜாவைப் போல் இந்தச் சோழ சிம்மாசனத்தில் வீற்றிருந்தார். தங்களை இருக்கும்படி அவர் சொல்லிப் போனது இந்த நாடு செய்த பாக்கியம். நூறு ஆண்டாகப் பல்கிப் பெருகிவரும் இந்தச் சோழப் பேரரசு சகோதரச் சண்டையினால் நசித்து நாசமாகாமல் காப்பாற்றும் பொறுப்பு தங்களைச் சார்ந்தது. தங்களாலே தான் அது முடியக் கூடியது!"

"எனக்குத் தோன்றவில்லை. என் சொந்த மகன் நான் சொல்வதைக் கேட்கவில்லை என்று ஏற்பட்ட பிறகு மற்றவர்களை நான் எப்படிக்கட்டப் படுத்த முடியும்? இருக்கட்டும்; ஒற்றர்களைப் பற்றிச் சொன்னாயே? இங்கே யார் ஒற்றர்களை அனுப்பியிருக்க முடியும்? இளவரசன் ஆதித்த கரிகாலன்

அனுப்பியிருப்பான் என்று நினைக்கிறாயா? என் பேரில் அவனுக்கு அவ்வளவு அவநம்பிக்கை வந்து விட்டதா?" என்றார் சிவ பக்த சிரோமணியான மாதரசி.

"என்னுடைய இரு காதினாலும் கேட்டேன், தாயே! இல்லாவிட்டால் இளவரசர் கரிகாலர் தங்கள் பேரில் ஐயப்படுவார் என்பதை நான் ஒரு நாளும் நம்பியிருக்க மாட்டேன்....."

"என்ன கேட்டாய், திருமலை! உன் காதினால் என்ன கேட்டாய்?"

"மாமல்லபுரத்துக் கற்கோயில் ஒன்றின் அருகில் உட்கார்ந்து அவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்ததைக் கேட்டேன்..."

"அவர்கள் என்றால் யார்?"

"இளவரசர் அதித்த கரிகாலர் ஒன்று, திருக்கோவலூர் மலையமான் இரண்டு, பல்லவப் பார்த்திபேந்திரன் மூன்று, - இவர்கள்

மூவரும் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.
இருளடைந்த கற்கோயிலுக்குள் நான்
மறைந்திருந்து கேட்டேன். மலையமானும்
பார்த்திபேந்திரனும் வெகு ஆத்திரமாகப்
பேசினார்கள். இரண்டு பழுவேட்டரையர்களும்
தங்கள் குமாரர் மதுராந்தகத் தேவரும் சேர்ந்து
சதி செய்து சக்கரவர்த்தியைச் சிறைப்படுத்தி
வைத்திருக்கிறார்களாம். அதில் தங்களுக்கும்
சம்பந்தம் இருக்கத்தான் வேண்டும் என்று
மலையமான் கூறினான். அதை மற்றவர்கள்
ஆமோதித்தார்கள். தஞ்சாவூர் மீது
படையெடுத்துச் சென்று சக்கரவர்த்தியை
விடுவித்துக் கொண்டு வர வேண்டும் என்று
பார்த்திபேந்திரன் சொன்னான். அதையும் மற்ற
இருவரும் ஆமோதித்தார்கள். ஆனால்
சக்கரவர்த்தியைச் சண்டையின்றிக்
காஞ்சீபுரத்துக்குக் கொண்டு வர இன்னும் ஒரு
முயற்சி செய்து பார்க்க வேண்டும் என்று
இளவரசர் கூறினார். அதன் பேரில்
சக்கரவர்த்திக்கு ஓலை எழுதி ஒரு தூதனிடம்
கொடுத்து அனுப்பத் தீர்மானித்தார்கள் . அந்தத்
தூதன் யார் என்பதையும் நான் கண்டு

கொண்டேன். அவன் சாதாரணத் தூதன் அல்ல. மகா சாமர்த்தியசாலி; வீர பராக்கிரமசாலி. தூதன் வேலையோடு ஒற்றன் வேலையையும் செய்யக்கூடியவன். அவனுடன் நான் பேச்சுக் கொடுத்துப் பார்த்தேன். நான் தட்டியில் நுழைந்தால் அவன் கோலத்துக்குள் நுழையப் பார்த்தான். அவன் ஒன்றுமே தெரியப்படுத்தாமல் என்னிடமிருந்து பல விஷயங்களைக் கிரஹிக்கப் பார்த்தான். குடந்தை ஜோதிடர் அவனிடம் தமது கைவரிசையைக் காட்டினார். அதுவும் பலிக்கவில்லை. பிறகு அவன் தஞ்சாவூருக்குச் சென்று சக்கரவர்த்தியிடம் ஓலையைக் கொடுத்துவிட்டான் என்று கேள்விப்படுகிறேன்....."

"அப்புறம் என்ன நடந்தது? அதற்குச் சக்கரவர்த்தி என்ன மறுமொழி சொன்னாராம்?"

"மறு நாளைக்கு விடை எழுதித் தருவதாகச் சொன்னாராம். அதற்குள் அவன் பேரில் பழுவேட்டரையர்களுக்கு ஏதோ சந்தேகம் வந்து

விட்டது. அவர்களுடைய கட்டுக்
காவல்களையெல்லாம் மீறிக் கொண்டு அவன்
எப்படியோ தப்பித்துச் சென்று விட்டானாம்!"

"அப்படியானால் அவன் மிகச்
சாமர்த்தியசாலிதான்; சந்தேகமில்லை. அப்புறம்
நீ என்ன செய்தாய்? காஞ்சீபுரத்திலிருந்து
கிளம்பிய பின்?"

"நேரே இங்கு வருவதற்காகவே புறப்பட்டேன்.
வழியில் வீரநாராயணபுரத்தில் பெருமாளைத்
தரிசிக்கத் தங்கினேன். தங்கிய இடத்தில்
பெருமாள் அருளினால் ஒரு பெரிய
இரகசியத்தை அறியும்படி நேர்ந்தது...."

"அது என்ன? இன்னும் ஒரு இரகசியமா?"

"ஆம், தாயே! கடம்பூர் சம்புவரையர்
மாளிகையில் அன்று இரவு ஒரு பெரிய விருந்து
என்று தெரிந்தது. அந்த விருந்துக்குப் பெரிய
பழுவேட்டரையர் வந்தார். அவருடன்
இளையராணியின் பல்லக்கும் வந்தது!"

"திருமலை! எல்லாம் அவளுடைய செயல்தான்!
இந்தச் சோழ நாட்டுக்கு இப்போது
நேர்ந்திருக்கும் ஆபத்து அந்தப் பெண்ணால்
ஏற்பட்டத தான்! அவளை நீ சந்தித்துப் பேச
முடிந்ததா?"

"முடியவில்லை, அம்மா! முடியவில்லை!
தங்கள் கட்டளையின் பேரில் அந்தப் பெண்
பாம்பை என் சகோதரியாகப் பாவித்து எத்தனை
வருஷம் வளர்த்தேன்! எங்கெல்லாம் தேடி
அலைந்து பிரபந்த பாசுரங்களைக் கற்றுக்
கொண்டு வந்து அவளுக்குக் கற்பித்தேன்!
அதையெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்தால் என்
நெஞ்சம் கொதிக்கிறது! பெரிய
பழுவேட்டரையரின் ராணியான பிறகு அவள்
என்னைப் பார்க்கக் கூட மறுக்கிறாள்...!"

"அதற்காக வருத்தப்பட்டு என்ன பயன்? இந்த
உலகத்து மனிதர்களின் காரியங்கள்
இப்படித்தான். நினைப்பது ஒன்றும், நடப்பது
ஒன்றுமாக முடிகிறது..... அப்புறம் கடம்பூரில்

நடந்தது என்ன?"

"பல்லக்கிலே வந்தவள் நந்தினிதான் என்று எண்ணிக் கொண்டு எப்படியாவது அவளைச் சந்திப்பது அல்லது ஓலை எழுதி அனுப்பியாவது எச்சரிக்கை செய்வது என்ற உத்தேசத்துடன் கடம்பூருக்குச் சென்றேன். பெரும் அபாயத்துக்குத் துணிந்து கடம்பூர் மாளிகையின் வெளிச் சுவர் ஏறி குதித்தேன்; அப்போது தான் அந்த அதிசயமான மர்ம இரகசியம் தெரிய வந்தது....."

"திருமலை! உன் வழக்கமே இப்படித்தான். மேலும் மேலும் ஆவலைக் கிளப்புவாயே தவிர, செய்தியைச் சொல்ல மாட்டாய். அது என்ன அப்படிப்பட்ட அதிசயமான மர்ம இரகசியம்.....?"

"மன்னிக்க வேண்டும், தாயே! அதைச் சொல்லுவதற்கே தயக்கமாயிருக்கிறது. மூடு பல்லக்கில் இருந்தது பழுவூர் இளையராணி அல்ல. பழுவேட்டரையர் தாம்

போகுமிடமெல்லாம் இளையராணியை
அழைத்துக் கொண்டு போகிறார் என்று நாம்
எல்லாரும் எண்ணிக் கொண்டிருந்தோமே, அது
பெரிய தவறு....."

"பழுவேட்டரையர் பின் யாரை மூடுபல்லக்கில்
வைத்து அழைத்துப் போகிறார்? அந்தக்
கிழவரின் பெண் சபலத்துக்கு
அளவேயில்லையா?"

"மூடு பல்லக்கில் இருந்தது ஸ்திரீ அல்ல,
தாயே!"

"ஸ்திரீ இல்லை என்றால்? எந்த ஆண்மகன்
அப்படி மூடுபல்லக்கில் மறைந்து கொண்டு
வருவான்?"

"மன்னிக்க வேண்டும், அம்மா! மூடுபல்லக்கில்
மறைந்து வந்தது தங்களுடைய திருக்குமாரர்
மதுராந்தகத் தேவர்தான்!"

செம்பியன் மாதேவி சிறிது நேரம் திகைத்து

நின்று விட்டார்.

"கடவுளே! நான் செய்த குற்றத்துக்கு இவ்வளவு பெரிய தண்டனையா?" என்று தமது வாய்க்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டார்.

பிறகு, ஆழ்வார்க்கடியான் சம்புவரையர் மாளிகையில் அர்த்த ராத்திரியில் நடந்த சதிக் கூட்டத்தைப் பற்றிச் சொன்னான். அதைக் கேட்டு அம்மாதரசி அடைந்த மனத்துயரைச் சொல்லி முடியாது. "ஐயோ! என் மகனே! உன்னைச் சிவ ஞானச் செல்வனாக வளர்க்க முயன்றேனே? அதன் பயனா இது? சோழர் பெருங்குலத்துக்கு உன்னால் இத்தகைய அபகீர்த்தியா நேர வேண்டும்? சோழப் பேரரசுக்கு இத்தகைய பெருந் தீங்கு உன்னாலேயா ஏற்பட வேண்டும்?" என்று புலம்பினார்.

பின்னர், "திருமலை! மறுபடியும் என்னைப் பார்த்துவிட்டுப் போ! அதற்குள் குந்தவையிடம் பேசி இந்தப் பெரும் விபத்தை எப்படித்

தடுக்கலாம் என்று யோசித்துச் சொல்லுகிறேன்!"
என்றார்.

"தாயே! இளவரசியிடம் கூடத் தாங்கள் இதைப் பற்றிப் பேசாமல் இருப்பது நல்லது."

"ஏன்? அவளைப் பற்றிக் கூட ஐயப்படுகிறாயா என்ன?"

"அது இயற்கைதானே அம்மா? ஆதித்த கரிகாலரின் அருமைச் சகோதரிதானே அவர்?"

"அதனால் என்ன...? திருமலை! சூரியன் மேற்கில் உதயமாகிக் கிழக்கே அஸ்தமித்தது என்று நீ சொன்னாலும் நம்புவேன். சிவபெருமானைக் காட்டிலும் திருமால் பெரிய தெய்வம் என்று நீ சாதிப்பதை நம்பினாலும் நம்புவேன். ஆனால் குந்தவையின் பேரில் குற்றம் சொன்னால் நம்ப மாட்டேன். அவள் பிறந்த அன்றைக்கு அரண்மனை மருத்துவச்சி எடுத்து வந்து குழந்தையை என் இரு கரங்களிலும் கொடுத்தாள். அன்று முதலாவது

நானே அவளை வளர்த்து வந்தேன். என் வயிற்
ில் பிறந்த மகனைக் காட்டிலும் அருமையாக
வளர்த்து வந்தேன். அவளும் என்னையே
பெற்ற தாயாகவும், தகப்பனாகவும் எண்ணி
இன்று வரை அன்பும் மரியாதையும் செலுத்தி
வருகிறாள்....."

"அம்மா! ஒன்று கேட்கிறேன். குந்தவை தேவி
குடந்தை சோதிடரிடம் சென்று வந்ததைப் பற்றித்
தங்களிடம் சொன்னாரா?"

"இல்லை; அதனால் என்ன?"

"ஜோசியர் வீட்டில் வாணர்குலத்து வாலிபன்
ஒருவனைப் பார்த்தது பற்றியும் மறுபடி
அவனை அரிசிலாற்றங்கரையில் சந்தித்தது
பற்றியும் சொன்னாரா?"

"இல்லை; இதெல்லாம் என்ன கேள்வி?
இப்படிக் கேட்பதில் உன் கருத்து என்ன?"

"தங்களிடம் சொல்லக் கூடாத இரகசியம் ஒன்று

இளவரசி வைத்திருக்கிறார் என்பதுதான். நான் குறிப்பிட்ட அந்த வாலிபன்தான் ஆதித்த கரிகாலரின் தூதன்; ஒற்றன் என்று சொன்னாலும் தவறாகாது."

"திருமலை! அதெல்லாம் எப்படியாவது இருக்கட்டும். என்னிடம் குந்தவை ஏதேனும் ஒன்றைச் சொல்லவில்லையென்றால், அதற்குத் தக்க காரணம் இருக்கும். அவளிடம் சந்தேகப்படுவதைக் காட்டிலும் என் பிராணனையே விட்டு விடுவேன்!" என்றார் சிவஞான கண்டராதித்தரின் பட்டமகிஷி.

"ஐயையோ! அப்படி ஒன்றும் நேர வேண்டாம். தங்களுடைய நம்பிக்கையே மெய்யாகட்டும். இளவரசி என்னிடம் ஏதோ கேட்பதற்காக வரச் சொல்லியிருக்கிறார். தாங்கள் பார்க்க விரும்புவதாக நானே தெரிவித்து விடுகிறேன்" என்றான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

[பக்க தலைப்பு](#)

நாற்பத்துஐந்தாம் அத்தியாயம் குற்றம் செய்த ஒற்றன்

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கரிகால் பெருவளத்தான் என்னும் சோழ மன்னன் காவேரி நதிக்கு இருபுறமும் கரை எடுத்தான். வெகு காலம் அந்தக் கரைகள் நல்ல நிலைமையில் இருந்து காவேரி ஆற்றைக் கட்டுக்குள் வைத்திருந்தன. பின்னர், சோழ குலத்தின் வலி குறைந்தது. பாண்டிய ங்களும் பல்லவர்களும் களப்பாளரும் வாணரும் தலையெடுத்தார்கள். இந்தக் காலத்தில் காவலன் இல்லாத காவேரி நதி அடிக்கடி கட்டு மீறிக் கரையை உடைத்துக் கொண்டது. இவ்விதம் பெரிய அளவில் கரை உடைந்த சில சந்தர்ப்பங்களில் நதியின் போக்கே மேலும் கீழுமாக மாறுவதுண்டு. பழங்காவேரி புதுக் காவேரியாகும்; அடியோடு நதியின் கதி மாறிப் போய்விட்டால், பழைய நதிப்படுகை சில

சமயம் நன்செய் நிலமாக மாறும்; வேறு சில சமயங்களில் தண்ணீர் தேங்கி நிற்கும் ஓடைகளாகிக் கடல் போல் அலைமோதிக் கொண்டிருக்கும்.

பழையாறு நகரின் சோழ மாளிகைகளையொட்டித் தென்புறத்தில் அத்தகைய ஓடை ஒன்று இருந்தது.

காவேரியின் கதி மாறியதால் ஏற்பட்ட இந்த ஓடையைச் சோழ மன்னர்கள் வேண்டுமென்றே ஆழமாக்கி, விசாலப்படுத்தி, எப்போதும் தண்ணீர் ததும்பி நிற்கும்படிச் செய்திருந்தார்கள். அரண்மனைக்கும், முக்கியமாக அந்தப்புரங்களுக்கும் இந்த விசாலமான நீர் ஓடை ஒரு நல்ல பாதுகாப்பாக இருந்தது. அந்த வழியில் யாரும் எளிதில் வந்து விட முடியாது. அரண்மனையோடு நெருங்கிய தொடர்புள்ளவர்கள்தான் படகில் ஏறி வரலாம்.

அரண்மனை அந்தப்புரங்களின் அழகிய உத்தியான வனங்கள் இந்த நீரோடையை ஒட்டி

அமைந்திருந்தன. அரண்மனை மாதர்கள் நிர்ப்பயமாக அந்த உத்தியான வனங்களில் எந்த நேரமும் உலாவுவார்கள். கூடிக் குலாவுவார்கள்; மயில்களாகி ஆடுவார்கள்; குயில்களாகிப் பாடுவார்கள். சில சமயம் ஓடையில் இறங்கி நீராடுவார்கள். ஓடையில் ஓடம் ஓட்டியும் விளையாடுவார்கள்.

சோழர் குலத்தில் ஓர் அரசர் காலமாகி இன்னொருவர் பட்டத்துக்கு வரும்போது புதிய அரண்மனை கட்டிக் கொள்வதுண்டு. பழைய அரண்மனையில் காலமான மன்னரின் ராணிகளும் மற்றப் பிள்ளைகளும் வசிப்பார்கள்.

பழையாறு அரண்மனைகளில் செம்பியன் மாதேவியின் அரண்மனைக்கு அடு தபடியாகக் குந்தவைப் பிராட்டியின் மாளிகை அழகிலும் கம்பீரத்திலும் சிறந்து விளங்கியது. அது சுந்தர சோழர் வசித்த அரண்மனை அல்லவா? அவர் தஞ்சை சென்ற பிறகு, குந்தவை அந்த அரண்மனையின் எஜமானியாக

விளங்கினாள்.

அம்மாளிகையின் பின்புறத்து உத்தியானவனம்
மிகச் சோபிதமாக விளங்கியது. அதில்
வானளாவிய ஆலமரங்களும் இருந்தன;
சின்னஞ்சிறு பூஞ்செடிகளும் இருந்தன.
வளைந்து நெிளந்து மரங்களைத் தழுவித்
கொண்டிருந்த பூங்கொடிகளும்,
பூங்கொடிகளாலான கொடி வீடுகளும்
இருந்தன.

குந்தவையும் அவளுடைய தோழிமார்களும்
மாலை நேரங்களைப் பெரும்பாலும் அந்த
உத்தியானவனத்திலேயே கழிப்பது வழக்கம்.

சில சமயம் எல்லாரும் சேர்ந்து ஓரிடத்தில்
உட்கார்ந்து கொண்டு கதைகள் பேசிக்
கொட்டமடிப்பார்கள்.

இன்னும் சில சமயம் இரண்டு பேராகவும்,
மூன்று பேராகவும் பிரிந்து சென்று அந்தரங்கம்
பேசுவார்கள்.

சில நாளாகக் குந்தவையும் வானதியும் தனியே பிரிந்து சென்று பேசுவது வழக்கமாய்ப் போயிருந்தது.

அன்றைக்கு ஒரு பெரிய ஆலமரக் கிளையில் கட்டித் தொங்கவிட்டிருந்த கொடி ஊஞ்சலில் குந்தவையும் வானதியும் அமர்ந்து ஆடிக் கொண்டும் பேசிக் கொண்டுமிருந்தார்கள்.

பறவைகளின் கலகலத் தொனியுடன் போட்டியிட்டுக் கொண்டு பெண்மணிகளின் குதுகலச் சிரிப்பொலியும் அவ்வப்போது அந்த உத்தியான வனத்தில் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

ஆனால் குந்தவையும் வானதியும் மட்டும் சிரிக்கவில்லை. மற்றவர்களின் சிரிப்பு அவர்களுக்கு அவ்வளவாய்ப் பிடிக்கவும் இல்லை. பேச்சுத்தான் அவர்கள் அதிகமாகப் பேசினார்களோ என்றால் அதுவும் அவ்வளவாக இல்லை.

கொடி வீடு ஒன்றிலிருந்து ஒரு பெண் கீதம் ஒன்று பாடினாள். அது கண்ணன் பிறந்த நாள் அல்லவா? அவள் பாடியதும் கண்ணனைப் பற்றிய பாடல்தான்.

வெண்ணில வில் வேணுகானம் கேட்கிறது. அது கண்ணனிடம் காதல் கொண்ட ஒரு பெண்ணை வேதனை செய்கிறது. அவள் தன் வேதனையை வாய் திறந்து வெளியிடுகிறாள். மரக்கிளையிலிருந்து ஒரு கிளி அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லுகிறது.

பெண் :

வேதனை செய்திடும் வெண்ணிலவில் -இங்

வீணன் எவன் குழல் ஊதுகின்றான்?

நாதன் இலா இந்தப் பேதை தன்னை

நலிந்திடுதல் என்ன புண்ணியமோ?

கிளி :

வானமும் வையமும் இன்புறவே - ஐயன்

வாய்மடுத்தாதும் குழலிசைதான்

மானே உந்தனை வருத்திடுமோ - இந்த

மானிலம் காணாப் புதுமை அம்மா!

பெண் :

பூவையே! உந்தனைப் போற்றிடுவேன் - ஈ

புன்னைமலர் கொய்து சூட்டிடுவேன் - எந்த

ஆவி குலைந்திடும் வேளையிலே - ஒரு

ஆறுதல் கூற நீ வந்தனையோ?

கிளி :

கட்டழகி! உந்தன் காதலினால் - எங்கள்

கண்ணன் படுத்துயர் சொல்ல வந்தேன் - உ

விட்டுப் பிரிந்த நாள் முதலாய் - நல்ல

வெண்ணெயும் வேம்பாய்க் கசந்த தென்பான்

பாடலின் பின் பகுதியைக் கவனமாகக் கேட்டு
வந்த குந்தவை, பாடல் முடிந்ததும், "நல்ல
கண்ணன் இந்தச் செந்தமிழ் நாட்டுக்குத்
தெய்வமாக வந்து வாய்த்தான்! வெண்ணெய்
உண்டு வேயங்குழல் ஊதிப் பெண்களுடன்
காலங் கழித்துக் கொண்டிருந்தால் மற்ற

காரியங்களெல்லாம் என்ன ஆவது?" என்றாள்.

மறுமொழி சொல்லாமலிருந்த வானதியைப் பார்த்து, "என்னடி மௌனம் சாதிக்கிறாய்? நீயும் கண்ணன் குழலில் மயங்கிவிட்டாயா, என்ன?" என்று கேட்டாள்.

"அக்கா! என்ன கேட்டீர்கள்?" என்றாள் வானதி.

"என்ன கேட்டேனா? உன் கவனம் எங்கே சென்றிருந்தது?"

"எங்கும் போகவில்லையே? உங்களிடந்தான் இருந்தது."

"அடி கள்ளி! ஏனடி பொய் சொல்லுகிறாய்? உண்மையில் உன் மனம் இவ்விடத்தில் இல்லவே இல்லை! எங்கே இருக்கிறது என்று நான் சொல்லட்டுமா?"

"தெரிந்தால் சொல்லுங்களேன்!"

"நன்றாகத் தெரியும். ஈழநாட்டுப் போர்க்களத்துக்குப் போய் ருக்கிறது. அங்கே என் தம்பி, ஒரு கபடற்ற பிள்ளை இருக்கிறானே, அவனை இன்னும் என்ன பொடி போட்டு மயக்கலாம் என்று உன் மனம் யோசித்துக் கொண்டிருக்கிறது!"

"நீங்கள் கூறியதில் ஒரு பாதி உண்மை தான், அக்கா! என் மனம் ஈழ நாட்டுக்குத்தான் அடிக்கடி போய் விடுகிறது. ஆனால் அவரைப் பொடி போட்டு மயக்குவதைப் பற்றி யோசிக்கவில்லை. அவர் போர்க்களத்தில் எப்படியெல்லாம் கஷ்டப்படுகிறாரோ, அவருடைய திருமேனியில் எத்தனை காயம் பட்டிருக்கிறதோ, அவர் எங்கே படுத்துக் கொள்கிறாரோ, என்ன உணவு சாப்பிடுகிறாரோ - என்றெல்லாம் எண்ணிடுகிறது. அவர் அப்படியெல்லாம் அங்கே கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்க, இங்கே நான் சுகமாக உண்டு உடுத்துப் பஞ்சணை மெத்தையில் படுத்துத் தூங்குவதை நினைக்கும் போது வேதனையாயிருக்கிறது. எனக்கு மட்டும்

இறகுகள் இருந்தால், இந்த நிமிஷமே
இலங்கைக்குப் பறந்து போய் விடுவேன்...!"

"பறந்து போய் என்ன செய்வாய்? அவனுக்கு
மேலும் உபத்திரவந்தானே செய்வாய்?"

"ஒரு நாளும் இல்லை. அர்ச்சுனனுக்குச்
சுபத்திரையும் கிருஷ்ணனுக்குச் சத்தியபாமாவும்
ரதம் ஓட்டியது போல் நானும் ஓட்டுவேன்.
அவர் பேரில் எய்யும் அம்புகளை என் மார்பில்
நான் தாங்கிக் கொள்வேன்....."

"நீ தாங்கிக் கொண்டால் அதை அவன் பார்த்துக்
கொண்டிருப்பானா?"

"அது அவருக்கு இஷ்டமில்லாவிட்டால்
பாசறையில் காத்திருப்பேன்.
போர்க்களத்திலிருந்து அவர் திரும்பி வந்ததும்
காயங்களுக்கு மருந்து போட்டுக் கட்டுவேன்.
மலர்ப் படுக்கை விரித்து வைத்திருப்பேன்.
அறுசுவை உண்டி சமைத்து வைத்திருந்து
அளிப்பேன். உடல் வலியை மறப்பதற்கு

வீணை மீட்டிப் பாட்டுப் பாடித் தூங்கப்
பண்ணுவேன்..."

"இதெல்லாம் நடவாத காரியங்கள், வானதி!
சோழ குலத்து வீரர்கள் போர்க்களங்களுக்குப்
பெண்களை அழைத்துப் போவதில்லை....."

"ஏன அக்கா, அப்படி?"

"அவர்களுக்குப் புண்களைப் பற்றிப்
பயமில்லை; அதைக் காட்டிலும் பெண்களைப்
பற்றித்தான் அதிக பயம்!"

"அது ஏன்? பெண்கள் அவர்களை என்ன செய்து
விடுவார்கள்?"

"அவர்களை ஒன்றும் செய்ய மாட்டார்கள்;
ஆனால் உன்னைப் போன்ற பெண்கள்
போர்க்களத்துக்குப் போனால் எதிரிப் படை
வீரர்கள் உங்களுடைய அழகைக் கண்டு மயங்கி
வந்து சரணாகதி அடைந்து விட்டால் என்ன
செய்கிறது? அப்போது நம் சோழ நாட்டு

வீரர்கள் தங்களுடைய வீரத்தைக் காட்ட முடியாதல்லவா? பெண்களைக் கொண்டு வெற்றியடைந்தார்கள் என்ற புகழைச் சோழ குலத்தார் விரும்புவதில்லை."

"அப்படிக்கூட உண்டா? எதிரி வீரர்கள் அவ்வளவு மூடர்களாயிருந்து விடுவார்களா? பெண்களின் அழகைக் கண்டு மயங்கி விடுவதற்கு?"

"ஏன் மாட்டார்கள்? அடியே, வானதி! குடந்தை ஜோதிடர் வீட்டிலும் அரிசிலாற்றங்கரையிலும் நாம் ஒரு வாலிப வீரனைப் பார்த்தோமே, ஞாபகம் இருக்கிறதா?"

"இருக்கிறது; அதற்கு என்ன?"

"நம்மையெல்லாம் கண்டதும் அவன் எப்படிப் போதை கொண்டவன் போல் மயங்கி நின்றான் என்பது ஞாபகம் இருக்கிறதா?"

"அதுவும் ஞாபகம் இருக்கிறது ஆனால்

நம்மையெல்லாம் பார்த்து விட்டு என்று தாங்கள் சொல்லுவதுதான் தவறு. அவன் தங்களைப் பார்த்து விட்டுத்தான் அப்படி மயங்கி நின்றான். பக்கத்தில் நின்றவர்களை அவன் கண்ணெடுத்தும் பார்க்கவில்லை, அக்கா!"

"வானதி! நல்ல பொய் சொல்கிறாய்! பரிகாசம் செய்கிறாயா என்ன?"

"இல்லவே இல்லை! நான் ஒன்று கேட்கிறேன்; அதற்கு உண்மையாக விடை சொல்கிறீர்களா?"

"கேட்டுப் பாரேன்!"

"அந்த வாலிப வீரனுடைய ஞாபகம் உங்களுக்கு இப்போது ஏன் வந்தது?"

"நல்ல வாயாடியாகப் போய்விட்டாய் நீ! அவனுடைய ஞாபகம் வந்ததில் என்ன தவறு?"

"தவறு என்று யார் சொன்னது? நான் சொல்லவில்லையே? அது மிகவும்

இயற்கைதான்! எனக் ுக் கூட, அந்த
வாலிபனுடைய கதி அப்புறம் என்னவாயிற்றோ
என்று கவலைதான்."

"உனக்கு ஏன் அதைப் பற்றிக் கவலை உண்டாக
வேண்டும்?"

"ஏன் கவலைப்படக் கூடாது? ஒருவரை நாம்
பார்த்திருந்தால், அவரைப் பற்றிய ஞாபகம்
நமக்கு அடிக்கடி வந்தால், அவர் என்ன ஆனார்
என்று தெரிந்து கொள்ள விரும்புவது இயற்கை
அல்லவா!"

"நல்ல இயற்கை! அப்படியெல்லாம் மனம்
சிதறுவதற்கு நாம் இடம் கொடுத்து விடக்
கூடாது. மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தி வைக்க
வேண்டும்..... அதோ கேளடி, வானதி அது
என்ன பறைச் சத்தம்? அந்தக் குரல் என்ன
சொல்லுகிறது? சற்றுக் கவனமாகக் கேள்,
பார்க்கலாம்!"

ஆம்; தூரத்தில் எங்கேயோ வீதியில் பறை

கொட்டும் சப்தமும், நடு நடுவே மனிதக் குரல்
கூச்சலிடும் சப்தமும் கேட்டது.காது கொடுத்துக்
கவனமாகக் கேட்டபோது, மனிதக் குரல்
கூறியது இது என்று தெரிந்தது.

"சத்துரு நாட்டிலிருந்து வந்த ஒற்றன் ஒருவன்
தஞ்சாவூர்க் கோட்டையில் பொய்
முத்திரையைக் காட்டிப் புகுந்து உளவு அறிந்து
கொண்டு ஓடி விட்டான். இரண்டு பேரை மரண
காயப்படுத்தி விட்டுத் தப்பிப் போய்விட்டான்.
வாலிபப் பிராயத்தினன். வாட்டசாட்டமான
தேகம் உடையவன். இந்திரஜித்தைப் போன்ற
மாய தந்திரக்காரன். பெயர் வல்லவரையன்
வந்தியத்தேவன். அவனுக்கு அடைக்கலம்
கொடுப்போருக்கு மரணதண்டனை
விதிக்கப்படும். அவனைப் பிடித்துக்
கொடுப்போருக்கு ஆயிரம் பொன் பரிசு
அளிக்கப்படும். தஞ்சைக் கோட்டைத் தளபதி
பழுவேட்டரையர் காலாந்தககண்டரின்
கண்டிப்பான கட்டளை!"

இவ்விதம் மனிதக் குரல் கூறி முடித்ததும் பறை,

'தம், தம், தடதடதம்' என்று முழங்கியது.
குந்தவை தேவியின் திருமேனி ஏனோ
நடுங்கியது.

அச்சமயம் தாதி ஒருத்தி வந்து, "தேவி!
ஆழ்வார்க்கடியார் என்னும் வீர வைஷ்ணவர்
தங்களைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார். ஏதோ
அவசர காரியமாம்!" என்றாள்.
< BR>"இதோ வந்துவிட்டேன்!" என்று
சொல்லிவிட்டுக் குந்தவை, கொடி
ஊஞ்சலிலிருந்து இறங்கிச் சென்றாள்.

[பக்க தலைப்பு](#)

நாற்பத்தாறாம் அத்தியாயம்
மக்களின்முணுமுணுப்பு

சோழகுல மூதாட்டியின் சந்நிதியிலிருந்து

ஆழ்வார்க்கடியான் இளையபிராட்டியின்
மாளிகைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றான். வழியில்
பழையாறை வீதிகளில் கண்ட காட்சிகள்
அவனுக்கு மிக்க உற்சாகத்தை அளித்தன.
கண்ணன் பிறந்த திருநாளை இந்த ஜனங்கள்
எவ்வளவு குதூகலமாகக் கொண்டாடுகிறார்கள்?
வைஷ்ணவம் இந்தச் சோழ நாட்டில் நிலைத்து
நின்று பரவப் போகிறது என்பதில் ஐயம்
இல்லை. சைவ சமயத்துக்கு இங்கே
செல்வாக்குப் பெருகுவதற்குப் பல காரணங்கள்
உண்டு. நூறு வருஷ காலமாகச் சோழ குலத்து
மன்னர்கள் புதிய புதிய சிவாலயங்களை
நாடெங்கும் நிர்மாணித்து வருகிறார்கள். மூவர்
பாடிய தேவாரப் பாசுரங்கள் அக்கோயில்களின்
மூலமாகப் பிரசாரம் செய்யப்பட்டு வருகின்றன.
சிவாலயங்களில் தேர்த் திருவிழாக்கள் சிறப்பாக
நடத்தப்படுகின்றன. இப்படியெல்லாமிருந்தும்
திருமாலின் பெருமைக்கு யாதொரு குறையும்
ஏற்படவில்லை. விஷ்ணுமூர்த்தியின்
ஒன்பதாவது பரிபூரண அவதாரமாகிய
கண்ணன், மக்களின் இதயத்தைக் கவர்ந்து
விட்டான். கோகுலத்திலும் பிருந்தாவனத்திலும்

வட மதுரையிலும் எம்பெருமான் நிகழ்த்திய
லீலைகள் இவர்களுடைய உள்ளத்தில்
குடிகொண்டு விட்டன. அம்மம்மா! எத்தனை
பாகவத கோஷ்டிகள்! எத்தனை வீதி
நாடகங்கள்! எத்தனை விதவிதமான
வேஷங்கள்! - ஆம்; முன்னம் நாம் பார்த்ததைக்
காட்டிலும் இப்போது அதிகமாகவே இருந்தன.
கோஷ்டிகளைச் சூழ்ந்து நின்று வேடிக்கை
பார்ப்போரின் கூட்டமும் ஆரவாரமும் கூட
அதிகமாகவே இருந்தன. பழையாறையைச்
சுற்றிலுமிருந்த கிராமங்களிலிருந்து புதிய புதிய
நாடக கோஷ்டியினர் வந்த
கொண்டேயிருந்தார்கள்.

நாடக கோஷ்டி ஒன்றில் வஸுதேவர், தேவகி,
கிருஷ்ணன், பலராமன், கம்ஸன் ஆகியவர்கள்
வேஷம் தரித்துக் கொண்டு வந்தார்கள்.
பாட்டும், கூத்தும், வேஷக்காரர்களின் பேச்சும்
இந்தக் கோஷ்டியில் அதிகமாயிருந்தபடியால்
ஆழ்வார்க்கடியான் சற்று நின்று கவனித்தான்.
அப்போது கிருஷ்ணனுக்கும், கம்ஸனுக்கும்
சம்வாதம் நடந்து கொண்டிருந்தது. கிருஷ்ணன்

வேஷம் பூண்டிருந்தவன் சிறு பிள்ளை. அவன் மழலைச் சொல்லினால் கம்ஸன் செய்த குற்றங்களை எடுத்துக் கூறி, "வா, என்னோடு சண்டைக்கு!" என்று அழைத்தான். அதற்குக் கம்ஸன் உரத்த இடிமுழக்கக் குரலில், "அடே! கிருஷ்ணா! உன் மாயாவித்தனமெல்லாம் இனி என்னிடம் பலிக்காது. உன்னை இதோ கொல்லப் போகிறேன். உன் அண்ணன் பலராமனையும் கொல்லப் போகிறேன். உன் அப்பன் வஸுதேவனையும் கொல்லப் போகிறேன். அதோ நிற்கிறானே, உடம்பெல்லாம் சந்தனத்தைக் குழைத்து நாமமாகப் போட்டுக் கொண்டு - அந்த வீர வைஷ்ணவனையும் கொன்று விடப் போகிறேன்!" என்று கூறியதும், சுற்றிலும் நின்றவர்கள் எல்லாரும் நமது ஆழ்வார்க்கடியானைப் பார்த்துச் சிரிக்கத் தொடங்கினார்கள். கிருஷ்ணன், பலராமன் வேஷம் போட்டிருந்தவர்கள் கூட அவனை நோக்கினார்கள். கூட்டத்தில் பலர் அவனை நெருங்கி வந்து சூழ்ந்து கொண்டு 'கெக் கெக்கே' என்று சிரிக்கவும் கேலி செய்யவும் ஆரம்பித்தார்கள்.

திருமலை நம்பிக்குக் கோபம் பிரமாதமாக வந்தது. கையிலிருந்த தடியைச் சுழற்றி அக்கூட்டத்திலிருந்தவர்களை ஒரு கை பார்த்துவிடலாமா என்று எண்ணினான். முக்கியமாக, அந்தக் கம்ஸனுடைய தலையில் ஒரு போடு போட விரும்பினான். ஆனால் கம்ஸனுடைய தலையில் அடிப்பதில் பயனில்லை. ஏனெனில் அவனுடைய சொந்த முகத்தை மறைத்துக் கொண்டு மரத்தினால் செய்து கோரமான மீசையும் கோரைப் பற்களும் வைத்து வர்ணத்தினால் எழுதி ிருந்த பொய்த் தலையைக் கம்ஸ வேடக்காரன் வைத்திருந்தான். மொத்தத்தில் இவ்வளவு பெரிய கூட்டத்தில் தடியை உபயோகிப்பது நல்லதல்ல என்று திருமலை தீர்மானித்து அவ்விடத்தை விட்டு நழுவிச் சென்றான். அந்தக் கம்ஸனுடைய குரல், -- வேண்டுமென்று பெருங்குரலில் அவன் கத்தியபோதிலும் -எங்கேயோ கேட்ட குரலாக ஆழ்வார்க்கடியானுக்குத் தோன்றியது. அது எங்கே கேட்ட குரல் என்று யோசித்துக் கொண்டே அவன் வீதியோடு நடந்தான்.

ஐனங்களின் குதூகலத்தில் திடீரென்று ஒரு மாறுதல் ஏற்பட்டது. போகப் போக மக்களின் உற்சாகக் குறைவு தெளவாகப் புலப்பட்டது. இது என்ன? திடீரென்று ஏன் இந்த மாறுதல்? ஐனக் கூட்டம் ஏன் இவ்வளவு விரைவாகக் கலைந்து கொண்டிருக்கிறது? வாத்திய முழக்கங்களும் ஆடல் பாடல் சப்தங்களும் நின்று விட்டன...! அதற்குப் பதிலாக ஐனங்கள் வீதி ஓரங்களில் ஒதுங்கிச் சிறு சிறு கும்பலாக நின்று என்ன இரகசியம் பேசுகிறார்கள்? பேசிவிட்டு ஏன் விரைந்து நடக்கிறார்கள்? வீட்டுக் கதவுகள் ஏன் தடால் தடால் என்று சாத்தப்படுகின்றன?

இதோ காரணம் தெரிகிறது. குந்தவைப் பிராட்டிக்கு கூட உடல் நடுக்கத்தை உண்டுபண்ணிய பறை முழக்கமும், ஒற்றனைப் பிடித்துக் கொடுப்பது பற்றிய அறைகூவலும்தான் காரணம். இந்தப் பறை முழக்கம் அவ்வளவு தூரம் திருவிழாக் கொண்டாட்டத்துக்காகக் கூடியிருந்த மக்களின்

குதூகலத்தைப் பாழ்படுத்தி விட்டது. தனியாகப் போகிறவர்களை மற்றவர்கள் உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு போனார்கள்! தெரியாத வேற்று முகங்களையெல்லாம் சந்தேகத்துடன் பார்த்தார்கள். ஆழ்வார்க்கடியானைக் கூடச் சிலர் அவ்விதம் ஐயப்பாடு உள்ள பார்வையுடன் பார்த்துவிட்டு அவசரமாக மேலே சென்றார்கள்.

இதன் காரணத்தைத் திருமலை ஊகித்து அறிந்து கொண்டான். அது மட்டும் அல்ல. ஜனங்கள் சிறு சிறு கும்பலாக வீதி ஓரங்களில் நின்று பேசுவது என்னவென்பதும் அவனுக்கு ஒருவாறு ஊகத்தினால் தெரிந்திருந்தது. காதில் விழுந்த சிற்சில வார்த்தைகளினால் அது உறுதியாயிற்று. பழுவேட்டரையர்களின் கொடுங்கோல் ஆட்சியைப் பற்றியே அந்த ஜனங்கள் பேசினார்கள். பழையாறை நகர மாந்தருக்கும் சுற்றுப்புறத்துக் கிராமவாசிகளுக்கும் பழுவேட்டரையர்களின் பேரில் கோபம் இருப்பது இயற்கைதான்.

"பழையாறை நகர்ச் சுந்தர சோழரை

யாவரொப்பார்கள் இத்தொன்னிலத்தே!"

என்று கவிவாணர்களினால் புகழ்ந்து பாடப்பட்ட சக்கரவர்த்தியைப் பழையாறையிலிருந்து அவர்கள் தஞ்சைக்குக் கொண்டு போய் விட்டார்கள் அல்லவா? அதுமுதலாவது பழையாறையின் சிறப்பு நாளுக்கு நாள் குறைவுபட்டு வருகிறதல்லவா? இன்றைக்கு இந்தக் கிருஷ்ண ஜெயந்தி விழாவன்று சக்கரவர்த்தி மட்டும் இந்நகரில் இருந்தால், இன்னும் எவ்வளவு கோலாகலமாக இருக்கும்? கண்ணன் கதை சம்பந்தமான வேடம் புனைந்து வரும் நாடக கோஷ்டிகள் எல்லாம் நகரத்தின் வீதிகளில் சுற்றி விட்டுச் சக்கரவர்த்தியின் அரண்மனை முற்றத்தில் வந்து கூடும் அல்லவா? நடிகர்களுக்கும் பாட்டில் வல்லவர்களுக்கும் பாணர்களுக்கும்

பாடினிகளுக்கும் புலவர்களுக்கும் சக்கரவர்த்தி
வெகுமதி அளிப்பார் அல்லவா? சோழ நாடே
பழையாறைக்குத் திரண்டு வந்து விட்டது என்று
கூறும்படி ஜனத்திரள் சேர்ந்திருக்கும் அல்லவா!
கடை கண்ணிகளில் வியாபாரம் இதை விட நூறு
மடங்கு அதிகம் நடந்திருக்கும் அல்லவா? இரவு
நந்திபுர விண்ணகரக் கோவிலிலிருந்து
வேணுகோபால சுவாமி புறப்பட்டு வீதி வலம்
வரும்போது எவ்வளவு மேளமும் தாளமும்
ஆட்டமும் பாட்டமும் சிலம்ப
விளையாட்டுக்களும் கத்திச் சண்டைகளும்
திமிலோகப்படும்?

அவ்வளவும் இந்தப் பழுவேட்டரையர்களினால்
இல்லாமற் போய் விட்டது. இதைத் தவிர
இன்னொரு பெருங்கு றையும் பழையாறை
மக்களின் உள்ளங்களில்
குடிகொண்டிருந்தது. அவர்களுடைய
கண்ணுக்குக் கண்ணான இளவரசர்
அருள்மொழிவர்மர் கடல் கடந்து சென்று
இலங்கைத் தீவில் போர் புரிந்து வருகிறார்.
பழையாறையின் நாலு படை வீட்டுப்

பகுதிகளையும் சேர்ந்த பதினாயிரம் வீரர்கள்
இளவரசர் தலைமையில் ஈழநாடு
சென்றிருக்கிறார்கள். காடும் மலையும் நிறைந்த
அந்நாட்டில் தமிழகத்தின் மானத்தையும் வீரப்
பண்பையும் நிலைநாட்டுவதற்காக அவர்கள்
போர் புரிந்து வருகிறார்கள். கொடும்பாளூர்
இளங்கோ அந்த ஈழ நாட்டுக்குப்
படையெடுத்துச் சென்று போர்க்களத்தின்
முன்னிலையில் நின்று, மார்பில் வேலைத்
தாங்கி உயிரை விடவில்லையா? எஞ்சியிருந்த
சோழ வீரர்கள் அத்தனை பேரும் இறுதிவரை
போரிட்டு மடியவில்லையா? அப்படி
இறந்தவர்களின் ஆவிகள் அமைதியுறும்
பொருட்டு மீண்டும் புலிக் கொடியின்
வெற்றியை அந்த ஈழத் தீவில்
நிலைநாட்டுவதற்காகவே இளவரசர்
அருள்மொழித் தேவர் சென்றிருக்கிறார்.
அவருடைய தலைமையில் போரிடும் நம்
வீரர்களுக்கு இந்தப் பழுவேட்டரையர்கள்
உணவும் துணியும் பணமும் ஆயுதமும் அனுப்ப
மறுக்கிறார்களாமே? இது என்ன அநியாயம்?
இப்படியும் உண்டா? தஞ்சாவூர்க் கோட்டையில்

உள்ள தானியக் களஞ்சியங்களில் ஏராளமாக
நெல்லை நிரப்பி வைத்திருக்கிறார்களே?
அவ்வளவும் என்னத்திற்கு? நூறு ஆண்டு
காலமாக அரண்மனைப் பொக்கிஷங்களில்
சேர்ந்திருக்கும் பணந்தான் எதற்கு? இந்தச்
சமயத்தில் நம்முடைய வீரர்களுக்குப்
பயன்படாத தனமும் தானியமும் என்னத்திற்கு?
எல்லாவற்றையும் இந்தப் பழுவேட்டரையர்கள்
என்ன செய்யப் போகிறார்கள்? சாகும்போது
யமலோகத்திற்குத் தங்களுடன் கொண்டு
போகப் போகிறார்களா...?

இப்படியெல்லாம் சில காலமாகவே சோழ
நாட்டு மக்கள் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தது
திருமலை நம்பிக்குத் தெரிந்த ருந்த
விஷயந்தான். அதிலும் பழையாறை மக்களுக்கு
இது விஷயமாகக் கோபம் அதிகமாக
இருப்பதும் இயற்கையே. ஈழநாட்டுப்
போர்க்களத்துக்குச் சென்றிருக்கும் பதினாயிரம்
வீரர்களின் பெண்டு பிள்ளைகளும் உற்றார்
உறவினரும் இந்த மாநகரில் இன்னும் வசித்து
வருகிறார்கள் அல்லவா?

ஆகவே, பழுவேட்டரையர்களின் கட்டளையின் பேரில், குற்றம் செய்துவிட்ட ஒற்றனைப் பற்றிப் பறை முழங்கி அறைகூவியதைப் பழையாறை மக்கள் விரும்பவில்லை. பழுவேட்டரையர்கள் மீது தங்களுக்குள்ள குறைகளைப் பற்றிப் பேசிக் கொள்வதற்கு அது ஒரு காரணமாயிற்று. ஒற்றனாம் ஒற்றன்! எந்த நாட்டிலிருந்து ஒற்றன் இங்கே வந்து விடப் போகிறான்! குமரி முனையிலிருந்து வடபெண்ணை வரையில்தான் புலிக்கொடி பறந்து வருகிறதே! ஒற்றனை அனுப்பும்படியாக வேற்றரசன் யார் அவ்வளவு பலசாலியாக இருக்கிறான்? இந்தப் பழுவேட்டரையர்களுக்குப் பிடிக்காதவன் யாராவது இருந்தால் அவன் பேரில் ஒற்றன் என்று குற்றம்சாட்டி வேலை தீர்த்து விடுவார்கள்! அல்லது பாதாளச் சிறையில் தள்ளி விடுவார்கள்!.... இருந்தாலும் நமக்கென்னத்துக்கு வம்பு? அதிகாரம் அவர்களுடைய கையில் இருக்கிறது! நியாயம் அநியாயம் எது வேணுமானாலும் செய்வார்கள்! ஒற்றன் என்ற பட்டத்தைச் சூட்டி விட்டால்,

ஊர்ப் பஞ்சாயத்துக்களைக் கூடக் கேட்க
வேண்டியதில்லை அல்லவா..?

இப்படியெல்லாம் பழையாறை மக்கள் மனத்தில்
நினைத்ததையும் வாயினால்
முணுமுணுத்ததையும் ஒருவருக்கொருவர்
மெல்லிய குரலில் பேசிக் கொண்டதையும்
ஆழ்வார்க்கடியான் செவிப் புலன் வழியாகவும்
மதி ஊகத்தினாலும் தெரிந்து கொண்டான்.

இவ்வாறு மக்களின் மனத்தில் புகைந்து வரும்
அதிருப்தி எதில் போய் முடியப் போகிறதோ
என்று சிந்தித்துக் கொண்டே குந்தவை தேவியின்
மாளிகையை அடைந்தான்.

ஆழ்வார்க்கடியானிட ஂ உலக நடப்பைக்
குறித்துப் பேசுவதில் இளையபிராட்டிக்கு
எப்போதும் விருப்பம் உண்டு. நாடு
நகரமெல்லாம் திரிந்து அவன் ஆங்காங்கு
நடக்கும் நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிச் சொல்லிக்
கொண்டு வருவான். அதையெல்லாம் அறிந்து

கொள்ளுவதில் அரசிளங்குமரி ஆவல்
கொண்டாள். அவன் தேடிக் கொண்டு வந்து
பாடிக் காட்டும் ஆழ்வார் பாசுரங்களைக்
கேட்பதிலும் இளையபிராட்டிக்குப் பிரியம்
உண்டு. ஆகையால் திருமலை நம்பி எப்போது
வந்தாலும் ஆர்வத்துடன் வரவேற்பாள்.
முகமலர்ச்சியுடன் அவனிடம் யோக
கேசுமங்களைப் பற்றி விசாரிப்பாள்.

ஆனால் இன்றைக்கு இளவரசியின்
முகபாவத்திலும் பேச்சிலும் சிறிது மாறுதல்
தோன்றியதை ஆழ்வார்க்கடியான் கண்டான்.
மனது எங்கேயோ எதிலேயோ
ஈடுபட்டிருப்பதைக் காட்டும் முகபாவம்;
பேச்சில் இயற்கைக்கு மாறான ஒரு பரபரப்பு;
கொஞ்சம் தடுமாற்றம்.

"திருமலை! என்ன விசேஷம்? எங்கே
வந்தாய்?" என்று குந்தவை கேட்டாள்.

"விசேஷம் ஒன்றுமில்லை, தாயே! வழக்கம்
போல் தாங்கள் உலக நடப்பைக் குறித்து

விசாரிப்பதற்கு வரச் சொன்னதாக நினைத்துக் கொண்டு வந்தேன். மன்னிக்க வேண்டும் போய் வருகிறேன்".

"இல்லை, இல்லை! கொஞ்சம் இருந்து விட்டுப் போ! நான்தான் உன்னை வரும்படி சொன்னேன்..."

"தாயே! சொல்ல மறந்து விட்டேன்! சற்று முன் பெரிய பிராட்டியின் சந்நிதியில் இருந்தேன். தங்களிடம் ஏதோ முக்கியமான செய்தி சொல்ல வேண்டுமாம் தங்களை வரும்படி சொல்லச் சொன்னார்கள்..."

"ஆகட்டும்; நானும் போகத்தான் எண்ணியிருக்கிறேன் நீ இந்தப் பிரயாணத்தில் எங்கெங்கே போயிருந்தாய்? அதைச் சொல்லு!"

"தென் குமரியிலிருந்து வட வேங்கடம் வரையில் போயிருந்தேன்."

"போன இடங்களில் ஜனங்கள் என்ன பேசிக்

கொள்ளுகிறார்கள்?"

"சோழ குல மன்னர் குலத்தின் பெருமையைப் பற்றிப் பேசிக் கொள்கிறார்கள். இன்னு ஂ சில காலத்தில் வடக்கே கங்கா நதி வரையிலும், ஹிமோத்கிரி வரையிலும் சோழ மகாராஜ்யம் பரவி விடும் என்று பேசிக் கொள்கிறார்கள்....."

"அப்புறம்?"

"பழுவேட்டரையர்களின் வீரப் பிரதாபங்களைப் பற்றியும் பாராட்டிப் பேசுகிறார்கள். சோழ சாம்ராஜ்யம் இவ்வளவு உன்னத நிலைமையை அடைந்ததற்குக் காரணமே பழுவூர்ச் சிற்றரசர்களின்....."

"போதும், இன்னும் என்ன சொல்லுகிறார்கள்?"

"தங்களுடைய சகோதரர்கள் இருவரையும் பற்றி ஆசையோடு பேசிக் கொள்கிறார்கள். முக்கியமாக இளவரசர் அருள்மொழிவர்மர் மீது குடிமக்களுக்கு இருக்கும் அன்பையும்

ஆதரவையும் சொல்லி முடியாது."

"அதில் ஒன்றும் வியப்பில்லைதான்! இன்னும் ஏதேனும் பேச்சு உண்டா?"

"சோழ மகா சக்கரவர்த்தியின் திருக்குமாரிக்கு ஏன் இன்னும் திருமணம் ஆகவில்லையென்று பேசிக் கொள்கிறார்கள். என்னைக் கூடப் பலரும் கேட்டார்கள்....."

"நீ என்ன மறுமொழி சொன்னாய்?"

"எங்கள் இளையபிராட்டியை மணந்து கொள்ளத் தகுதி வாய்ந்த அரசுகுமாரன் இன்னும் இந்தப் பூவுலகில் பிறக்கவில்லை என்று சொன்னேன்....."

"அழகாயிருக்கிறது! இனிமேல் அப்படிப்பட்டவன் பிறக்க வேண்டுமாக்கும்! அவன் பிறந்து கல்யாண வயதை அடைவதற்கு முன்னால் நான் கிழப்பாட்டி ஆகிவிடுவேன்! என் விஷயம் இருக்கட்டும் திருமலை! வேறு

ஏதாவது பேச்சு உண்டா?"

"ஏன் இல்லை? சிவஞான யோகீசுவரராகப் போவதாய்ச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தத் தேவர் திடீரென்று கலியாணம் செய்து கொண்டதைப் பற்றிப் பலரும் ஆச்சரியப்படுகிறார்கள்....."

"உன் அருமைச் சகோதரி...ஆண்டாளைப் போன்ற பக்த சிரோமணி ஆகப் போவதாகச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாயே...அவள் இப்பொழுது எப்படியிருக்கிறாள்?"

"அவளுக்கு என்ன குறைவு தாயே! பெரிய பழுவேட்டரையரின் அரண்மனையில் சர்வாதிகாரிணியாக ஆட்சி செலுத்தி வருகிறாள்..."

"பழுவேட்டரையரின் அரண்மனையில் மட்டும்தானா? இந்தச் சோழ ராஜ்யத்துக்கே அவள்தான் சர்வாதிகாரிணி என்றல்லவா கேள்விப்பட்டேன்..!"

"அப்படியும் சிலர் பேசிக் கொள்கிறார்கள்
தாயே! ஆனால் அவளை விட்டுத் தள்ளுங்கள்.
இந்த நல்ல நாளில் அவளுடைய பேச்சு எதற்கு?
தாங்கள் 'ஆண்டாள்' பெயரைக் குறிப்பிட்டதால்,
எனக்கு ஒன்று ஞாபகம் வருகிறது.
ஸரீவில்லிபுத்தூருக்குப் போயிருந்தேன். பட்டர்
பிரான் விஷ்ணு சித்தரின் பாடல்கள்
சிலவற்றைத் தெரிந்து கொண்டேன். இதைக்
கேளுங்கள், அம்மா! கண்ணன் பிறந்த
திருநாளைப் பற்றிய பாடல்:-

'வண்ண மாடங்கள் சூழ்திருக் கோட்டியூர்
கண்ணன் கேசவன் நம்பி பிறந்தினில்
எண்ணெய் சுண்ணம் எதிர் எதிர் தூவிடக்
கண்ணன் முற்றம் கலந்தன றாயிற்றே!

ஓடுவார் விழுவார் உகந்தாலிப்பார்

நாடுவார் நம்பிரான் எங்குற்றான் என்பார்

பாடுவார்களும் பல்பறை கொட்ட நின்று

ஆடுவார்களும் ஆயிற்று ஆய்ப்பாடியே! '

இன்றைக்கு நம் பழையாறை நகரமும்
ஆய்ப்பாடி போலவே ஒரே
குதூகலமாயிருக்கிறது, தாயே!"

"குதூகலமாயிருக்கிறது சரிதான்; ஆனால் சற்று
முன்னால் வேறொரு விதமான பறை
கொட்டிற்றே, அது என்ன திருமலை?"

இந்தக் கேள்விக்காகவே ஆழ்வார்க்கடியான்
காத்துக் கொண்டிருந்தான்.

"யாரோ ஒற்றனாம்! தப்பித்துக் கொண்டானாம்!"

அவனைப் பிடித்துக் கொடுப்பவர்களுக்குப் பரிசு கொடுப்பார்களாம்! அதையெல்லாம் பற்றி நான் என்ன கண்டேன் தாயே!"

"உனக்கு ஒன்றும் தெரியாதா? யாராயிருக்கும் என்பது பற்றிச் சந்தேகம் கூட இல்லையா?"

"மனத்தில் ஒரு சந்தேகம் இருக்கிறது ஆனால் அதைப் பற்றிப் பேசுவது அபாயம். தெரு வீதியில் நான் நடந்து வந்த போது என்னைக் கூடச் சிலர் முறைத்துப் பார்த்துக் கொண்டு போனார்கள். என்னை யாரேனும் பிடித்துக் கொண்டு போய்ப் பாதாளச் சிறையில் போட்டு விட்டால்"

"உன்னைப் பிடிப்பதற்குத் தலையில் கொம்பு முளைத்தவர்களாயிருக்க வேண்டும்! உன் மனத்தில் தோன்றியதை என்னிடம் சொல்லலாம் என்றால் சொல்! நான் உன்னைக் காட்டிக் கொடுத்து விடுவேன் என்ற எண்ணம் இல்லையே?"

"கிருஷ்ணா! கிருஷ்ணா! அப்படியெல்லாம் ஒன்றுமில்லை வீரநாராயணபுரத்தில் ஒரு வீர வாலிபனைப் பார்த்தேன். அவன் தஞ்சாவூர் போகிறதாகச் சொன்னான். எதற்காகவென்று சொல்லவில்லை. என்னைப் பல கேள்விகள் கேட்டான்....."

குந்தவை பரபரப்புடன், "அவன் எப்படியிருந்தான்?" என்றாள்.

"பெரிய குலத்தில் பிறந்தவனைப் போல் காணப்பட்டான். முகம் களையாயிருந்தது. ஊக்கமும் உள்வலியும் கொண்டவன் என்று தெரிந்தது....."

"உன்னிடம் என்ன கேட்டான்?"

"சக்கரவர்த்தியின் உடல் நிலைமையைப் பற்றிக் கேட்டான். அடுத்தபடி பட்டத்துக்கு வர வேண்டியவரைப் பற்றிக் கேட்டான். இலங்கை சென்றிருக்கும் இளவரசரைப் பற்றிக் கேட்டான்.பிற்பாடு, குடந்தை ஜோதிடரிடமும்

அதே கேள்விகளைக் கேட்டதாக
அறிந்தேன்....."

"ஆகா! குடந்தை ஜோதிடர் வீட்டுக்கு அவன்
வந்திருந்தானா?"

"இப்போது ஞாபகம் வருகிறது. தாங்கள்
ஜோதிடரின் வீட்டில் இருந்த போதே அவன்
தடபுடல் செய்து கொண்டு உள்ளே வந்து
விட்டானாம்..... நல்லவேளையாகத் தங்களை
அவன் தெரிந்து கொள்ளவில்லையாம்...!"

"நான் நினைத்தது சரியாய்ப் போயிற்று....."

"என்ன தாயே நினைத்தீர்கள்?"

"அந்த முரட்டு வாலிபனுக்குச் சீக்கிரம் ஏதாவது
ஆபத்து வரலாம் என்று நினைத்தேன்....."

"தாங்கள் நினைத்தது சரிதான். அவன்தான்
ஒற்றன் என்று சந்தேகிக்கிறேன். அவனைப்
பிடிப்பதற்குத்தான் பழுவேட்டரையர்கள் பரிசு

கொடுப்பதாகப் பறையடித்திருக்கிறார்கள் என்று
தோன்றுகிறது."

"திருமலை! எனக்கு ஓர் உதவி செய்வாயா?"

"கட்டளையிடுங்கள் தாயே!"

"அந்த வாலிபனை நீ எப் ோதாவது பார்க்க
நேர்ந்தால்....."

"பிடித்துக் கொடுத்துப் பரிசு பெற்றுக்
கொள்ளட்டுமா?"

"வேண்டாம், வேண்டாம்! என்னிடம்
அழைத்துக் கொண்டு வா! அவனிடம் எனக்கு
முக்கியமான காரியம் ஒன்று இருக்கிறது."

ஆழ்வார்க்கடியான் அதிசயம் அடைந்தவனைப்
போல் சிறிது நேரம் குந்தவைப் பிராட்டியைப்
பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். பின்னர், "அதற்கு
அவசியம் ஏற்படாது, தாயே! நான் அவனைத்
தேடிப் பிடித்து வர அவசியம் நேராது. அவனே

தங்களைத் தேடிக் கொண்டு வந்து சேருவான்!"
என்றான்.

பக்க தலைப்பு

நாற்பத்தேழாம் அத்தியாயம்
ஈசான சிவபட்டர்

ஆழ்வார்க்கடியான் அரசிளங்குமரியைப்
பார்த்துவிட்டு அவனுடைய தமையனார் ஈசான
சிவ பட்டரின் வீட்டுக்குச் சென்றான்.
அவருடைய வீடு வடமேற்றளி சிவன்
கோயிலுக்கு மிக அருகில் இருந்தது.
அரண்மனையிலிருந்து அரைக் காத தூரம்
இருக்கும். சோழ மாளிகையிலிருந்து
வடமேற்றளி ஆலயத்துக்குப் போனால்,
பழையாறு நகரின் விஸ்தீரணத்தையும் அதன்
மற்றச் சிறப்புக்களையும் ஒருவாறு அறியலாம்.

கிருஷ்ண ஐயந்திக் கொண்டாட்டங்கள் எல்லாம் ஒருவாறு அடங்கி விட்டன என்பதை ஆழ்வார்க்கடியான் பார்த்துக் கொண்டு போனான். வீட்டுப் பகுதிகளின் வழியாகச் சென்றபோது ஸ்திரீகள் அங்கங்கே வீட்டு ஓரங்களில் கூடி நின்று கோபமாகப் பேசிக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்துக் கொண்டு போனான். அந்த ஸ்திரீகள் அனைவரும் தத்தம் கணவர்கள் அல்லது புதல்வர்களின் கழுத்தில் வஞ்சிப் பூமாலை அணிவித்து உற்சாகமாக ஈழத்துப் போர் முனைக்கு அனுப்பியவர்கள். நாலு திசைகளிலும் சோழ சைன்யங்கள் நடத்திய வீரப் போர்களில் யாராவது ஒரு வீரன் அந்த ஒவ்வொரு வீட்டிலிருந்தும் சென்று வீர சொர்க்கம் அடையாமலிருந்தது கிடையாது. அப்படிப்பட்ட பெண்கள் இப்போது அதிருப் ியுடன் முணுமுணுத்துப் பேசிக் கொண்டிருந்ததைத் திருமலையப்பன் பார்த்தான். இதெல்லாம் என்ன விபரீதத்தில் போய் முடிகிறதோ என்று கவலைப்பட்டுக் கொண்டே சென்றான்.

வடமேற்றளி கோயிலை அவன் அடைந்தபோது நன்றாக இருட்டிவிட்டது. அப்பர் பெருமானால் பாடப் பெற்ற கோயில் இதுதான். அந்த மகானுடைய காலத்தில் இக்கோயிலைச் சுற்றிச் சமணர்கள் செயற்கைக் குன்றுகளை எடுத்து, அந்தக் குன்றுகளில் முழைகளை அமைத்திருந்தார்கள். அப்படி ஏற்பட்ட செயற்கை மலைக் குகைகளில் திகம்பர சமணர்கள் உட்கார்ந்து தவம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இதை நமக்கு ஞாபகப்படுத்துவதற்காக இன்றைக்கும் பழையாறைக்கு அருகில் முழையூர் என்று ஓர் ஊர் இருக்கிறது.

அப்பர் பெருமான் பழையாறை ஸ்தல மகிமையைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டு அங்கு வந்து சேர்ந்தபோது சமணர்களின் முழைகள் சிவன் கோயிலை அடியோடு மறைத்திருந்தன. இதை ஆத்ம ஞானத்தினால் அறிந்த அப்பர் மனம் வருந்தினார். பல்லவர்களின் பிரதிநிதியாக அச்சமயம் சோழ நாட்டைப்

பரிபாலித்து வந்த சிற்றரசனிடம் முறையிட்டார். அரசன் அந்தச் செயற்கை முழைகளில் ஒரு பகுதியை இடித்து அப்புறப்படுத்தினான். உள்ளே சிறிய சிவன் கோயில் இருப்பது தெரிந்தது. அப்பர் பரவசமடைந்து பாடினார்.

அந்தக் கோயில் பிற்பாடு சோழ மன்னர்களால் சிறப்படைந்து கற்றளியாகக் கட்டப்பட்டது. ஆனால் இன்னமும் கோயிலைச் சுற்றிலும் முழைகள் சூழ்ந்து பிராகாரச் சுவர் போல் அமைந்திருந்தன. கோயிலுக்குள் பிரவேசிப்பதற்கு கோபுர வாசல் ஒன்றுதான் இருந்தது; வேறு வாசலே கிடையாது. கோபுர வாசல் வழியாகக் கோயில் பிராகாரத்துக்குள் சென்று, ஈசான சிவபட்டரின் வீட்டைச் சுலபமாக அடையலாம். இல்லாவிட்டால் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டு போக வேண்டும்.

இப்படித் தன் தமையனாரின் வீட்டைக் குறுக்கு வழியில அடைவதற்காகத் திருமலை கோபுர வாசலுக்குள் நுழைந்தான். உள்ளே சுவாமி சந்நிதியில் சில அடியார்கள் நிற்பது தெரிந்தது.

அவர்கள் கிருஷ்ணனைப் போலவும்
பலராமரைப் போலவும் வேஷந்தரித்து வந்த
கோஷ்டியார் என்று தோன்றியது. "ஆகா!
இவர்கள் எங்கே இங்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்!"
என்று அவன் எண்ணமிடுவதற்குள், ஈசான
சிவபட்டர் கோயிலுக்குள்ளேயிருந்து
அவசரமாக வெளியேறி வந்தார்.
அப்போதுதான் கோபுர வாசலுக்குள்
நுழைந்திருந்த திருமலையின் கையைப்
பிடித்துப் பரபரவென்று வெளியில் இழுத்துச்
சென்றார்.

"அண்ணா! இது என்ன?" என்று
ஆழ்வார்க்கடியான் கேட்டான்.

"சொல்லுகிறேன், திருமலை! இனிமேல்
நம்முடைய உறவெல்லாம் கோவிலுக்கு
வெளியே இருக்கட்டும். நீ பதிதன்; சிவ
நிந்தனை செய்யும் சமயப் பிரஷ்டன்; இந்தச்
சிவாலயத்துக்குள் நீ அடியெடுத்து வையாதே!
தெரிகிறதா? நானும் எத்தனையோ
பொறுத்திருந்தேன். இன்றைக்குப் பெரிய

மகாராணியின் முன்னால் நீ பேசியதை
என்னால் சகிக்க முடியவில்லை. வீட்டுக்கு
வேண்டுமானால் வந்து உன் பெரிய வயிற்றை
நிரப்பிக் கொண்டு போ! ஆனால் கோவிலுக்குள்
அடியெடுத்து வைக்காதே! அடி வைத்தால் நான்
சண்டேசுவர நாயனார் ஆகி விடுவேன்!"

இவ்வாறு சொல்லி ஈசான சிவபட்டர்
திருமலையின் கழுத்தைப் பிடித்து ஒரு தள்ளுத்
தள்ளி விட்டு, கோயில் கதவைப் படார் என்று
சாத்தினார். "அண்ணா! அண்ணா!....." என்று
திருமலை ஏதோ சொல்ல ஆரம்பித்ததை
ஒருகணமும் காது கொடுத்துக் கேட்காமல்
கோவில் கதவை உட்புறம் தாளிட்டுக் கொண்டு
போய் விட்டார்.

"ஓகோ! அப்படியா சமாசாரம்?" என்று
ஆழ்வார்க்கடியான் முணுமுணுத்துக்
கொண்டான். சற்று நேரம் அங்கேயே நின்றான்.
பிறகு, அச்சிவனார் கோவிலை, சமணர்
முழைகள் உட்பட, இரண்டு மூன்று தடவை
சுற்றி வந்தான். வலப்புறமாய்ச் சென்றால்

பிரதட்சிணம் செய்ததாகி விடும் என்ற வேண்டுமென்றே இடதுபுறமாகச் சுற்றி வந்தான். வட்ட வடிவமாக அமைந்திருந்த செய்குன்றுகளில் சமணர் முழை வாசல்கள் எல்லாம் நன்கு அடைக்கப்பட்டிருப்பதைப் பார்த்தான். பின்னர், ஈசான சிவபட்டரின் வீடு சென்றான். வேடிக்கை வேடிக்கையாகப் பேசும் திருமலையிடம் பட்டரின் மனையாளுக்கு மிக்க பிரியம். அந்த அம்மாளிடம் வழக்கத்தை விட வேடிக்கையாகப் பேசி, வயிறு நிறையச் சிவன் கோயில் பிரசாதத்தைச் சாப்பிட்டு விட்டு, வாசல் திண்ணையில் வந்து படுத்தான்.

முதலாவது நாள் குடமுருட்டி நதிக்கரையோடு வந்தபோது அவன் கண்ட காட்சி ஒன்று நினைவு வந்தது. அவனுக்கு எதிர்த் திசையில் சில குதிரைகள் வேகமாக வரும் சப்தம் கேட்டுப் பக்கத்தில் அடர்த்தியாக இருந்த மூங்கில் புதர்களுக்குப் பின்னால் மறைந்து கொண்டு நின்றான்.

முதலில் வந்த குதிரை தறிகெட்டு ஓடிவருவது

போல் ஓடி வந்தது. அது சொட்டச் சொட்ட நனைந்திருந்தது; வியர்வையினாலா, நதி வெள்ளத்தில் முழுகி வந்ததினாலா என்று தெரியவில்லை. அக்குதிரையின் பேரில் ஒரு சிறு பிள்ளை உட்கார்ந்திருந்தான். அவனைக் குதிரையோடு சேர்த்துக் கட்டியிருந்தது. அந்தப் பிள்ளையின் முகத்தில் பீதியும், அத்துடன் ஓர் உறுதியும் சேர்ந்து காணப்பட்டன. சற்றுப் பின்னால் இன்னும் நாலைந்து குதிரைகள் வந்தன. அவற்றின் மீது வேல் பிடித்த வீரர்கள் வந்தார்கள். சீக்கிரத்தில் பிடித்து விடுவார்கள் என்று தோன்றியது. அவர்களில் ஒருவன் தன்னுடைய வேலாயுதத்தைத் தலைக்கு மேலே தூக்கிப் பிடித்து முன்னால் வந்த குதிரை மேல் எறிவதற்குக் குறி பார்த்தான். இன்னொருவன் அதைத் தடுத்தான்.

அச்சமயத்தில் அந்தப் பிள்ளை அடர்ந்த மூங்கில் புதர்களுக்குக் கீழே போக வேண்டியிருந்தது. சற்று வளைந்து தாழ்ந்திருந்த மூங்கில் மரக்கிளை ஒன்று அவனுடைய தலை மயிரில் சிக்கிக் கொண்டது. குதிரை முன்னால்

இழுக்கவும் அந்தப் பிள்ளையின் கதி என்ன ஆகுமோ என்று இருந்த நிலையில் பின்னால் வந்தவர்கள் அக்குதிரையை வந்து பிடித்துக் கொண்டார்கள்.

குதிரை மீது வைத்துக் கட்டியிருந்த பிள்ளையைப் பார்த்து வியப்பும் திகைப்பும் கோபமும் அடைந்தார்கள். ஏதோ அவனைக் கேட்டார்கள். அவன் தட்டுத் தடுமாறி மறுமொழி சொன்னான். விவரமாக ஆழ்வார்க்கடியான் காதில் விழவில்லை. "அவன் எங்கே?" "அவன் எங்கே?" என்று அடிக்கடி பலமுறை கேட்ட கேள்வி காதில் விழுந்தது. அந்த இளம்பிள்ளை "ஆற்றோடு போய் விட்டான்!" "வெள்ளத்தில் விழுந்து விட்டான்!" என்று விம்மி அழுது கொண்டே சொன்னதும் காதில் விழுந்தது. பிறகு அவ்வீரர்கள் அந்தப் பையனையும் குதிரையையும் தங்களுடன் அழைத்துக் கொண்டு ஆற்றங்கரையோடு போய் விட்டார்கள்.

இந்தச் சம்பவத்தின் பொருள் என்னவென்பது

திருமலையப்பனுக்கு அச்சமயம்
விளங்கவில்லை. இப்போது கொஞ்சம்
விளங்குவது போல் தோன்றியது.

இதற்கிடையில், அந்த வீதி நாடக கோஷ்டியின்
நினைவும் அவனுக்கு வந்தது. முக்கியமாக,
கம்ஸன் வேஷம் தரித்து, மரப் பொம்மை
முகத்தினால் சொந்த முகத்தை மறைத்துக்
கொண்டிருந்தவனின் நடை உடை
பாவனைகளும், குரலும் நினைவு வந்தன.
முன்னம் கேட்டது போல் தொனித்த அக்குரல்
யாருடைய குரல் என்பது பற்றியும் விளக்கம்
ஏற்படத் தொடங்கியது.

இரவு அர்த்த ஜாம பூஜையை முடித்துக்
கொண்டு ஈசான சிவபட்டர் தம் இல்லத்துக்கு
வந்தார். வாசல் திண்ணையில்
ஆழ்வார்க்கடியான் படுத்திருப்பதைப் பார்த்தார்.

"திருமலை! திருமலை!" என்று கோபக் குரலில்
கூப்பிட்டார்.

திருமலை நல்ல தூக்கத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதாகப் பாசாங்கு செய்தான்.

வீட்டுக் கதவைப் படார் என்று சாத்திக் கொண்டு பட்டர் உள்ளே போனார். தமது மனைவியாருடன் அவர் சண்டை பிடிக்கிற தோரணையில் பேசியது அரைகுறையாகத் திருமலையின் காதில் விழுந்தது. தன்னைப் பற்றித்தான் சண்டை என்பதைத் திருமலை தெரிந்து கொண்டான்.

காலையில் எழுந்ததும் ஈசான சிவபட்டர் திருமலையிடம் வந்து, "மறுபடி நாடு சுற்ற எப்போது புறப்படுகிறாய்?" என்று கேட்டார்.

"தங்கள் கோபம் தணிந்த பிறகு புறப்படுவேன் அண்ணா!" என்றான்.

"இனி என்னை 'அண்ணா' என்று கூப்பிடாதே. இன்று முதலாவது நான் உன் தமையனும் அல்ல; நீ என் தம்பியும் அல்ல. நீ சிவத்துவேஷி; நீசன்; சண்டாளன்..."

பட்டரின் மனைவி திருமலைக்காகப் பரிந்து,
"எதற்காக இப்படியெல்லாம் அவனைச்
சபிக்கிறீர்கள்! இத்தனை நாளும் சொல்லாததை
அவன் இப்போது என்ன புதிதாகச் சொல்லி
விட்டான்! உங்களுக்குத்தான் சிவபக்தி ரொம்ப
அதிகமாக முற்றி விட்டது!" என்றாள்.

"உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது! அவன் நேற்று
பெரிய மகாராணியின் முன்னிலையில்
என்னவெல்லாம் சொன்னான் தெரியுமா?
'சுடுகாட்டில் சாம்பரைப் பூசிக் கொண்டு திரியும்
பரமசிவனுக்குக் கோவில் என்னத்திற்கு!' என்று
கேட்டான். என் காதில் ஈயத்தைக் காய்ச்சி
ஊற்றியது போலிருந்தது. மகாராணி
இராத்திரியெல்லாம் தூங்கவேயில்லையாம்!"

"இனிமேல் அப்படியெல்லாம் பேச மாட்டான்.
நான் புத்தி சொல்லித் திருத்தி விடுகிறேன்.
அவனிடம் நல்ல வார்த்தையாகச் சொன்னால்
கேட்கிறான்!" என்றாள்.

"நல்ல வார்த்தையும் ஆயிற்று; பொல்லாத வார்த்தையும் ஆயிற்று. அவன் இராமேசுவரத்துக்கு உடனே போகட்டும். இராமர், பூஜை செய்து பாவத்தைப் போக்கிக் கொண்ட சிவலிங்கத்தை இவனும் பூஜை செய்து விட்டு வரட்டும். அதுதான் இவனுக்குப் பிராயச்சித்தம். அப்படிச் செய்யும் வரையில் நான் இவன் முகத்திலேயே விழிக்க மாட்டேன்!" என்றார்.

திருமலையின் உதடுகள் துடித்தன. வட்டியுடன் சேர்த்துத் திருப்பிக் கொடுப்ப ற்குத்தான். ஆனால் பேசினால் காரியம் கெட்டுவிடும் என்று பொறுமையைக் கடைப்பிடித்தான்.

பட்டரின் பத்தினி இச்சமயத்தில் மறுபடியும் தலையிட்டு, "அதற்கு என்ன? இராமேசுவரத்துக்குப் போகச் சொன்னால் போகிறான். அவனுடன் நாமும் போகலாம். இத்தனை நாள் ஆகியும் நமக்குந்தான் குழந்தை பிறக்கவில்லை. பூர்வ ஜன்மத்தில் என்ன பாவம் செய்தோமோ, என்னமோ...? திருமலை!

எல்லாருமாக இராமேசுவரத்துக்குப் போகலாமா?" என்று கேட்டாள்.

அவர்கள் இரண்டு பேரையும் சிவபட்டர் முறைத்துக் கோபமாகப் பார்த்து விட்டுப் போய்விட்டார்.

கொஞ்ச நேரத்துக்கெல்லாம் ஈசான பட்டர் திரும்பி வந்து திருமலையிடம் சாந்தமாகப் பேசினார்.

"தம்பி! 'கோபம் பாபம் சண்டாளம்' என்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நான் கோபத்துக்கு இடம் கொடுத்து விட்டேன். உனக்கு ஒன்றும் வருத்தம் இல்லையே?" என்றார்.

"இல்லவே இல்லை!" என்று சொன்னான் ஆழ்வார்க்கடியான்.

"அப்படியானால் நீ இங்கேயே இரு! உச்சிகால பூஜையை முடித்துக் கொண்டு நான் வந்து

விடுகிறேன். உன்னிடம் சில முக்கியமான விஷயங்களைப் பற்றிச் சொல்லி யோசனை கேட்க வேண்டும். இங்கேயே இருக்கிறாய் அல்லவா? எங்கும் போய் விட மாட்டாயே?" என்றார்.

"எங்கும் போகவில்லை, அண்ணா! தங்களை விட்டு எங்கும் போவதாக உத்தேசமில்லை!" என்றான்.

பட்டர் போய் விட்டார். ஆழ்வார்க்கடியான் தனக்குத்தானே, "அப்படியா சமாசாரம்!" என்று சிலமுறை சொல்லிக் கொண்டான். பிறகு அண்ணியிடம் கூடச் சொல்லிக் கொள்ளாமல் புறப்பட்டான். செய்குன்றுகள் சூழ்ந்த வடமேற்றளிக் கோயிலை இரண்டு மூன்று தடவை சுற்றி வந்தான். அவ்வப்போது ஏதேனும் சத்தம் கேட்டால் உடனே மறைந்து நின்று கொண்டான்.

அவன் எதிர்பார்த்தது வீண் போகவில்லை. சமணர் முழைகளில் ஒன்றின் வாசல் மெதுவாகத்

திறந்தது. முதலில ஈசான சிவபட்டர் மூன்று
பக்கமும் பார்த்துவிட்டு வெளிளயே வந்தார்.
பின்னால் இன்னொரு மனிதன்
வெளிளப்புறப்பட்டு வந்தான். ஆகா! இவன்
யார்? முகம் தெரியவில்லையே? உடல்
அமைப்பைப் பார்த்தால் கம்ஸன் வேடம்
பூண்டிருந்தவன் மாதிரி இருக்கிறது!
யாராயிருக்கும்? இதைக் கண்டுபிடிக்காமல்
விடுவதில்லை. ஒஹோ! இதற்குத்தானா,
இவ்வளவு கோபதாபம் மூடுமந்திரம் எல்லாம்!

முழையிலிருந்து வெளிளப்பட்ட இருவரும்
முன்னால் சென்றார்கள். ஆழ்வார்க்கடியான்
ஒதுங்கிப் பதுங்கி மறைந்து பின்தொடர்ந்தான்.

சிறிது நேரம் நடந்ததும் ஓடைக் கரையை
அடைந்தார்கள். சோழ மாளிகைக்குப்
பின்புறத்தில் கடலைப் போல பரவி
அலைமோதிக் கொண்டிருந்த ஓடையைத்தான்.
ஆனால் மாளிகைக்கு வெகு தூரம் மேற்கில்
இருந்தது அத்துறை.

ஓடைக்கரையில் அடர்ந்த மரங்கள் பல இருந்தன. அவற்றில் ஒன்றின் பின்னால் ஆழ்வார்க்கடியான் நின்று இரண்டு கிளைகளுக்கு நடுவில் தலையை நீட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

படகு ஒன்று அலையில் அலைப்புரண்டு மிதந்தது. அரண்மனைப் படகு மாதிரி தோன்றியது. படகுக்காரன் கரையில் நின்று கொண்டிருந்தான்.

பட்டரையும் அவருடன் வந்தவனையும் பார்த்ததும் அவன் படகைக் கரையோரமாக இழுத்து நிறுத்தினான்.

இருவரும் படகில் ஏறிக் கொண்டார்கள். படகு நீரில் போக ஆரம்பித்ததும் பட்டருடன் வந்த மனிதன் கரைப் பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தான்.

அவன் முகம் பளிச்சென்று நன்றாய்த் தெரிந்தது.

ஆழ்வார்க்கடியானுக்கு வியப்பு ஒன்றும்

உண்டாகவில்லை. அவன் எதிபார்த்த மனிதன் தான் அவன்.

வீரநாராயணபுரத்திலும் கொள்ளிடத்துப் படகிலும் சந்தித்த அந்த வீர வாலிபன்தான்!

கம்ஸன் வேடம் பூண்டிருந்தவனும் அவனே என்பதில் சந்தேகமில்லை.

அவர்கள் படகில் ஏறி எங்கே போகிறார்கள்? -- அதையும் கண்ட பிடித்து விட வேண்டியதுதான்! அதாவது தன்னுடைய ஊகம் சரிதானா என்று பார்த்து விட வேண்டும்.

சோழ மாளிகைகள் பல வானளாவி நின்ற வீதியில் கடைசி மாளிகை ஒன்று பூட்டப்பட்டுக் கிடந்தது. அது சுந்தர சோழரின் முதன் மந்திரியான அநிருத்த பிரும்மராயரின் மாளிகை. முதன் மந்திரி அநிருத்தர் பாண்டிய நாட்டின் இராஜரீக நிர்வாகத்தைச் செப்பணிட்டு அமைப்பதற்காக மதுரை சென்றிருந்தார்.

அவருடைய குடும்பத்தார் தஞ்சாவூரில் இருந்தார்கள். ஆகையால் அவருடைய பழையாறை மாளிகை பூட்டப்பட்டுக் கிடந்தது.

ஆழ்வார்க்கடியான் இந்த மாளிகைக்கு வந்து சேர்ந்தான். அவனைக் கண்டதும் மாளிகைக் காவலர்கள் பயபக்தியுடன் வந்து நின்றார்கள். மாளிகையின் கதவைத் திறக்கும்படிப் பணித்தான். காவலர்கள் கதவைத் திறந்தார்கள். பிறகு அவன் கட்டளைப்படி வெளிப்பக்கம் சாத்திப் பூட்டினார்கள். மாளிகையின் மூன்று கட்டுக்களையும் கடந்து பின்புறத் தோட்டத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான். அத்தோட்டத்திலிருந்து நெருக்கமான மரஞ்செடிகளைப் பிளந்து கொண்டு கொடி வழி ஒன்று சென்றது. திருமலை அதில் புகுந்து சென்று சிறிது நேரத்தில் குந்தவை தேவியின் மாளிகைத் தோட்டத்தை அடைந்தான். கொடி வீடு ஒன்றில் மறைவான இடத்தில் நின்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இவ்வளவு சிரமம் அவன் எடுத்துக் கொண்டது வீண் போகவில்லை.

காளிதாஸன் முதலிய மகா கவிகள் வர்ணிக்க
வேண்டிய நாடக நிகழ்ச்சி ஒன்று அங்கே
நடந்தது.

நீரோடைக் கரையில் படகு வந்து நின்றது.
அதிலிருந்து ஈசான பட்டரும் வந்தியத்தேவனும்
இறங்கினார்கள். பிறகு நீர்த்துறையின்
படிக்கட்டுகளின் வழியாக ஏறி வந்தார்கள்.

படிக்கட்டுகளுக்குச் சற்றுத் தூரத்தில்
தோட்டத்தில் அமைந்திருந்த பளிங்குக்கல்
மேடையில் இளையபிராட்டி குந்தவை அமர்ந்
திருந்தாள்.

படகில் வந்தவர்கள் நீர்த்துறையில்
படிக்கட்டுகளில் ஏறி மேற்படிக்கு வந்ததும்
இளையபிராட்டி குந்தவை தேவி எழுந்து
நின்றாள்.

வந்தியத்தேவன் அப்போதுதான்
அப்பெண்ணரசியின் திருமுகத்தைக் கூர்ந்து
பார்த்தான்.

பார்த்தது பார்த்தபடியே நின்றான்.

அவனுக்கும் இளையபிராட்டி குந்தவைக்கும்
மத்தியில் ஒரு பூங்கொடி தன்
இளந்தளிர்க்கரத்தை நீட்டி இடைமறித்து
நின்றது.

அந்தக் கொடியில் ஓர் அழகிய பட்டுப் பூச்சி -
பல வர்ண இறகுகள் படைத்த பட்டுப் பூச்சி -
வந்து உட்கார்ந்தது. குந்தவை தன் பொன்
முகத்தைச் சிறிது குனிந்து அந்தப் பட்டுப்
பூச்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வந்தியத்தேவனோ குந்தவையின் முக
மலரையே கண்கொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டு
நின்றான்.

ஓடையில் அலைகள் ஓய்ந்து அடங்கின.

பட்சி ஜாலங்கள் பாடுவதை நிறுத்தின. அண்ட
பகிரண்டங்கள் அசையாது நின்றன.

பல யுகங்கள் சென்றன.

பக்க தலைப்பு

நாற்பத்தெட்டாம் அத்தியாயம்
நீர்ச் சுழலும் விழிச் சுழலும்

கடவுள் படைத்த ஆதி மனிதன் ஒரு மலையின் சாரலில் வசித்தான். மழைக்கும், காற்றுக்கும் அவனுக்கு மலைக்குகை அடைக்கலம் தந்தது. வன விருட்சங்கள் அவனுக்குத் தேவையான கனி வர்க்கங்களை உணவாக அளித்தன. காட்டு மிருகங்கள் அவனைக் கண்டு நடுநடுங்கின. வானத்துப் பறவைகளைப் போல் அவன் சுயேச்சையாக ஒரு குறையும் இல்லாமல் வாழ்ந்து வந்தான். ஆயினும் அவனுடைய உள்ளத்தின் உள்ளே ஏதோ ஒரு குறை, - இனந்தெரியாத ஒரு வகைத் தாபம், -

இடைவிடாமல் குடிகொண்டிருந்தது. ஏதோ ஒரு காந்த சக்தி அவனைக் கவர்ந்து இழுத்துக் கொண்டிருந்தது. ஏதோ ஓர் அரிய பொருளை, - இது வரை பார்த்தும் அனுபவித்தும் அறியாத இன்பத்தை, - அவனுடைய இதயம் தேடிக் கொண்டிருந்தது. பகலில் அதைப் பற்றிக் கற்பனை செய்தான்; இரவில் அதைப் பற்றிக் கனவு கண்டான். "எனக்காகவே படைக்கப்பட்ட அந்த அற்புதப் பொருளை, - கற்பகக் கனியை, - என்னைக் கவர்ந்திழுக்கும் காந்தத்தை, எங்கே காண்பேன்? எப்போது காண்பேன்?" என்று அவன் இதயம் ஏங்கித் தவித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆதி மனிதனைப் படைத்த அதே சமயத்தில் இறைவன் ஆதி ஸ்திரீயையும் படைத்தார். மலையின் மற்றொரு பக்கத்துச் சாரலில் அவள் வசித்து வந்தாள். பசிக்கு உணவும், தாகத்துக்குச் சுவை நீரும், தங்கியிருக்க மலைக்குகையும் அவளுக்கு இருந்தன. வெளிப்படையாகப் பார்த்தால் ஒரு குறையும் இல்லை. ஆனால் உள்ளத்தினுள்ளே ஒரு தீப்பிழம்பு ஜுவாலை விட்டு அவளை எரித்துக் கொண்டிருந்தது. ஏதோ ஒரு சக்தி

அவளைக் கவர்ந்து இழுத்துக் கொண்டிருந்தது.
அச்சக்தி எங்கிருந்து அவளை இழுக்கிறது,
எந்தத் திசையை நோக்கி இழுக்கிறது என்பது
ஒன்றும் தெரியவில்லை.

ஆதி மனிதனுக்கும் ஆதி ஸ்திரீக்கும் இடையில்
ஒரு பெரிய மலை ஓங்கி நின்று
ஒருவரையொருவர் சந்திக்க முடியாமல்
தடுத்துக் கொண்டிருந்தது.

வெயிற் காலத்தில் ஒருநாள் இயற்கை நியதி
காரணமாகக் காட்டில் தீ மூண்டு நாலாபுறமும்
பரவத் தொடங்கியது. மலையைச் சுற்றி நெருப்பு
அதிவேகமாகப் பரவி வந்தது. மனிதனும்
ஸ்திரீயும் காட்டுக்குள் போனால்
ஆபத்துக்குள்ளாவோம் என்று உணர்ந்து மலை
மேல் ஏறினார்கள். மலையின் உச்சியில்
அவர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்தார்கள்.
பார்த்த கண்கள் பார்த்தபடி கண் கொட்டாமல்
நின்றார்கள். காட்டுத் தீயை மறந்தார்கள்.
எதற்காக மலை உச்சியில் ஏறினோம்
என்பதையும் மறந்தார்கள். பசி தாகங்களை

அடியோடு மறந்தார்கள். இத்தனை காலமும் தாங்கள் உயிர் வாழ்ந்ததெல்லாம் இந்த ஒரு சந்திப்புக்காகவே என்பதை உள்ளுணர்வினால் அறிந்தார்கள். தங்களைக் கவர்ந்திழுத்த இனந் தெரியாத சக்தி இதுதான் என்பதையும் தெரிந்து கொண்டார்கள். தங்களில் ஒருவரிடம் உள்ள குறையை இன்னொருவரால் இட்டு நிரப்பிப் பூர்த்தி செய்ய முடியும் என்பதை அறிந்தார்கள். இவ்விதம் ஒன்று சேர்ந்து விட்டவர்களை இனிப் பிரிக்கக் கூடிய சக்தி உலகில் வேறொன்றும் கிடையாது என்பதையும் உறுதியாக உணர்ந்தார்கள்.

இந்த அற்புதக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த படைப்புக் கடவுளான பிரம்மதேவர் தாம் ஆரம்பித்த வேலை நல்ல முறையில் தொடங்கி விட்டது என்பதை அறிந்து பரிபூரணத் திருப்தி அடைந்தார்!

மேற்கூறிய ஆதி மனிதனையும் ஆதி ஸ்திரீயையும் ஒத்திருந்தார்கள் அந்த நேரத்தில்

நம் வல்லவரையனும் குந்தவை தேவியும்.
இப்பூவுலகில் தாங்கள் பிறந்து
வளர்ந்ததெல்லாம் இந்த நிமிஷத்துக்காகவே,-
இந்தச் சந்திப்புக்காகவே, - என்பதை
அவர்களுடைய உள்ளுணர்ச்சி உணர்த்தியது.
ஆனால் ஆதி மனிதனையும் ஆதி ஸ்திரீயையும்
போலின்றி இவர்கள் நாகரிக வாழ்க்கையை
மேற்கொண்டவர்கள் அல்லவா? ஆகையால்
தங்களுடைய பரஸ்பர அந்தஸ்தில் இருந்த
வேற்றுமையை அவர்களால் மறக்க
முடியவில்லை. முழுதும் உணர்ச்சி வசப்பட்டு
மனத்தைக் கட்டுக்கடங்காமல் அவர்கள்
விட்டுவிடவில்லை. ஒரு கணம்
ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கண்ணோடு கண்
சேர்வதும், அடுத்த கணத்தில் தங்கள்
கண்களைத் திருப்பி அக்கம் பக்கத்திலிருந்த பூ,
மரம், பட்டுப் பூச்சி, ஓடை முதலியவற்றைப்
பார்ப்பதுமாயிருந்தார்கள்.

ஈசான சிவபட்டர் தொண்டையைக் கனைத்த
பிறகுதான் இருவரும் ஏதோ ஒரு முக்கியமான
காரியம் பற்றி இங்கே சந்திக்கிறோம் என்பதை

ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டார்கள்.

"நீர் என்னைத் தனிமையில் பார்க்க வேண்டுமென்று ஈசான பட்டரிடம் தெரிவித்தது உண்மையா?" என்று குரலைக் கடுமைப்படுத்திக் கொண்டு இளையபிராட்டி வினவினாள்.

அந்தக் குரலின் கடுமையும் அதிகார தோரணையும் வந்தியத்தேவனை நிமிர்ந்து நிற்கச் செய்தன.

"தாங்கள் யார் என்று தெரிந்தால் அல்லவா தங்களது கேள்விக்கு விடை சொல்லலாம்? ஈசான பட்டர் என்னைத் தவறான இடத்துக்கு அழைத்து வந்து விட்டாரோ என்று ஐயறுகிறேன்!" என்றான் அந்த வீர வாலிபன்.

"எனக்கும் அவ்வித சந்தேகம் உண்டாகிறது. நீர் யாரைப் பார்க்க விரும்பினீர்?"

"சோழர் தொல்குலத்தின் மங்காமணி விளக்கை, சுந்தர சோழ மன்னரின் செல்வத் திருமகளை,

ஆதித்த கரிகாலருக்குப் பின் பிறந்த
சகோதரியை, அருள்மொழிவர்மரின் அருமைத்
தமக்கையை, இளையபிராட்டி குந்தவை
தேவியைப் பார்க்க வேண்டுமென்று ஈசான
சிவபட்டரிடம் சொன்னேன்....."

குந்தவைப் பிராட்டி புன்னகை பூத்து,
"அவ்வளவு பெருமையையும் தாங்க
முடியாமல் தாங்கிக் கொண்டிருப்பவள் நான்
தான்!" என்றாள்.

"அப்படியானால் குடந்தை ஜோதிடர் வீட்டிலும்
அரிசிலாற்றங்கரையிலும் நான் பார்த்த நாரீமணி
தாங்கள் இல்லைதானே?" என்றான்
வல்லவரையன்.

"ஆமாம், ஆமாம்! அந்த இரண்டு இடத்திலும்
அவ்வளவு மரியாதைக் குறைவாகத் தங்களிடம்
நடந்து கொண்டவளும் நானேதான். அந்த
நாகரிகமில்லா மங்கையை மறுபடியும்
இவ்வளவு சீக்கிரத்தில் சந்திப்போம் என்று
எதிர்ப்பார்த்திருக்க மாட்டீர்!"

"மறுபடியும் சந்திப்பதாகச் சொல்வது
பொருத்தமில்லை, தேவி!"

"ஏன்?"

"விட்டுப் பிரிந்திருந்தால் அல்லவா மறுபடியும்
சந்திப்பதாகச் சொல்லலாம்? தாங்கள் என்
மனத்தை விட்டு ஒரு கணமும்
அகலவில்லை....."

"தொண்டை மண்டலத்தார் இவ்வளவு
சமத்காரமாகப் பேசுவார்கள் என்று நான்
எதிர்பார்க்கவில்லை."

"எல்லாப் பெருமையையும் சோழ
நாட்டிற்கேதான் கொடுப்பீர்களாக்கும். வேறு
நாடுகளுக்கு ஒரு பெருமையும் தர மாட்டீர்கள்
போலிருக்கிறது."

"ஆம்; என்னிடம் அந்தக் குற்றம் இருப்பது உண்
மைதான். உமக்கு எங்கள் சோழ நாட்டைப்

பிடிக்கவில்லையாக்கும்!"

"பிடிக்காமல் என்ன? நன்றாய்ப்
பிடித்திருக்கிறது. ஆனால் இச்சோழ நாட்டில்
இரண்டு பெரும் அபாயங்கள் இருக்கின்றன.
அவற்றை எண்ணினாலே எனக்குப்
பயமாயிருக்கிறது.....!"

"சோழ நாட்டு வீரர்களின் வாளும் வேலும்
அபாயகரமான ஆயுதங்கள் தான்! அயல்
நாட்டவர்கள் இங்கே ஜாக்கிரதையாகவே வர
வேண்டும். முக்கியமாக, ஒற்றர் வேலை
செய்வதற்கென்று வருவோர்....."

"இளவரசி! அந்த இரு அபாயங்களை நான்
குறிப்பிடவில்லை. வாளும் வேலும்
என்னிடமும் இருக்கின்றன. அவற்றை
உபயோகிப்பதற்கும் நான் நன்கு
அறிவேன்....."

"உமது வேலின் வன்மையைத்தான்
அரிசிலாற்றங்கரையில் அன்று பார்த்தேனே?

செத்துப் போன முதலையை உமது வேல் எத்தனை வேகமாய்த் தாக்கியது? ஒரே தாக்குதலில் உள்ளே அடைந்திருந்த பஞ்சையெல்லாம் வெளிக் கொண்டு வந்து விட்டதே?"

"அம்மணி! சோழ நாட்டு மாதரசிகள் செத்த முதலையைக் கண்டு பயந்து சாகும் வீர நாரீமணிகள் என்பதை நான் அறியேன். சோழ நாட்டு வீரர்கள் செத்த முதலையைத் தாக்கும் சுத்த வீரர்கள் என்றும் எனக்குத் தெரியாது. உயிருள்ள முதலையாக்கும் என்று எண்ணி வேலை எறிந்தேன். அது என் தவறும் அன்று; என் வேலின் தவறும் அன்று!....."

"அந்த அசட்டு முதலையின் தவறுதான்! வாணர் குலத்தில் பிறந்த வீர வந்தியத்தேவர் வேலோடு வரும் வரையில் காத்துக் கொண்டிராமல் முன்னதாகவே செத்துப் போய்விட்டதல்லவா? அதற்கு நன்றாய் வேணும் இந்த அவமானம்...! வேறு எந்த இரு அபாயங்களைப் பற்றிச் சொன்னீர்?"

"இந்தச் சோழ நாட்டு நதிகளில் புது வெள்ளம் வரும்போது உண்டாகும் சுழல்கள் அபாயமானவை! அவற்றை ஒரு போதும் நம்பவே கூடாது. என்னைத் திண்டாடித் திணறும்படி செய்து விட்டன!"

"வெள்ளச் சூழலில் நீர் எப்படி அகப்பட்டுக் கொண்டீர்? தண்ணீரில் காலையே வைக்க மாட்டீர் என்றல்லவா உம்மைப் பார்த்தால் தோன்றுகிறது?"

"வேதாளத்துக்கு வாழ்க்கைப் பட்டு முருங்கை மரத்தில் ஏற மாட்டேன் என்றால், முடிகிற காரியமா? சோழ நாட்டுக்கு வந்த காரணத்தினால், நதி வெள்ளத்தில் முழுகிச் சுழலிலும் சிக்கும்படியாகி விட்டது! என்னோடு துணைக்கு வந்த ஒரு அசட்டுப் பிள்ளையின் பிடிவாதத்தினால் அப்படி நேர்ந்தது! கேளுங்கள், தேவி! அந்தப் பிள்ளை ஒரு சின்னஞ் சிறிய பொய் சொல்ல முடியாது என்றான். அதனால் வந்த வினை..."

"நீர் சொல்லுவது புதிராக இருக்கிறது. இன்னும் கொஞ்சம் விளக்கமாகச் சொன்னால் நல்லது."

"சொல்கிறேன். தங்களுடைய அருமைச் சகோதரரின் ஓலையுடன் தூதனாக வந்த என்னைத் தஞ்சைக் கோட்டைத் தலைவர் சிறிய பழுவேட்டரையர் 'ஒற்றன்' என்று குற்றஞ்சாட்டிப் பிடித்து வர ஆட்களை ஏவினார். வந்த காரியம் பூர்த்தியாவதற்குள் சிறைப்பட நான் விரும்பவில்லை. ஆகையால் நான் தஞ்சையில் தங்கியிருந்த வீட்டுச் சிறுவனை வழிகாட்ட அழைத்துக் கொண்டு கிளம்பினேன்....."

"தஞ்சை நகரில் யாருடைய வீட்டில் தங்கினீர்?"

"கோட்டைக்கு வெளியிலே பூக்காரப் பெண்மணி ஒருத்தியின் வீட்டில் தங்கினேன். அந்த அம்மாள் ஊமை."

"ஓகோ! அவளுடைய பெயர்?"

"அந்த அம்மாளின் பெயர் தெரியாது; ஆனால் அவளுடைய பிள்ளையின் பெயர் மட்டும் எனக்குத் தெரியும். அவன் பெயர் சேந்தன் அமுதன்....."

"நான் நினைத்தது சரிதான்; மேலே சொல்லுங்கள்!"

"என் குதிரை மேல் அச்சிறுவனையும் ஏற்றிக் கொண்டு இந்தப் பழையாறை நகரை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தேன். அதற்குள் பழுவேட்டரையரின் ஆட்கள் சிலர் எங்களை நெருங்கி வந்து விட்டார்கள். நான் வந்த காரியம் முடிவதற்குள் அவர்களிடம் பிடிபட விரும்பவில்லை. குடமுருட்டி ஆறு வந்ததும் அச்சிறுவனிடம், 'நான் இங்கே இறங்கிக் கொள்கிறேன், தம்பி! நீ பாட்டுக்கக் குதிரையை விட்டுக் கொண்டு போ! உன்னை நான்தான் என்று அவர்கள் தொடர்ந்து துரத்தி வருவார்கள். உன்னைப் பிடித்த பிறகு ஏமாறுவார்கள்! நான் எங்கே என்று அவர்கள் கேட்டால் ஆற்றில்

விழுந்து முழுகிப் போய் விட்டதாகச் சொல்!"
என்றேன். அந்தப் பையனோ
அரிச்சந்திரனுடைய சந்ததியில் வந்தவன்
போலிருக்கிறது. 'நீங்கள் முழுகாத போது
எப்படி முழுகி விட்டதாகப் பொய்
சொல்லுவேன்?' என்றான். அந்தப் பிள்ளை
பொய் சொல்ல வேண்டிய அவசியம்
ஏற்படாமலிருக்கும் பொருட்டு, அவனைக்
குதிரையில் சேர்த்துக் கட்டி விட்டு, நான் நதியில்
குதித்து முழுகி விட்டேன். அம்மம்மா! இந்தச்
சோழ நாட்டு நதிகளில், அதுவும் கரை
ஓரங்களில், எப்பேர்ப்பட்ட நீர்ச் சுழல்கள்!
அவற்றில் அகப்பட்டுக் கொண்டு நான் பெரிதும்
திண்டாடிப் போனேன். கடைசியில், கரை
ஓரத்தில் இருந்த மரத்தின் வேர் ஒன்றைப்
பிடித்துக் கொண்டு கரையேறி உயிர் பிழைத்து
வந்தேன். தேவி! நீர்ச் சுழலில் நான் அகப்பட்டுக்
கொண்டு சுழன்று சுழன்று மதி மயங்கி மூச்சுத்
திணறிக் கஷ்டப்பட்ட போது என்ன கண்டேன்,
எதை நினைத்துக் கொண்டேன் என்று
எண்ணுகிறீர்கள்?'

"நான் எவ்விதம் அறிவேன்? ஒருவேளை கஜேந்திர மோட்சத்தை நினைத்துக் கொண்டிருக்கலாம்...."

"இல்லை, இல்லை; என்னைப் போலவே அந்த நீர்ச் சுழலில் அகப்பட்டுக் கொண்டு திண்டாடிய சில கயல் மீன்களைக் கண்டேன். அந்தக் கயல் மீன்கள் இந்தச் சோழ நாட்டுப் பெண்களின் கண்களை நினைவூட்டின. நதியின் நீர்ச் சுழலில் அகப்பட்டுக் கொண்டவனாவது எப்படியோ தப்பிப் பிழைக்கலாம்; ஆனால் இந்தச் சோழ நாட்டுப் பெண்களின் விழிச் சுழலில் அகப்பட்டுக் கொண்டவன் ஒரு காலும் தப்பிப் பிழைக்க முடியாது என்று எண்ணிக் கொண்டேன்!...."

"இம்மாதிரி பெண்களைக் குற்றம் கூறி பழி சொல்வதில் சிலருக்கு ஒரு பெருமை; தாங்கள் செய்யும் த வறுக்குப் பெண்களின் மீது குற்றம் சொல்வது ஆண் பிள்ளைகளின் வழக்கம்..."

"அந்த வழக்கத்தைத்தான் நானும்

கைப்பற்றினேன். அதில் என்ன தவறு?"
என்றான் வந்தியத்தேவன்.

அச்சமயம் அரண்மனைக்குள்ளேயிருந்து இனிய குழலோசை கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து தண்டைச் சிலம்புகளின் கிண்கிணி ஒலியும், மத்தளத்தின் முழக்கமும் கலந்து வந்தன. பின்னர், இளம் பெண்களின் இனிய குரல்கள் பல சேர்ந்து ஒலித்தன. சிலப்பதிகாரக் காவியத்தில் உள்ள பின்வரும் ஆய்ச்சியர் குரவைப் பாடலைப் பாடினார்கள்:--

"கன்று குணிலாக் கனி உதிர்த்த மாயவன்

இன்றுநம் ஆனுள்வருமேல் அவன் வாயில்

கொன்றையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ!

கொல்லையஞ் சாரற் குருந்தொசித்த மாயவன்

எல்லைநம் ஆனுள் வருமேல் அவன் வாயில்

முல்லையந் தீங்குழல் கேளாமோ தோழீ! "

பாடல் முடியும் வரையில் குந்தவையும்
வந்தியத்தேவனும் அதன் இனிமையில்
ஈடுபட்டுத் தம் வசமிழந்து நின்றார்கள்.
மறுபடியும் வாத்திய முழக்கத்துடன் ஆடல்
தொடங்கியதற்கு அறிகுறியாகத் தண்டைச்
சதங்கைகளின் ஒலி எழுந்தது.

"அரண்மனையில் குரவைக் கூத்து நடக்கிறது
போலும்! கடம்பூர் மாளிகையில் குரவைக் கூத்து
ஒன்று பார்த்தேன். அது முற்றும்
வேறுவிதமாயிருந்தது!" என்றான்
வல்லவரையன்.

"ஆம்; என் தோழிகள் குரவைக் கூத்துப்
பயில்கிறார்கள். சீக்கிரத்தில் என்னைக்
காணாமல் தேடத் தொடங்கி விடுவார்கள்.
தாங்கள் வந்த காரியம் என்ன?" என்று இளைய

பிராட்டி குந்தவை தேவி கேட்டாள்.

"இதோ நான் வந்த காரியம்; தங்கள் தமையனாரின் ஓலை; எத்தனையோ அபாயங்களுக்குத் தப்பி, நீர்ச் சுழல்கள் - விழிச் சுழல்களிலிருந்து காப்பாற்றி, இதைக் கொண்டு வந்தேன்!" என்று வல்லவரையன் கூறி ஓலையை எடுத்து நீட்டினான்.

[பக்க தலைப்பு](#)

நாற்பத்தொன்பதாம் அத்தியாயம்
விந்தையிலும் விந்தை!

குந்தவைப் பிராட்டி வந்தியத்தேவன் நீட்டிய ஓலையைப் பெற்றுக் கொண்டு படித்தாள். அதுவரையில் நெரிந்த புருவங்களுடன் சுருங்கியிருந்த அவள் முகம் இப்போது மலர்ந்து

பிரகாசித்தது.

வல்லவரையனை நிமிர்ந்து நோக்கி,
"ஓலையைக் கொடுத்து விட்டீர். இனி என்ன
செய்வதாக உத்தேசம்?" என்று கேட்டாள்
குந்தவை தேவி.

"தங்களிடம் ஓலையைக் கொடுத்ததுடன் என்
வேலையும் முடிந்து விட்டது. இனி, நான்
ஊருக்குத் திரும்ப வேண்டியதுதான்."

"உமது வேலை முடியவில்லை; இப்போதுதான்
ஆரம்பமாகியிருக்கிறது!"

"தாங்கள் சொல்லுவது ஒன்றும்
விளங்கவில்லை, தேவி!"

"உம்மிடம் அந்தரங்கமான வேலை எதையும்
நம்பி ஒப்புவிக்கலாம் என்று இதில் இளவரசர்
எழுதியிருக்கிறாரே? அதன்படி நீர் நடந்து
கொள்ளப் போவதில்லையா?"

"இளவரசரிடம் அவ்விதம் ஒப்புக் கொண்டுதான் வந்தேன். ஆனால் என்னை நம்பி முக்கியமான வேலை எதுவும் ஒப்புவிக்க வேண்டாம். தங்களை ரொம்பவும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்."

"உமது கோரிக்கை எனக்கு விளங்கவில்லை. ஒன்றை ஒப்புக் கொண்ட பிறகு பின்வாங்குவதுதான் வாணர் குலத்தின் மரபா?"

"பழம் பெருமை பேசுவது வாணர் குலத்தின் மரபு அன்று; ஒப்புக் கொண்டு பின்வாங்குவதும் வாணர் குலத்து மரபு அன்று."

"பின்னர், ஏன் தயக்கம்? பெண் குலத்தின் பேரில் கொண்ட வெறுப்பா? அல்லது என்னைக் கண்டால் பிடிக்கவில்லையா?" என்று இளவரசி கூறி இளநகை புரிந்தாள்.

ஆகா! இது என்ன கேள்வி? கடலுக்குச் சந்திரனைப் பிடிக்காமல் போகுமா? பிடிக்கவில்லையென்றால் ஆயிரம் அலைக் கைகளையும் நீட்டிப் பூரண சந்திரனை ஏன்

தாவிப் பிடிக்க முயல்கிறது? நீல வானத்துக்குப்
பூமாதேவியைப் பிடிக்கவில்லையென்று யார்
சொல்லுவார்கள்? பிடிக்காது போனால்,
இரவெல்லாம் ஆயிரமாயிரம் நட்சத்திரக்
கண்களினால் இந்தப் பூமியை உற்று உற்றுப்
பார்த்து ஏன் பூரித்துக் கொண்டிருக்கிறது?
மேகத்துக்கு மின்னலைப் பிடிக்காதிருக்குமா?
பிடிக்கவில்லையென்றால், தன்னைப் பிளந்து
கொண்டு பாய்ந்தோடும் மின்னலை அப்படி ஏன்
இறுகத் தழுவி மார்போடு அணைத்துக்
கொள்கிறது? வண்டுக்கு மலர்
பிடிப்பதில்லையென்பது உண்டா?
அங்ஙனமானால் ஏன் ஓயாமல் மலரைச் சுற்றி
வட்டமிட்டு மதிமயங்கி விழுகிறது? விட்டில்
பூச்சிக்கு விளக்கைப் பிடிக்கவில்லையென்றால்
யாரேனும் நம்புவார்களா? அவ்வாறெனில், ஏன்
அந்த விளக்கின் ஒளியில் விழுந்து உயிரை
விடுகிறது? தேவி! நல்ல கேள்வி கேட்டீர்!
தங்களை எனக்குப் பிடிக்கவில்லையென்றால்,
தங்களது கடைக்கண் பார்வை என்னை ஏன்
இப்படித் திகைக்க வைக்கிறது? தங்களது
இதழ்களின் ஓரத்தில் விளையாடும் இளநகை

என்னை ஏன் இவ்விதம் சித்தப்பிரமை கொள்ளச் செய்கிறது?.... இவ்வளவு எண்ணங்களும் வந்தியத்தேவனுடைய உள்ளத்தில் தோன்றின. ஆனால் நாவினால் சொல்லக்கூடவில்லை.

"ஐயா! என்னுடைய கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்லவில்லையே? வாணர் குலத்தில் பிறந்த வீர புருஷன் கேவலம் ஒரு பெண்ணின் ஏவலைச் செய்வதா என்று தயக்கமா? இளவரசர் உங்களிடம் இந்த ஓலையைக் கொடுத்தபோது இதில் எழுதியிருப்பதைப் பற்றிச் சொல்லவில்லையா?" என்று இளவரசி மீண்டும் வினவினாள்.

"தேவி! இளவரசர் விருப்பத்தை நன்கு தெரிந்து கொண்டுதான் புறப்பட்டு வந்தேன். ஆனால் நல்லவேளையில் என் யாத்திரையைத் தொடங்கவில்லையெனத் தோன்றுகிறது. ஆகையால் வழியெல்லாம் விரோதிகளைச் சம்பாதித்துக் கொண்டு வந்தேன். உற்ற நண்பனையும் பகைவன் ஆக்கிக் கொண்டேன். நாலாபுறத்திலும் பகைவர்கள் என்னைத் தேடிக்

கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலையில் தாங்கள் இடும் பணியை நான் நிறைவேற்றுவதாக எப்படி உறுதி சொல்ல முடியும்? இதனால்தான் தயங்குகிறேன். என்னால் தங்கள் காரியம் கெட்டுப் போகக் கூடாதல்லவா?" என்று சொன்னான் வல்லவரையன்.

"யார் யார் அந்தப் பகைவர்கள்? எனக்குத் தெரிவிக்கலாமா?" என்று குந்தவை கவலை தொனித்த குரலில் கேட்டாள்.

"பழுவேட்டரையர்கள் என்னை வேட்டையாடிப் பிடிக்க நாலாபுறமும் ஆட்களை ஏவியிருக்கிறார்கள். என் உயிர் நண்பனாயிருந்த கந்தமாறன் நான் அவனை முதுகில் குத்திக் கொல்ல முயன்றதாக எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறான். ஆழ்வார்க்கடியான் என்னும் வீர வைஷ்ணவ வேஷதாரி ஒருவன் என்னைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறான். பழுவூர் இளையராணி நந்தினிதேவி என் மீது ஒரு மந்திரவாதியை ஏவி விட்டிருக்கிறாள். எந்த நிமிஷத்தில் யாரிடம் நான் அகப்பட்டுக்

கொள்வேனோ, தெரியாது...."

வெள்ளத்திலிருந்து கரையேறித் தப்பிய அன்றிரவு மந்திரவாதியுடன் நேர்ந்த அனுபவம் வந்தியத்தேவனுக்கு நினைவு வந்தது. பகலில் பிரயாணம் செய்வதன் அபாயத்தை எண்ணி மூங்கில் காடுகளிலும் வாழைத் தோப்புகளிலும் அவன் பொழுது போக்கினான். இரவில் நதிக் கரையோடு நடந்து சென்றான். வெகுதூரம் நடந்து களைத்து இரவு மூன்றாம் ஜாமத்தில் ஒரு பாழடைந்த பழைய மண்டபத்தை அடைந்தான். வெளியில் நிலா மதியம் பட்டப் பகல் போலப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது.

மண்டபத்துக்குள்ளேயும் சிறிது தூரம் நிலா வெளிச்சம் புகுந்து பிரகாசப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. வெளிச்சமாயிருந்த பகுதியைக் கடந்து இருளடைந்த பகுதிக்குச் சென்று வந்தியத்தேவன் படுத்துக் கொண்டான். கண்ணைச் சுற்றிக் கொண்டு தூக்கம் வந்த சமயத்தில் வெகு சமீபத்திலிருந்து ஆந்தையின் அகோரமான குரல் வந்தது. பழுலூர்

இளையராணியுடன் லதா மண்டபத்தில் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது அதே மாதிரி ஆந்தைக் குரல் கேட்டது அவனுக்கு நினைவு வந்து திடுக்கிட்டு எழுந்தான். உள்ளே இருட்டின பகுதியிலிருந்து இரு சிறிய ஒளிப் பொட்டுகள் அவனை உற்று நோக்கின.

வெளியிலே போய் விடலாம் என்று எண்ணி இரண்டு அடி நடந்தான். வெளியிலிருந்து யாரோ உள்ளே வரும் காலடிச் சத்தம் கேட்டது. இடிந்து விழுந்து கரடு முரடாயிருந்த தூண் ஒன்றைப் பிடித்துக் கொண்டு அதன் மறைவில் நின்றான். வெளியிலிருந்து வந்தவன் முகம் நிலா வெள்ளச்சத்தில் கொஞ்சம் தெரிந்தது.

பழுலூர் ராணியைப் பார்க்க வந்த மந்திரவாதிதான் அவன் என்பதைத் தெரிந்து கொண்டான். மந்திரவாதி அந்தத் தூணை நோக்கியே வந்தான். தான் அவ்விடம் மறைந்திருப்பது அவனுக்குத் தெரியாது என்றும், தன்னைக் கவனியாமல் மண்டபத்துக்குள்ளே போய் விடுவான் என்றும்

வந்தியத்தேவன் நினைத்தான். ஆனால் தூணின் அருகில் வரும் வரையில் மெள்ள மெள்ளப் பூனை போல நடந்து வந்த மந்திரவாதி திடீரென்று கோரமான குரலில் ஒரு கூச்சல் போட்டுக் கொண்டு வந்தியத்தேவனுடைய கழுத்தை ஒரு கையினால் பிடித்து நெறித்தான். "எடு! அந்தப் பனை இலச்சினை மோதிரத்தைக் கொடு! கொடுக்காவிட்டால் உன் கழுத்தை நெறித்துக் கொன்று விடுவேன்!" என்று கத்தினான்.

வந்தியத்தேவனுடைய கழுத்து முறிந்து விடும் போலிருந்தது; அவனுடைய விழிகள் பிதுங்கி வெிள வந்து விடும் போலிருந்தன. மூச்சுத் திணறியது. எனினும் மனத்தைத் திடப்படுத்திக் கொண்டான். அந்தப் பழைய தூணை ஒரு கையினால் அழுத்திக் கொண்டு ஒரு காலைத் தூக்கிப் பூரண பலத்தையும் பிரயோகித்து ஓர் உதை விட்டான். மந்திரவாதி ஓலமிட்டுக் கொண்டு கீழே விழுந்தான். அதே சமயத்தில் அந்தப் பழைய தூண் சரிந்து விழுந்தது. மேலே கூரையிலிருந்து பொல பொலவென்று கற்கள்

விழுந்தன. வெளவால் ஒன்று படபடவென்று சிறகை அடித்துக் கொண்டு வெளியே சென்றது. அதைத் தொடர்ந்து வந்தியத்தேவனும் வெளியேறினான். ஓட்டம் பிடித்தவன் சிறிது தூரம் வரையில் திரும்பிப் பார்க்கவே ில்லை. பின்னால் யாரும் தொடர்ந்து வரவில்லையென்று நிச்சயமான பிறகுதான் நின்றான். அந்த இரவு அனுபவத்தை நினைத்ததும் வந்தியத்தேவனுடைய உடம்பெல்லாம் இப்போதுகூட கிடுகிடுவென்று நடுங்கியது.

அந்தப் பயங்கர நினைவுகளுக்கிடையில், "ஐயா! காஞ்சியிலிருந்து தாங்கள் புறப்பட்டு எத்தனை காலமாயிற்று?" என்று குந்தவை கேட்டது அவனுடைய காதில் விழுந்து அவனுக்கு மனத்தெளிவை அளித்தது.

"ஒரு வாரமும் ஒரு நாளும் ஆயிற்று, தேவி!" என்றான்.

"இதற்குள் இவ்வளவு பகைவர்களை நீர்

சம்பாதித்துக் கொண்டது விந்தையிலும் விந்தைதான். இவ்வளவு அதிசயமான காரியத்தை எப்படிச் சாதித்தீர்?"

"அது பெரிய கதை, தேவி!"

"இருந்தால் பாதகமில்லை. சொல்லலாம். அந்த விவரங்களைத் தெரிந்து கொண்ட பிறகுதான் தங்களுக்கு நான் இட வேண்டிய பணியை இடக் கூடும்."

இவ்வாறு இளவரசி கூறிவிட்டு, ஈசான சிவபட்டரை அருகில் அழைத்து, "படகோட்டி எப்படிப்பட்டவன்?" என்று கேட்டாள்.

"இரண்டு காதும் நல்ல செவிடு; இடி இடித்தாலும் கேளாது, தாயே!"

"ரொம்ப நல்லது. படகிலேறிக் கொஞ்ச தூரம் ஓடையில் போய்விட்டு வரலாம், வாருங்கள்! இவருடைய கதையை முழுதும் நான் கேட்க வேண்டும்!" என்றாள்.

வல்லவரையன் புளகாங்கிதம் அடைந்தான்.
சோழர் குலத் திருமகளோடு ஒரே படகில்
செல்லும் பாக்கியம் எளிதில் கிட்டுவதா?
அதைப் பெறுவதற்கு ஏழு ஜன்மங்களில் தான்
தவம் செய்திருக்க வேண்டாமா? படகில் ஏறிய
பிறகு எவ்வளவு தூரம் முடியுமோ அவ்வளவு
தூரம் கதையை நீட்டி வளர்த்திச் சொல்ல
வேண்டும்! சுருக்கமாக முடித்து விடக் கூடாது!
அவசரம் என்ன? அரிதில் பெற்ற பாக்கியத்தை
எளிதில் கை நழுவ விட்டு விடலாமா?

வந்தியத்தேவனுக்கு அவசரமில்லை தான்.
ஆனால் படகு ஓடையில் நகர்ந்து, அவன்
கடம்பூர் சம்புவரையர் மாளிகையில் நடந்ததைச்
சொல்லத் தொடங்கி து முதலாவது குந்தவைக்கு
நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் அவசரமும் பரபரப்பும்
அதிகமாகி வந்தன. "மேலே என்ன?" "அப்புறம்
என்ன?" என்று கேட்டுக் துரிதப்படுத்தி வந்தாள்.
வந்தியத்தேவன் அவனுடைய தீர்மானத்தின்படி
கூடிய வரையில் கதையை வளத்தினான்.
எவ்வளவு நீண்ட கதையாயினும் முடிவு ஒன்று

வந்துதானே ஆக வேண்டும்? கதை
முடிந்தபோது படகும் திரும்ப ஓடைப்
படித்துறைக்கு வந்து சேர்ந்தது.

படகிலிருந்து அவர்கள் இறங்கிப் பூங்காவுக்குள்
வந்தபோது, அரண்மனையில் இன்னும்
குரவைக் கூத்து நடந்து வந்ததற்கு அறிகுறியாக
இசைக்கருவிகளும் தண்டைச் சிலம்புகளும்
ஒலித்தன. பின்வரும் சிலப்பதிகார வரிப்
பாடலும் கேட்டது:-

"பெரியவனை மாயவனைப் பேருலகமெல்ல

விரிகமல வுந்தியுடை விண்ணவனைக்கண்ணு

திருவடியும் கையும் திருவாயும் செய்ய

கரியவனைக் காணாத கண்ணென்ன கண்ணே

கண்ணிமைத்துக் காண்பார் தம் கண்ணென்ன

மடந் தாமு நெஞ்சத்துக் கஞ்சனார் வஞ்சம்
கடந்தானை நூற்றுவர்பால் நாற்றிசையும் போ
படர்ந்தாரண முழங்கப் பஞ்சவர்க்குத் தூது
நடந்தானை ஏத்தாத நாவென்ன நாவே!
நாராயணா வென்னா நாவென்ன நாவே!"

இதைக் கேட்ட வல்லவரையன் "கஞ்சனார் மிக்க
வஞ்சனாராயிருக்கலாம்! ஆனால் எனக்கு
நேற்றுப் பேருதவி செய்தார்!" என்றான்.

"அது என்ன? கம்ஸன் உமக்கு என்ன உதவி
செய்திருக்க முடியும்?" என்று இளையபிராட்டி
கேட்டாள்.

"நான் இந்த நகரத்துக்குள் புகுவதற்குக் கம்ஸன்

தான் உதவி செய்தான்!" என்றான்
வந்தியத்தேவன். பிறகு, அந்த உதவியின்
வரலாற்றையும் கூறினான்.

பழையாறைக்குத் தான் வந்து
சேர்வதற்குள்ளாகவே பழுவேட்டரையரின்
ஆட்கள் வந்திருப்பார்கள் என்று
வந்தியத்தேவன் ஊகித்திருந்தான். நகரத்தின்
நுழை வாசல்கள் தோறும் அவர்கள்
காத்திருப்பார்கள். சந்தேகம் ஏதேனும்
தோன்றினால் பிடித்துக் கொண்டு போய்
விடுவார்கள். அவர்களிடம் சிக்காமல்
பழையாறை நகருக்குள் பிரவேசிப்பது எப்படி?
-- இந்தக் கவலையுடன் அந்த மாநகரின்
பிரதான வாசலுக்குச் சற்றுத் தூரத்தில்
அரிசிலாற்றங்கரையில் வந்தியத்தேவன்
நின்றிருந்தபோது நாடக கோஷ்டி ஒன்று வந்தது.
கண்ணன், பலதேவன், கம்ஸன் முதலிய
வேஷக்காரர்கள் வந்தார்கள். அவர்களில்
கம்ஸன் மட்டும் மரத்தினாலான முகத்தைத்
தரித்திருந்தான். வந்தியத்தேவனுக்கு ஒரு
யோசனை தோன்றியது. நாடக கோஷ்டியுடன்

பேச்சுக் கொடுத்தான். கம்ஸன் வேஷம் போட்டவனுக்கு ஆட்டத் திறமை அவ்வளவு போதாது என்றான். கம்ஸ வேஷக்காரன் இவனுடன் சண்டைக்கு வந்தான். வந்த சண்டையை இலகுவில் வல்லவரையன் விடுவானா? "உன்னைவிட நான் நன்றாக ஆடுவேன். பார்க்கிறாயா?" என்று சொல்லி முகமூடியைப் பலவந்தமாகப் பிடுங்கி வைத்துக் கொண்டு ஆடினான். அச்சமயம் அவனுடைய ஆரவாரத் தடபுடலைப் பார்த்தவர்கள் அவனை மெச்சினார்கள். அவன் ஆடியது தான் அதிகப் பொருத்தமாயிருந்தது என்றும் சொன்னார்கள். கம்ஸ வேஷக்காரன் கோபித்துக் கொண்டு போய் விட்டான். "அவன் போனால் போகட்டும்; நானே உங்களுடன் நகரத்துக்குள் வந்து ஆடுகிறேன்" என்று வந்தியத்தேவன் ஒப்புக் கொண்டான். நாடக கோஷ்டியார் மகிழ்ச்சியுடன் அவனைத் தங்களுடன் சேர்த்துக் கொண்டு சென்றார்கள்.

பழையாறை வீதிகளில் ஆட்டம்

பாட்டமெல்லாம் முடிந்த பிறகு வந்தியத்தேவன் ஆதித்த கரிகாலர் சொல்லி அனுப்பியபடி வடமேற்றளி ஆலயத்துக்குச் சென்று ஈசான பட்டரைச் சந்தித்துப் பேசினான். அவர் அவனைக் கோயிலைச் சுற்றியிருந்த சமணர் முழையில் இருக்கச் செய்து, இளவரசி குந்தவைப் பிராட்டியிடம் முன்னால் தெரிவித்து விட்டு ஓடை வழியாக அழைத்து வந்தார்.

இந்த விவரங்களைக் கேட்ட இளவரசி வந்தியத்தேவனை வியப்பினால் மலர் ஂத கண்களைக் கொண்டு பார்த்து, "வெற்றித் தெய்வமாகிய கொற்றவையின் கருணை இந்தச் சோழர் குலத்துக்குப் பரிபூரணமாக இருக்கிறது. ஆகையினாலேதான் இந்தச் சங்கடமான நிலைமையில் தங்களை எனக்கு உதவியாகத் தேவி அனுப்பி வைத்திருக்கிறாள்!" என்றாள்.

"அரசி! இன்னும் தாங்கள் எந்த விதப் பணியும் எனக்கு இடவில்லையே? என் பூரண ஆற்றலைக் காட்டக் கூடிய சமயம் இன்னும் கிட்டவில்லையே!" என்றான் வல்லவரையன்.

"அதைப் பற்றிக் கவலை வேண்டாம். இது காறும் தமக்கு நேர்ந்திருக்கும் அபாயங்கள் எல்லாம் ஒன்றுமில்லை என்று சொல்லக் கூடிய அளவு அபாயம் நிறைந்த வேலையைத் தரப் போகிறேன்!" என்றாள்.

வந்தியத்தேவன் உள்ளம் பொங்கி உடல் பூரித்து நின்றான். அந்தப் பெண்ணரசி இடும் பணியை நிறைவேற்றுவதற்காக ஏழு கடல்களைக் கடந்து செல்லவும், ஆயிரம் சிங்கங்களுடன் ஆயுதம் இன்றிப் போர் செய்யவும், மேரு பர்வதத்தின் உச்சியில் ஏறி விண்மீன்களைக் கையினால் பறித்து எடுத்துக் கொண்டு வரவும் அவன் சித்தமானான்.

அரண்மனை நந்தவனத்தின் மத்தியில் பளிங்கினால் ஆன வஸந்த மண்டபம் ஒன்று இருந்தது. அதை நோக்கிக் குந்தவை நடந்தாள். பட்டரும் வந்தியத்தேவனும் இளவரசியைத் தொடர்ந்து சென்றார்கள்.

மண்டபத்துக்குள்ளிருந்த மணி மாடம் ஒன்றிலிருந்து குந்தவை ஒரு சிறிய பனை ஓலைத் துணுக்கையும் தங்கப் பிடி அமைத்த எழுத்தாணியையும் எடுத்தாள். ஓலைத் துணுக்கில் பின் வருமாறு எழுதினாள்:

"பொன்னியின் செல்வ! இந்த ஓலை கண்டதும் உடனே புறப்பட்டு வரவும். விவரங்கள் இது கொண்டு வருகிறவர் சொல்லுவார். இவரைப் பூரணமாக நம்பலாம்."

இவ்விதம் எழுதி அடியில் ஆத்தி இலை போன்ற சிறிய சித்திரம் ஒன்று வரைந்தாள். ஓலையை வந்தியத்தேவன் கையில் கொடுப்பதற்காக நீட்டியவாறு, "சிறிதும் தாமதியாமல் இந்த ஓலையை எடுத்துக் கொண்டு ஈழ நாட்டுக்குச் செல்ல வேண்டும். இளவரசர் அருள்மொழிவர்மரிடம் கொடுத்து அவரைக் கையோடு அழைத்து வர வேண்டும்!" என்றாள்.

வந்தியத்தேவன் ஆனந்தத்தின் அலைகளினால்

மோதப்பட்டுத் தத்தளித்தான். நெடு நாளாக அவன் கொண்டிருந்த மனோரதங்கள் இரண்டில் ஒன்று நிறைவேறி விட்டது. சோழர் குல விளக்கான இளைய பிராட்டியைச் சந்தித்தாகி விட்டது. அவர் மூலமாகவே இரண்டாவது மனோரதமும் நிறைவேறப் போகிறது. இளவரசர் அருள்மொழிவர்மரைச் சந்திக்கும் பேறு கிடைக்கப் போகிறது.

"தேவி! என் மனத்துக்குகந்த பணியையே தருகிறீர்கள். ஓலையை எடுத்துக் கொண்டு இப்போதே புறப்படுகிறேன்!" என்று சொல்லி ஓலையைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காக வலக் கரத்தை நீட்டினான்.

குந்தவை ஓலையை அவனிடம் கொடுத்த போது காந்தள் மலரையொத்த அவளுடைய விரல்கள் வந்தியத்தேவனுடைய அதிர்ஷ்டக் கையைத் தொட்டன. அவனுடைய மெய் சிலிர்த்தது; நெஞ்சு வெடித்து விடும் போலிருந்தது. ஆயிரம் பதினாயிரம் பட்டுப்

பூச்சிகள் அவன் முன்னால் இறகுகளை
அடித்துக் கொண்டு பறந்தன. ஆயிரம்
பதினாயிரம் குயில்கள் ஒன்று சேர்ந்து இன்னிசை
பாடின. மலை, மலையான வண்ண மலர்க்
குவியல்கள் அவன் மீது விழுந்து நாலா
பக்கமும் சிதறின.

இந்த நிலையில் வந்தியத்தேவன் தலை நிமிர்ந்து
குந்தவை தேவியைப் பார்த்தான்.

என்னவெல்லாமோ சொல்ல வேணும் என்று
அவனுடைய உள்ளம் பொங்கியது. ஆனால்
அதைச் சொல்லும் சக்தி உயிரற்ற வெறும்
வார்த்தைகளுக்கு ஏது?

சொல்ல வேண்டியதையெல்லாம் அவனுடைய
கண்களே சொல்லின. அச்சமயம்
வந்தியத்தேவனுடைய கண்கள் புனைந்துரைத்த
கவிதைகளுக்கிணையான காதற் கவிதைகளைக்
காளிதாஸனும் புனைந்ததில்லை,
'முத்தொள்ளாயிரம்' இயற்றிய பழந்தமிழ்க்
கவிஞர்களும் இயற்றியதில்லையென்றால்
வேறு என்ன சொல்ல வேண்டும்?

வஸந்த மண்டபத்துக்கு வெளியில் ங்கேயோ
சற்று தூரத்தில் காய்ந்த இலைச் சருகுகள்
சலசலவென்று சப்தித்தன. ஈசான சிவபட்டர் தம்
குரலைக் கனைத்துக் கொண்டார்.

வந்தியத்தேவன் இந்த உலகத்துக்கு வந்து
சேர்ந்தான்!

[பக்க தலைப்பு](#)

ஐம்பதாம்அத்தியாயம்
பராந்தகர் ஆதுரசாலை

மறு நாள் காலையில் சூரிய பகவான் உதயமாகி
உலகத்தை ஒளிமயமாகச் செய்து
கொண்டிருந்தார். சூரியனுடைய

செங்கிரணங்கள் பழையாறை
அரண்மனைகளின் பொற்கலசங்களின் மீது
விழுந்து தகதகா மயமாய்ச் செய்து
கொண்டிருந்தன. குந்தவைப் பிராட்டியின்
மாளிகை முன்றிலில் அம்பாரி வைத்து
அலங்கரித்த மாபெரும் யானை ஒன்று வந்து
நின்றது. குந்தவையும் வானதியும் மாளிகையின்
உள்ளேயிருந்து வெளி வந்து மேடைப்
படிகளின் மீது ஏறி யானையின் மேல் ஏறிக்
கொண்டார்கள். படை வீடுகளுக்கு நடுவில்
இருந்த பராந்தக சோழர் ஆதூர சாலையை
நோக்கி யானைப் பூமி அதிரும்படி நடந்து
சென்றது. யானைப் பாகன் அதனருகில் நடந்து,
அதன் நடை வேகத்தைக் குறைத்து அழைத்துச்
சென்றான். யானையின் மணி ஓசையைக் கேட்டு
நகர மாந்தர் தத்தம் வீடுகளுக்குள்ளேயிருந்து
விரைந்து வெளி வந்து பார்த்தார்கள்.
பெண்ணரசிகள் இருவரையும் கண்டதும்
அவர்கள் முகமலர்ந்து கைகூப்பி நின்று முகமன்
செலுத்தினார்கள்.

மற்ற வீதிகளைக் கடந்து, யானை, படை வீடுகள்

இருந்த நகரத்தின் பகுதியை அடைந்தது. அந்த வீதிகளின் தோற்றமே ஒரு தனி மாதிரியாகத்தான் இருந்தது. கொழுத்த சேவற் கோழிகள் ஒன்றையொன்று சண்டைக்காகத் தேடிக் கொண்டு சென்றன. வளைந்து சுருண்ட கொம்புகளையுடைய ஆட்டுக் கடாக்கள் "போருக்கு வருவோர் யாரேனும் உண்டோ?" என்ற பாவனையுடன் அங்குமிங்கும் பார்த்துக் கொண்டு நின்றன. ரோஸம் மிகுந்த வேட்டை நாய்களைத் தோல் வாரினாலும் மணிக் கயிறுகளினாலும் வீட்டு வாசல் தூண்களில் பிணைத்திருந்தார்கள். சின்னஞ் சிறு பிள்ளைகள் கைகளில் மூங்கில் கழி பிடித்து ஒருவரோடொருவர் சிலம்பம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். சிலம்பக் கழிகள் மோதிக் கொண்ட போது, 'சடசடா படபடா' என்ற ஓசைகள் எழுந்தன.

வீடுகளின் திண்ணைச் சுவர்களிலே காவிக்கட்டிகளினால் விதவிதமான சித்திரக் காட்சிகள் வரையப்பட்டிருந்தன. பெரும்பாலும் அவை முருகப் பெருமானுடைய லீலைகளையும், சோழ

மன்னர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளையும் சித்திரித்தன. அவற்றில் யுத்தக் காட்சிகளே அதிகமாயிருந்தன. முருகப் பெருமான் சூரபதுமாசுரனுடைய தலைகளை முளைக்க முளைக்க வெட்டித் தள்ளிய காட்சியும், துர்க்கா பரமேசுவரி மகிஷாசுரனை வதம் செய்த காட்சியும் மிகப் பயங்கரமாக எழுதப்பட்டிருந்தன. தெள்ளாறு, தஞ்சை, குடமூக்கு, அரிசிலாறு, திருப்புறம்பயம், வெள்ளூர், தக்கோலம், சேலூர் முதலிய போர்க்களங்களில் சோழ நாட்டு வீரர்கள் நிகழ்த்திய அற்புத பராக்கிரமச் செயல்கள் திண்ணைச் சுவர்களில் தத்ரூபமாகக் காட்சி அளித்தன.

இந்தப் படை வீட்டு வீதிகளில் இளவரசிகள் ஏறியிருந்த யானை வந்ததும் ஒரே அல்லோல கல்லோலமாயிற்று. சேவல்கள் இறகுகளைச் சடசடவென்று அடித்துக் கொண்டு பறந்து, கூரை மீது உட்கார்ந்து கூவின. பிள்ளைகள் ஒருவரையொருவர் கூச்சலிட்டு அழைத்துக் கொண்டு ஓடினார்கள். அவரவர்களின் வீட்டுக்

கதவுகளைத் தட்டி உள்ளேயிருந்தவர்களுக்குச் செய்தி அறிவித்தார்கள்.

படை வீட்டு வீதிகள் வழியாக யானை சென்றபோது வீட்டு வாசல்தோறும் பெண்களும் குழந்தைகளும் முதியோர்களும் நின்று "இளையபிராட்டி குந்தவை தேவி வாழ்க!" "சுந்தர சோழரின் செல்வத்திருமகள் வாழ்க!" என்று வாழ்த்தி மகிழ்ந்தார்கள். அவர்களில் சிலர் யானையைத் தொடர்ந்து செல்லவும் ஆரம்பித்தார்கள். வரவர இக்கூட்டம் அதிகமாகி வந்தது. பலவித வாழ்த்தொலிகள் மூலமாகத் தங்கள் மகிழ்ச்சியை அவர்கள் வெளியிட்டுக் கொண்டு வந்தார்கள்.

அப்படை வீடுகளில், இலங்கைக்குப் போர் புரியச் சென்றிருந்த வீரர்களின் பெண்டு பிள்ளைகளும் பெற்றோர்களும் அச்சமயம் வசித்து வந்தார்கள் என்பதை முன்னமே குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். அவர்களுடைய நலத்துக்காக ஒரு மருத்துவச் சாலையைக்

குந்தவை தன் சொந்த நில மான்யங்களின் வருமானத்தைக் கொண்டு ஸ்தாபித்திருந்தாள். சோழ குலத்தாரிடம் தம் முன்னோர்களைப் போற்றும் வழக்கம் சிறப்பாக இருந்து வந்தது. குந்தவையின் மூதாதைகளில் அவளுடைய பாட்டனாரின் தந்தையான முதற்பராந்தக சக்கரவர்த்தி மிகப் பிரசித்தி பெற்றவர். அவருடைய பெயர் விளங்கும்படி குந்தவை தேவி இந்தப் 'பராந்தகர் ஆதுரசாலை'யை ஸ்தாபித்து நடத்தி வந்தாள். அடிக்கடி அந்த வைத்திய சாலைக்கு வரும் வியாஜத்தை வைத்துக் கொண்டு போர் வீரர்களின் குடும்பத்தாருடைய க்ஷேமலாபங்களைப் பற்றி அவள் விசாரிப்பது வழக்கம்.

ஆதுரசாலைக்கு அருகில் வந்து சேர்ந்ததும் யானை நின்றது. முன்னங் கால்களை முதலில் மடித்துப் பிறகு பின்னங் கால்களையும் மடித்து அது தரையில் படுத்துக் கொண்டது. பெண்ணரசிகள் இருவரும் யானை மேலிருந்து பூமியில் இறங்கினார்கள்.

யானை சிறிது நகர்ந்து அப்பால் சென்றதும் ஜனக் கூட்டம், - முக்கியமாகப் பெண்கள் - குழந்தைகளின் கூட்டம் தேவிமார்களை நெருங்கிச் சூழ்ந்து கொண்டது.

"ஆதுர சாலை உங்களுக்கெல்லாம் உபயோகமாயிருக்கிறதல்லவா? வைத்தியர்கள் தினந்தோறும் வந்து தேவையானவர்களுக்கு மருந்து கொடுத்து வருகிறார்கள் அல்லவா?" என்று இளவரசி கேட்டாள்.

"ஆம், தாயே! ஆம்!" என்று பல குரல்கள் மறுமொழி கூறின.

"மூன்று மாதமாக இருமலினால் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். ஒரு வாரம் வைத்தியரிடம் மருந்து வாங்கிச் சாப்பிட்டதில் குணமாகி விட்டது!" என்றாள் ஒரு பெண்மணி.

"அம்மா! என் மகன் மரத்தின் மேல் ஏறி விழுந்து காலை ஒடித்துக் கொண்டான். வைத்தியர் கட்டுப் போட்டு விட்டுப் பதினைந்து

நாள் மருந்து கொடுத்தார். சுகமாகி விட்டது. இப்போது துள்ளி ஓடி விளையாடுகிறான். மறுபடி மரத்தின் மேல் ஏறவும் ஆரம்பித்து விட்டான்!" என்றாள் இன்னொரு ஸ்திரீ.

"என் தாயாருக்குக் கொஞ்ச காலமாகக் கண் மங்கலடைந்து வந்தது. ஒரு மாதம் இந்த ஆதூர சாலைக்கு வந்து மருந்து போட்டுக் கொண்டு வந்தாள். இப்போது கண் அவளுக்கு நன்றாய்த் தெரிகிறது!" என்றாள் இளம் பெண் ஒருத்தி.

"பார்த்தாயா வானதி! நம் தமிழகத்தில் வாழ்ந்த முன்னோர்கள் எப்பேர்ப்பட்டவர்கள்? இன்ன வியாதியை இன்ன மூலிகையினால் தீர்க்கலாம் என்று அவர்கள் எப்படித்தான் கண்டுபிடித்தார்களோ தெரியவில்லை!" என்றாள் குந்தவைப்பிராட்டி.

"ஞானக் கண் கொண்டு பார்த்துத் தான் அவர்கள் இவ்வளவு அதிசயமான மருந்துகளைக் கண்டுபிடித்திருக்க வேண்டும். வேறு எப்படி முடியும்?" என்றாள் வானதி.

"எவ்வளவோ அதிசயமான மருந்துகளை அவர்கள் கண்டுபிடித்திருப்பது உண்மைதான். ஆனால் உன்னைப் போல் மனோவியாதியினால் வருந்துகிறவர்களுக்கு மருந்து ஒன்றும் கண்டுபிடிக்கவில்லையே? என்ன செய்வது?"

"அக்கா! எனக்கு ஒரு மனோவியாதியும் இல்லை. கருணை கூர்ந்து இவ்விதம் அடிக்கடி சொல்லாதிருங்கள்! என் தோழிகள் ஓயாது என்னைப் பரிசீலித்து என் பிராணனை வாங்குகிறார்கள்!"

"நன்றாக வேண்டுமடி உனக்கு! உலகத்தில் ஒரு கவலையும் இல்லாமல் வாழ்ந்து வந்த என் தம்பியின் மனம் பேதலிக்கும்படி செய்து விட்டாய் அல்லவா? ஒவ்வொரு தடவையும் இலங்கையிலிருந்து ஆள் வரும்போதெல்லாம் உன் உடம்பு எப்படியிருக்கிறது என்று கேட்டு அனுப்புகிறானே!" என்றாள் இளையபிராட்டி.

இத ஂகுள் "வைத்தியருக்கு வழி விடுங்கள்!
வைத்தியருக்கு வழி விடுங்கள்!" என்று
கோஷம் கேட்டது.அங்கே சூழ்ந்து
நின்றவர்களைக் காவலர்கள் விலக்கினார்கள்.
ஆதூர சாலையின் வயது முதிர்ந்த தலைமை
வைத்தியர் வந்து இளவரசிகளை வரவேற்று
உபசரித்தார்.

"வைத்தியரே! கோடிக்கரைப் பக்கத்துக்
காடுகளில் சில உயர்ந்த மூலிகைகள்
இருக்கின்றனவென்று சொன்னீர் அல்லவா?
அங்கே போய் வருவதற்காக ஒரு வாலிப
வீரரை அனுப்பினேனே? அவர் வந்தாரா?"
என்று குந்தவை கேட்டாள்.

"ஆம், தாயே! அந்தச் சூடிகையான இளம்
பிள்ளை வந்தான். ஈசான சிவபட்டர் அழைத்துக்
கொண்டு வந்தார். அவனுடன் என் மகன்
ஒருவனை அனுப்பி வைக்கிறேன். என் மகன்
கோடிக்கரையிலிருந்து திரும்பி வந்து விடுவான்.
தாங்கள் அனுப்பிய வீரன் இலங்கைத் தீவுக்கும்
போய் வருவதாகச் சொல்கிறான்....."

"இலங்கையிலிருந்து கூடவா மூலிகை கொண்டு வர வேண்டும்!" என்று வானதி கேட்டாள்.

"ஆம் தாயே! லக்ஷ்மணருடைய உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்காக அனுமார் சஞ்சீவி பர்வதம் கொண்டு வந்த போது கோடிக்கரை வழியாகத் தான் கடலைத் தாண்டினாராம். அப்போது சஞ்சீவி மலையிலிருந்து சில மூலிகைகள் கோடிக்கரைக் காட்டில் விழுந்தபடியால் தான் அங்கே இன்றைக்கும் நல்ல மூலிகைகள் கிடைக்கின்றன. இலங்கையில் சஞ்சீவி பர்வதமே இருந்தபடியால் அங்கே இன்னும் அபூர்வமான மூலிகைகள் கிடைக்கும் அல்லவா? நான் எதிர் பார்க்கும் மூலிகைகள் மட்டும் கிடைத்து விட்டால், சக்கரவர்த்தியின் நோயை நானே கட்டாயம் குணப்படுத்தி விடுவேன்....."

"கடவுள் கிருபையினால் அப்படியே ஆகட்டும். இப்போது அந்த வாலிபர்கள் இருவரும் எங்கே?"

"உள்ளே இருக்கிறார்கள், அம்மா!
பிரயாணத்துக்கு ஆயத்தமாகத் தங்களிடம்
விடை பெற்றுக் கொண்டு புறப்படக்
காத்திருக்கிறார்கள்!"

தலைமை மருத்துவர் அழைத்துச் செல்ல
ளவரசிகள் இருவரும் ஆதூர சாலைக்குள்
சென்றார்கள். அங்கே தாழ்வாரங்களில் மருந்து
வாங்கிக் கொண்டு வந்தவர்களையும்
மருந்துக்காகக் காத்திருப்பவர்களையும்
பார்த்துக் கொண்டு நடந்தார்கள். அவர்கள்
அனைவரும் குந்தவைப்பிராட்டியைப்
பார்த்ததும் அகமும் முகமும் மலர்ந்து
இவ்வளவு நல்ல மருத்துவ சாலையைத்
தங்களுக்கு ஏற்படுத்திக் கொடுத்ததற்காக
இளவரசியை வாழ்த்தினார்கள்.

தலைமை மருத்துவரின் அறையில் இருவர்
காத்திருந்தனர். அவர்களில் நம் வந்தியத்தேவன்
புதிய முறையில் உடை அணிந்திருந்ததைப்
பார்த்து இளையப்பிராட்டி புன்னகை பூத்தாள்.

வானதிக்கும் அவ்வீரனை ஒருவாறு
அடையாளம் தெரிந்து விட்டது. குந்தவையின்
காதோடு, "அக்கா! குடந்தை ஜோதிடரின்
வீட்டில் பார்த்தவர் மாதிரி இருக்கிறதே!"
என்றாள்.

"அவர் மாதிரிதான் எனக்கும் தோன்றுகிறது.
ஜோதிடரைப் பார்த்த பிறகு வைத்தியரிடம்
வந்திருக்கிறார். உன் மாதிரியே இவருக்கும்
ஏதாவது சித்தக் கோளாறு போலிருக்கிறது!"
என்று சொல்லிவிட்டு, வந்தியத்தேவனைப்
பார்த்து, "ஏன் ஐயா! சக்கரவர்த்தியின் உடல்
நலத்துக்காக மூலிகை கொண்டு வருவதற்கு
இலங்கைக்குப் போக ஒப்புக் கொண்டவர்
நீர்தானா?" என்று கேட்டாள்.

வந்தியத்தேவனுடைய கண்களும்
கண்ணிமைகளும் வேறு ஏதோ இரகசிய
பாஷையில் பேசின. அவன் வாயினால், "ஆம்,
இளவரசி! நான்தான் இலங்கைக்குப்
போகிறேன். ஒருவேளை அங்கு இளவரசரைப்
பார்த்தாலும் பார்ப்பேன். அவருக்கு ஏதாவது

செய்தி சொல்ல வேண்டுமா?" என்று கேட்டான்.

"பார்த்தால் அவசியம் இந்தச் செய்தியைச் சொல்லுவீர். கொடும்பாளூர் இளவரசி வானதிக்கு உடம்பு சரியாகவே இல்லை. அடிக்கடி நினைவு இழந்து மூர்ச்சை போட்டு விழுகிறாள். இளவரசியைச் சுயப் பிரக்ஞையோடு பார்க்க வேண்டுமானால் உடனே புறப்பட்டு வர வேண்டும் என்பதாகத் தெர ிவிக்க வேண்டும்" என்றாள் இளையபிராட்டி.

"அப்படியே தெரிவிக்கிறேன், அம்மணி!" என்று கூறி வந்தியத்தேவன் வானதியை நோக்கினான்.

குந்தவையின் வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் உண்டான நாணத்தினால் வானதியின் இனிய முகம் இன்னும் பன் மடங்கு அழகு பெற்றுப் பொலிந்தது. பொங்கி வந்த நாணத்தையும் கூச்சத்தையும் சமாளித்துக் கொண்டு வானதி தட்டுத் தடுமாறி, "ஐயா! அப்படியொன்றும் தாங்கள் சொல்லி விடவேண்டாம். ரொம்பவும்

தங்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.
கொடும்பாளூர் வானதி, இளையபிராட்டியின்
போஷணையில் தினம் நாலு வேளை உண்டு
உடுத்துச் சுகமாக இருப்பதாகத்
தெரியப்படுத்துங்கள்" என்றாள்.

"அப்படியே தெரிவித்து விடுகிறேன்,
அம்மணி!" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

"அழகாயிருக்கிறது! நான் கூறியதையும்
'அப்படியே தெரிவிக்கிறேன்' என்றீர். இவள்
சொன்னதையும் 'அப்படியே தெரிவிக்கிறேன்'
என்று ஒப்புக் கொள்கிறீரே? இரண்டில் ஏதாவது
ஒன்றுதானே உண்மையாக இருக்க முடியும்?"

"அதனால் என்ன, அம்மணி! வாதி
கூறியதையும் பிரதிவாதி சொன்னதையும்
அப்படி அப்படியே நான் சொல்லி விடுகிறேன்.
எது உண்மை, எது இல்லை என்பதை
இளவரசரே நீதிபதியாக இருந்து தீர்மானித்துக்
கொள்ளட்டும்!" என்று சொன்னான்
வந்தியத்தேவன்.

"ஆனால் ஒருவர் சொன்னதை இன்னொருவர் சொன்னதாக மட்டும் மாற்றிச் சொல்லி விடவேண்டாம்! உமக்குப் புண்ணியம் உண்டு!" என்றாள் வானதி.

குந்தவை இந்தப் பேச்சை அத்துடன் நிறுத்த விரும்பி, "வைத்தியரே! அரண்மனைத் திருமந்திர அதிகாரியிடமிருந்து இவர்களுக்குக் கொடுத்து அனுப்ப ஓலை கிடைத்ததா?" என்று கேட்டாள்.

"கிடைத்தது தாயே! 'சக்கரவர்த்திக்கு வைத்தியம் செய்வதற்காக இவர்கள் மூலிகை கொண்டு வரப்போவதால் வழியிலுள்ள அரசாங்க அதிகாரிகள் எல்லாரும் இவர்கள் கோரும் உதவி செய்ய வேண்டும்' என்று பொதுவாக ஓர் ஓலையும், கோடிக்கரைக் கலங்கரைவிளக்கக் காவலருக்குத் தனியாக ஓர் ஓலையும் கிடைத்தன. இவர்களிடம் கொடுத்து விட்டேன்!" என்றார் வைத்தியர்.

"அப்படியானால் ஏன் தாமதம்? உடனே புறப்பட வேண்டியதுதானே?" என்றாள் இளையபிராட்டி குந்தவை.

"ஆம்; புறப்பட வேண்டியதுதான்!" என்றான் வந்தியத்தேவன்.

ஆனால் உடனே புறப்பட்டு விடும் காரியம் அவ்வளவு சுலபமாக இல்லை.

மருத்துவ சாலையிலிருந்து அவர்கள் வெளியேறி வெளியில் வந்தார்கள். அரச குமாரிகளை ஏற்றிச் செல்ல அம்பாரி யானை காத்திருந்தது. வந்தியத்தேவனையும் அவனுடைய துணைவனையும் ஏற்றிக் கொண்டு காற்றாகப் பறந்து செல்வதற்கு அரண்மனைக் குதிரைகள் இரண்டு துடிதுடித்துக் கொண்டு நின்றன.

ஆனால் வந்தியத்தேவனுக்குத் திடீர் திடீர் என்று ஏதாவது சந்தேகம் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

குந்தவைக்கும் புதிது புதிதாக எச்சரிக்கை
செய்வதற்கு ஏதேனும் விஷயம் தோன்றிக்
கொண்டிருந்தது. போகும் வழியில்
அவர்களுக்கு ஏற்படக் கூடிய அபாயங்களைப்
பற்றிக் குந்தவை முக்கியமாக எச்சரிக்கை
செய்தாள்.

அரசுகுமாரிகள் அம்பாரி யானை மீது ஏறிக்
கொண்டார்கள். பிறகு வந்தியத்தேவனும்
அவனுடைய துணைவனும் குதிரைகள் மீது
ஏறினார்கள்.

யானை புறப்படுகிற வழியாகத்
தோன்றவில்லை. நெடுந்தூரம் பிரயாணம்
போகிறவர்கள்தான் முதலில் புறப்பட வேண்டும்
என்று குந்தவை குறிப்பினால்
தெரியப்படுத்தினாள்.

வந்தியத்தேவன் மனமின்றித் தயக்கத்துடன்
குதிரையைத் திருப்பினான். இன்னும் ஒரு முறை
ஆவல் ததும்பிய கண்களுடன் இளவரசியைத்
திரும்பிப் பார்த்தான். பிறகு குதிரையின் பேரில்

கோபங்கொண்டவன் போல் சுளீர் என்று ஓர் அடி கொடுத்தான். ரோஸம் மிகுந்த அந்தக் குதிரை நாலு கால் பாய்ச்சலில் பிய்த்துக் கொண்டு பறந்து சென்றது. அவனைத் தொடர்ந்து போவதற்கு வைத்தியரின் புதல்வன் திணற வேண்டியிருந்தது.

யானை திரும்பிச் செல்லத் தொடங்கிய பிறகு குந்தவை சிந்தனையில் ஆழ்ந்தாள். இந்த மனதுதான் என்ன விசித்திரமான இயல்பை உடையது? மன்னாதி மன்னர்களையும் வீராதி வீரர்களையும் நிராகரித்த இந்த மனது வழிப்போக்கனாக வந்த இவ்வாலிபனிடம் ஏன் இவ்வளவு சிரத்தை கொள்கிறது? இவன் ஏற்றுக் கொண்ட காரியத்தை வெற்றியுடன் முடித்துக் கொண்டு பத்திரமாய்த் திரும்ப வேண்டுமே என்று ஏன் இவ்வளவு கவலைப்படுகிறது?.....

"அக்கா! என்ன யோசிக்கிறீர்கள்?" என்ற வானதியின் குரல் குந்தவையை இந்த உலகத்துக்குக் கொண்டு வந்தது.

"ஒன்றுமில்லை வானதி! அந்த வாலிபனுடைய அகம்பாவ சுபாவத்தைப் பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன். அவனிடம் என் தம்பிக்கு ஏன் செய்தி சொல்லி அனுப்பினோம் என்று இப்போது தோன்றுகிறது....."

"ஆம், அக்கா! அவன் ரொம்பப் பொல்லாதவன்தான்! பெரிய கொள்ளைக்காரன் என்று கூடச் சொல்லத் தோன்றுகிறது....."

"அது என்ன? கொள்ளைக்காரன் என்று எதனால் சொல்கிறாய்?"

"சாதாரண கொள்ளைக்காரர்கள் பொன் வெள்ளி முதலிய பயனற்ற பொருள்களைக் கொள்ளையடிப்பார்கள். இந்த வாலிபன் சோழ வள நாட்டின் குல தெய்வத்தையே கொள்ளையடித்துக் கொண்டு போய் விடுவான் என்று எனக்குப் பயமாயிருக்கிறது. தாங்கள் அதற்கு இடங்கொடுக்க மாட்டீர்கள் அல்லவா?" என்று வானதி கூறினாள்.

"அடி கள்ளி! உன்னைப் போல் என்னையும்
நினைத்து விட்டாயா? அப்படியெல்லாம்
ஒருநாளும் நடவாது!" என்றாள் குந்தவை.

யானை திரும்பிச் சிறிது தூரம் சென்றபோது
வீதியில் ஓரிடத்தில் பெண்கள் பலர் கூட்டம் கூடி
நிற்பதை அரசிளங்குமரிகள்
பார்த்தார்கள்.யானையை நிறுத்தச் செய்து
விட்டு, "ஏன் கூட்டம் கூடி நிற்கிறீர்கள்? ஏதாவது
சொல்ல வேண்டுமா?" என்று இளையபிராட்டி
குந்தவ ாை கேட்டாள்.

அந்தப் பெண்களில் ஒருத்தி முன் வந்து,
"தாயே! இலங்கையில் உள்ள எங்கள்
புருஷர்களைப் பற்றி ஒரு செய்தியும்
இல்லையே! அவர்களுக்கு இங்கிருந்து அரிசி
அனுப்பக் கூடாதென்று தஞ்சாவூர்க்காரர்கள்
தடுத்து விட்டார்களாமே? வயிற்றுக்குச் சாப்பாடு
இல்லாமல் எப்படி அம்மா, அவர்கள் சண்டை
போட முடியும்?" என்று கேட்டாள்.

"அதற்காக நீங்கள் கவலைப்படவேண்டாம்.
மாமல்லபுரம் துறைமுகத்திலிருந்து
அவர்களுக்கு வேண்டிய தானியம் போய்க்
கொண்டிருக்கிறது. தஞ்சாவூர்க்காரர்கள் என்ன
செய்தாலும், உங்கள் இளவரசர் சும்மா விட்டு
விடுவாரா? சோழ நாட்டு மகாவீரர்கள் பட்டினி
கிடக்கும்படி பார்த்துக் கொண்டிருந்து
விடுவாரா!" என்றாள் இளையபிராட்டி.

வேறொரு சந்தர்ப்பமாயிருந்தால், குந்தவை
அங்கேயே இறங்கி அந்தப் பெண்களுக்கு
மேலும் சமாதானம்
சொல்லியிருப்பாள். இப்போது அவளுடைய
மனம் வேறுவிதமான சஞ்சலத்துக்கு
உள்ளாகியிருந்த படியால் தனிமையை
விரும்பினாள். யானை அரண்மனையை
நோக்கிச் சென்றது.

[பக்க தலைப்பு](#)

This file was last revised on Apr. 12, 2003
Please send your comments to the
[webmasters of this website.](#)